

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M I C H A E L
M O O R C O C K

RÜNLÜ ASA

HAWKMOON DESTANI DÖRDÜNCÜ KİTAP

A L T I K İ R K B E Ş

Hawkmoon ve dostları sonunda R nl asa'nın huzuruna g kiyorlar,
ama küçük bir s prizle aynı anda...
Kara İmparatorluğun bilinen dünyadaki istilası bitiyor,
tek bir yer dışında, Kamarg.
Ve en sonunda kaçınılmaz kar ıla ma ve büyük savaş ba lıyor.

İNKILAP KİTABEVİ
RUNLU ASA
MICHAEL MOORCOCK
9789758467761

8.500.000 TL
8,50 YTL

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Fantazi - 26
Michael Moorcock, The Runestaff
Türkçesi: Gülcay Teniker
1. baskı: Mayıs - 2003

Yayın Yönetmeni
Kaan Çaydamlı

Editör
Kaan Çaydamlı

Düzeltilme
Erhan Altay

Yayına Hazırlayan
Banu İrmak

Kapak Tasarımı
Murat (K) Bozkurt

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 - 04 11

ISBN
975-8467-77-8

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında -makul boyutlarda- izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre suç sayılmaktadır.

Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler yukarıdaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri **ALTIKIRKBEŞ** kitabını veya metnini çoğaltabilir , bozup yeniden yaratabilirler.

Okurlarımızı yasal dergileri değil “fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribüdür.
Yazışma adresi: Ömer Efendi sk. No.7/15 Kızıltoprak, Kadıköy
Konuşma adresi: (0-216) 330 86 37-8
Fax: (0-216) 330 28 24
İnternet satışı: www.altikirbes.com

michael moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey’de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuyduokulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşına geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho kafelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonra ünlü gitarist Peter Green’e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşına geldiğinde Edgar Rice Burroughs fanzini *Tarzan Adventures*’de editör konumuna yükselmişti. Kovulduktan sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho’da blues gitaristliği yaptı, ardından gitarını alarak Paris’e gitti.

Science Fantasy Magazine için Elric hikayeleri yazmaya başladı. Avrupa’da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç’te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris’e döndü. Beş parasız olarak İngiltere’ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupla asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti.

1964 yılında *New Worlds*’un editörü oluyordu ve BK ortamında çok iyi işler yapmaya başladı. 1967 yılında *Behold The Man* ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayımlandı. BK’dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak “Melniboné’lu Elric” dizisi ile tanınacaktır., Pek başarılı olmasa da müzik ortamından kopamıyordu. 70’lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi ni Moorcock’un “Hawkmoon” adlı karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupla birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir süre Amerikalı grup Blue Oyster Cult’la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981’de [1975’de kaydettiği] kendi solo albümü *New World’s Fair*’ı çıkardı

Seksenden fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock; World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Teksas’ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

michael moorcock

•

hawkmoon

rünlü asa'nın tarihçesi dördüncü kitap

rünlü asa

türkçesi: gülçay teniker

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kadıköy, 2003

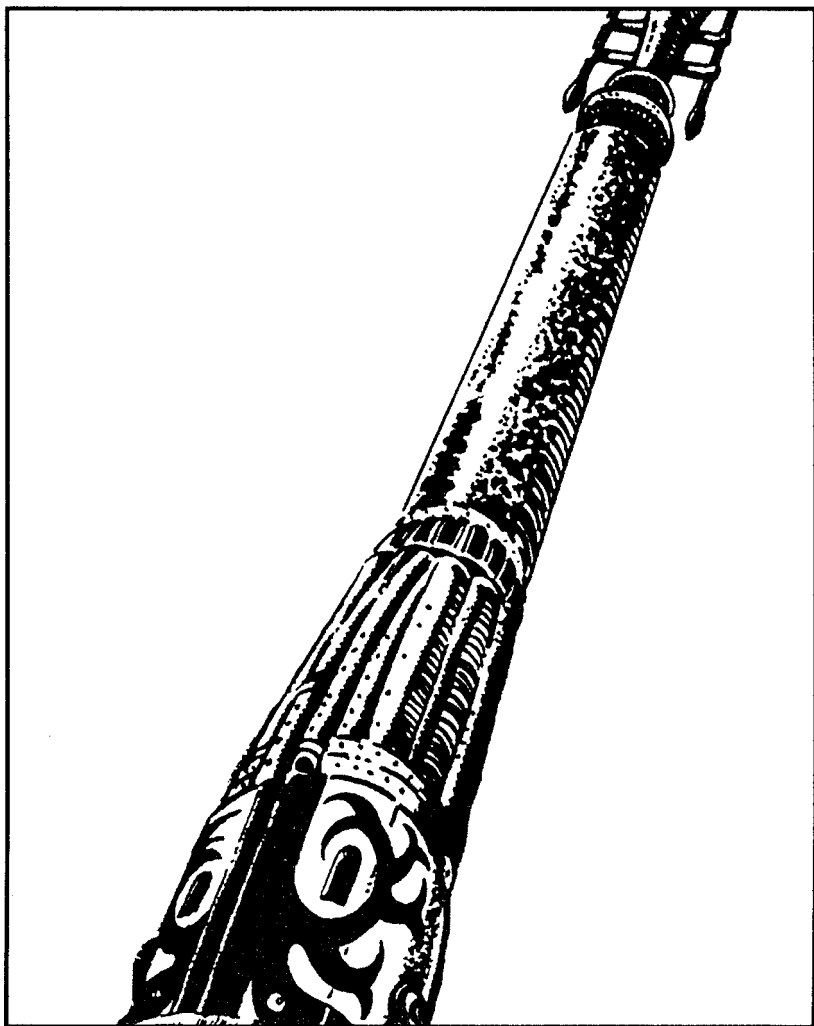

kara İmparatorluk dünyası

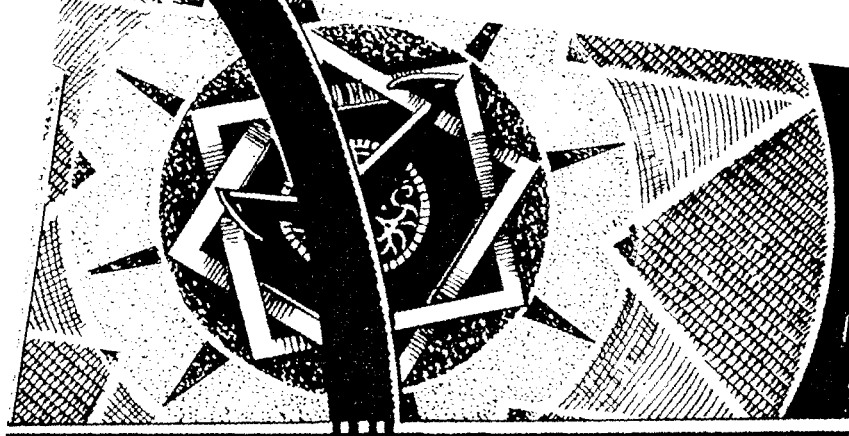
6.45 Notu.

Moorcock, Trajik bin yılın ardından oluşturduğu Avrupa haritasında yer alan ülke ve kent isimlerini, alışlagelen isimlerini hissettirerek biraz farklı bir biçimde yazmıştır. Örneğin, Mukovia, Granbretan [Büyük Britanya], Parye [Paris], Londra [London] gibi. İrlanda yerini oranın eski ismi olan Erin sözcüğünü seçmiştir. Oynadığı sözcük oyunlarının daha rahat anlaşılması için harita üzerindeki isimleri –gerekmedikçe– değiştirmeden bıraktık. Çok hafif bir sözlük çalışmasıyla bunları dilimize çevirebilir ve isterseniz size ait olan kitabın üzerine yazabilirsiniz.

hawkmoon – dördüncü kitab

rünlü asa

Nick Turner'a

BİRİNCİ KİTAP

TARİHİ yozlaşmış ruhları ve çılgın zihinleriyle yaşamlarını hiçe sayan, çürümeye direnen her şeyden nefret eden, ahlaksız bir gücün, adaletsiz bir otoritenin kullanıcıları; vahşi bir cesaret ve maharete sahip savaşçılar ve taktik ustaları, GRANBRETAN baronları; imparator-krallarının zulmünü avrupa kıtası boyunca taşıyıp kıtayı ele geçirdiler; imparatorluk sınırlarını doğu ve batıdaki diğer kıtalara kadar genişletip o kıtalar üzerinde de hak talepttiler. doğa ve doğaüstü hiçbir güç, bu çılgın ve ölümcül gelgit dalgasını durdurmaya yetecek kadar büyük değilmiş gibi görünüyordu.

hiç kimse onlara fazla direnemedi. kıkırdayan gururları ve soğuk kibirleriyle tüm ulusları haraç vermek zorunda bıraktılar ve haraç öden-di.

boyunduruk altına alınan bu toprakların çok azında umut, onların da çok daha azında umutlarını söyleme cesareti kalmıştı onların içinde de yalnızca bir tek ruh o umudu temsil eden ismi mırıldanacak cesarete sahipti.

isim BRASS kalesiydi.

Bu ismi söyleyenler temsil ettiği şeyleri anladı, çünkü BRASS kalesi GRANBRETAN savaş lordlarınınca mağlup edilemeyen tek kaleydi ve BRASS kalesi kahramanların eviydi, kara imparatorluğa karşı savaşan ve isimleri kurt takımının büyük muhafızı, ZAFER ORDU-

ORDUSUNUN

sunun kumandanı, baron meliadus'un pusuya yatmış kini yüzünden nefret ve intikamla anılan adamlardı, çünkü baron meliadus'un o kahramanlarla özel bir kan davasının olduğu biliniyordu, davası kısmen meliadus'un istediği kadın olan brass kalesi kontunun kızı yisselda'yla evli olan könlü efsanevi dorlan hawkmoon ile ilgiliydi.

ama brass kalesi granbretan ordularını yenememiş, kristalden yapılma tuhaf antik bir makinenin yardımıyla kahraman hawkmoon, kont brass, huillam d'averc, bulgar dağlarından oladahn ve bir avuç kamarglı silahlı adam için sığınak görevi görecek olan dünya'nın başka bir boyutuna sıçrayıp ortadan kaybolarak sadece onlardan kaçmayı başarmıştı, kamarg halkının çoğu da kahramanlarının kendilerini sonsuza dek terk ettiklerini düşünüyordu. onları suçlamıyor ama günler geçtikçe ve kahramanları dönmedikçe umutları zayıflayarak soluyordu.

zaman ve uzayın esrarengiz boyutları tarafından orijinalinden koparılan diğer kamarg'da ise hawkmoon ve diğerleri yeni sorunlarla karşı karşıyaydı, çünkü görünüşe göre kara imparatorluğun büyücü bilim adamları gizli boyuta sızma, ya da onları eski boyutlarına geri çağırma yollarını bulmak üzereydiler. gizemli siyah ve altın renkli savaşçı, ezeli şampiyon'un vücut bulduğu hawkmoon'un hizmet ettiği konusunda ısrar ettiği rünlü asa'ya ve ilerideki kavgalarında kendilerine yardım edecek efsanevi şafak kı-

lıcı'nı aramaları için hawkmoon ve d'averc'i tuhaf topraklarda yeni bir maceraya yolla-
 mıştı. kızıl kılıcı kazandıktan sonra hawk-
 moon'a amarehk sahilinden denize açılarak
 kılıcın yardımına ihtiyaç duyulan dnark şeh-
 rine gitmek zorunda olduğu bildirilmişti. fa-
 kat hawkmoon itiraz etti. kamarç'a dönmek
 ve güzel karısı yisselda'yı yeniden görmek i-
 çin sabırsızlanıyordu. narleenli bewcharð
 tarafından kendilerine tahsis edilen gemiyle,
 siyah ve altın renkli savaşçının tüm insan-
 ların kaderini kontrol ettiği söylenen o es-
 rarengiz sanat eseri rünlü asa'ya karşı so-
 rumluluğunun karısı, arkadaşları ya da ana-
 vatani saydığı topraklara karşı olan sorum-
 luluklarının üzerinde olduğunu söylemesine
 rağmen hawkmoon avrupa'ya doğru yelken
 açtı. ondan yana olan züppe huillam d'averc
 ile hawkmoon da denize açıldı.

Bu arada baron mellaðus granbretan'da
 sınırdan köpürüyor, brass kalesine karşı
 güttüğü kan davasında imparator kral'ın ona
 engel olmasını aptallık olarak nitelendiriyor-
 du. sussex kontu shenegar trott, dengesiz
 fatihine güveni günden güne azalan bir im-
 parator – kral'a karşı onun tarafını tutuyor-
 muş gibi görüldüğünde, mellaðus isyankar
 davranarak yel'in ıssız arazilerine kadar avi-
 nin peşinden gitti ve onları orada kaybede-
 rek ikiye katlanan öfkesiyle sadece brass ka-
 lesi kahramanlarına karşı değil aynı zamanda
 ölümsüz efendisi huon'a, imparator – kral'a

karşı olan planlarını da gözden geçirmek üzere londra'ya geri döndü...

- rünlü asa'nın yüce tarihi-

B i R
 k r a l ' h u o n ' u n t a h t
 o d a s i n d a B i R o l a y

Devasa kapılar aralandı, Yel'den dönmekte geç kalan Baron Meliadus başarısızlıklarını ve keşiflerini rapor etmek üzere İmparator Kral'ının taht odasına doğru ilerledi.

Meliadus çatısı cennetle aynı seviyedeymişçesine yüksek, duvarları da tüm bir ülkeyi kuşatıyormuşçasına birbirinden uzakta görünen odaya girdi, çift sıra korumalarca engellendi. İmparator – Kralın kendi takımı olan Peygamberdevesi birliklerine mensup ve bu birliğe ait mücevherlerle süslenmiş muhteşem böcek maskelerini takan korumalar ilerlemesine izin vermeye isteksiz görünüyordlardı.

Meliadus zorlukla sinirini zaptederek bölükler onu kabul etmek üzere geri çekilene kadar bekledi.

Sonra balkonlarında Granbretan'ın beş yüz büyük ailesinin parıldayan sancaklarının asılı olduğu, duvarları kıymetli mozaik taşlarla kaplanarak Granbretan'ın cesaret ve tarihinin tasvir edildiği, her iki yanında heykel gibi hareketsiz binlerce Peygamberdevesi savaşçısının nöbet tuttuğu bir milden uzun olan koridordan Taht Küresinin bulunduğu alev rengindeki salona doğru ilerledi.

Yolunun yarısına geldiğinde eski usul bir reveransla eğildi.

Katı siyah küre Baron Meliadus doğrulurken anbean değişiyor gibi görünüyordu, sonra kürenin içindeki siyahlık kızıl ve beyaz damarlarla sarmalandı, damarlar koyu olan yerleri de soldurup söndürüne kadar her yana yavaşça yayıldı. Süt ve kan benzeri karışım kıvrılıp kaybolarak kürenin merkezindeki embriyo benzeri küçük kıvrık şekli ortaya çıkardı. Bu çarpık şekilden sert, siyah, keskin, yaşlı –ayrıca ölümsüz– bir zekayı barındıran bir çift göz bakıyordu. Bu Huon'du; Granbretan'ın ve Kara İmparatorluğun İmparator – Kralı, Peygamberdevesi Birliğinin büyük kumandanı, onlarca milyon ruha hükmeden

gücün sahibi, sonsuza dek yaşayacak olan hükümdar. Baron Meliadus tüm Avrupa ve ötesini onun adına fethetmişti.

Taht Küresinden odaya (sahibi binlerce yıldır ölü olan) fevkalade genç bir ses yayıldı:

"Ah, düşüncesizce hareket eden Baron Meliadus'umuz..."

Meliadus tekrar eğilerek "Hizmetkarınız, Prenslerin Prensi" diye mırıldandı.

"Peki bize rapor edecek neyiniz var aceleci lordumuz?"

"Başarı, Büyük İmparatorum. Şüphelerimin doğru çıktığı..."

"Asiacommunista'nın kayıp elçilerini mi buldunuz?"

"Yazık ki hayır asil efendimiz..."

Baron Meliadus, Hawkmoon ve D'Averc'in kılık değiştirerek Kara İmparatorluğun başkentine sızdıklarını bilmiyordu. Sadece onlara kaçışlarında yardım eden Flana Mikosevaar bunu biliyordu.

"O zaman neden buradasınız Baron?"

"Güvenliğimiz için hala en büyük tehdit olduğu konusunda ısrar ettiğim Hawkmoon'un adamızı ziyaret ettiğini keşfettim. Yel'e gidecek onu, hain Huillam D'Averc'i ve Llandarlı sihirbaz Mygan'ı buldum. Boyutlar arası seyahat etmenin sırlarını biliyorlardı." Baron Meliadus ondan kaçmayı başardıklarından bahsetmedi. "Biz onları tutuklayamadan gözlerimizin önünde ortadan kayboldular. Kudretli Kralımız istedikleri zaman topraklarımıza girip çıkabiliyorlarsa onlar ortadan kaldırılıncaya kadar güvenliğimizin asla tam olarak sağlanamayacağı çok açık. Bilim adamlarımızın – özellikle Taragorm ve Kalan'ın – tüm gücünü bu asileri bulup işlerini bitirmeye odaklayarak işe başlamayı öneriyorum. Bizi tehdit ettikleri..."

"Baron Meliadus. Asiacommunista'nın elçilerinden ne haber getirdiniz?"

"Şu ana kadar bir şey yok Kudretli İmparatorumuz, ama..."

"Baron Meliadus, bu İmparatorluk birkaç gerillayla baş edebilir, ama kıyılarımız (bizimkinden büyük olması mümkün değil gerçi) bizimki kadar büyük ve bize yabancı olan bilimsel sırlara sahip bir güçle tehdit edilirse hayatta kalmayı başaramayabiliriz, görüyorsunuz ya..." Altın ses sabırsızlıkla cızırdıyordu.

Meliadus kaşlarını çatı. "Böylesi bir işgal planının yapıldığına dair elimizde hiçbir kanıt yok Dünyanın Kralı..."

“Söylediklerin onaylandı. Hawkmoon ve terörist çetesinin bize büyük bir zarar vereceğine dair de hiçbir kanıt yok Baron Meliadus.” Taht Küresinin içindeki sıvıda aniden buz mavisi damarlar belirdi.

“Yüce İmparator – Kralımız. Bana zaman ve kaynak verin ki...”

“Biz genişleyen bir İmparatorluğuz Baron Meliadus. Daha da uzaklara yayılmayı istiyoruz. Olduğumuz yerde beklemek kötümser davranmak olurdu, öyle değil mi? Bu bizim tarzımız değil. Dünya üzerindeki etkimizle gurur duyuyoruz. Bunu daha da artırmayı diliyoruz. Dünyanın tüm köşelerine zalim kahkahalarımızla muazzam bir dehşet yaymak anlamına gelen ihtirasımızın gereklerini yerine getirmeye isteksiz görünüyorsun. Korkarız sabit fikirli olmaya başladın...”

“Ama bizim planlarımızı bozabilecek o gizli güçlerle karşılaşmayı reddederek kendi kaderimize de ihanet etmiş oluruz Prenslerin Prensi!”

“Anlaşmazlık bizi öfkeliendirir Baron Meliadus. Hawkmoon’a olan kininiz ve duyduğumuza göre Brasslı Yisselda ihtirasınız anlaşmazlık yaratıyor. Kişisel ilginizi kalpten anlıyoruz Baron, fakat bu davranın peşini bırakmazsanız sizin yerinize bir başkasını görevlendirmek ve sizi hizmetimizden azletmek; evet, hatta sizi takımınızdan da uzaklaştırmak zorunda kalacağız...”

Baron Meliadus içgüdüsel olarak zırhlı ellerini korkuyla maskesine götürdü. *Maskesiz olmak!* En büyük utanç, her şeyden daha korkunç olan şey! Tehdidin ima ettiği şey buydu. Londra’daki en değersiz aptallar sınıfına, maskesizlerin kastına katılmak! Meliadus titredi ve konuşmak için zorlukla kendini toparlandı.

Sonunda “Söyledikleriniz üzerinde düşüneceğim, Dünyanın İmparatoru...”

“Düşünün Baron Meliadus. Böylesi büyük bir fatihin birkaç bulutlu düşünce yüzünden yok olduğunu görmeyi istemeyiz. Tüm imtiyazlarınızı geri kazanmak istiyorsanız Asiocommunista elçilerinin ayrılmasının ne anlama geldiğini bizim için öğreneceksiniz.”

Baron Meliadus kollarını iki yana açıp muazzam kurt maskesiyle onaylayarak düzlerinin üzerine çöktü. Böylece Avrupa’nın büyük fatihi lordunun önünde kendini alçalttı ama kafasında düzinelerce isyankar düşünce uçuşuyordu, maskesi yüzünü kapatıp öfkesinin ortaya çıkmasına engel olduğu için takımının ruhuna minnet duydu.

İmparator – Kralın boncuk gibi gözleri alaycı bir şekilde onu izlerken Taht Küresinden uzaklaştı. Huon'un kıvrık dili küçülmüş başının yanında yüzen bir mücevhere dokunmak üzere hareket etti, sütsü sıvı girdaplar oluşturup gökkuşağı renklerinde parladı sonra tekrar siyaha dönuştü.

Meliadus döndü, tüm hareketsiz Peygamberdevesi maskelerin ardındaki gözlerin kendisini hain ve alaycı bakışlarla izlediğini hissedererek dev kapılara doğru uzun yürüyüşüne başladı.

Kapıları geçtikten sonra sola dönerek sarayın dolambaçlı koridorlarından ilerledi, bir zamanlar akbaba lejyonuna liderlik etmiş olan Muskovialı hain Asrovak Mikosevaar'ın dul eşi ve Kanbery Kontesi Flana Mikosevaar'ın dairesini aradı. Kontes Flana artık Akbaba Lejyonunun lideri unvanına sahipti ama aynı zamanda İmparator – Kralın kuzeni ve yaşayan tek akrabasıydı.

i k i

k o n t e s f l a n a ' n i n
i n s a n i d ü ş ü n c e l e r i

Kadın pencereden Londra şehrinin kıvrık, çılgın kulelerine bakarken altın tellerle süslü balıkçıl maskesi önündeki cilalı masada duruyordu. Solgun ve güzel yüzü üzüntü ve karmaşa ile doluydu.

Hareket ettiğinde kıyafetinin zengin ipek ve mücevherleri kızıl güneş ışığını yansıtıyordu. Bir dolaba yaklaşıp açtı. Orada o iki ziyaretçi günlerce önce dairesini terk ettiğinden beri sakladığı garip kostümler vardı. Hawkmoon ve D'Averc'in Asiacommentalistal prensler rolünü oynadıklarında kullandıkları gizli kıyafetler. Şu anda nerede olduklarını merak etti, özellikle de kendisini sevdiğini bildiği D'Averc'in.

Kanbery Kontesi Flana'nın düzinelerce kocası ve çok daha fazla sayıda sevgilisi olmuş, onları kadınların bir çift çorabı kullanacağı şekilde kullanmıştı. Aşkı asla tatmamış, diğerleri için hatta Granbretan Lordları için bile tanınmış olan bu duyguyu hiç yaşamamıştı.

Ama bir şekilde sürekli hasta olduğunu iddia eden o hain züppe D'Averc onda bu duyguları uyandırmıştı. Belki de etrafını saranların aksine onun akli başında olduğu için, ya da Kara İmparatorluğun Lordları bu tip duygulardan hiçbir şey anlamazken o kibar ve bencillik etmeden sevme yeteneğine sahip olduğu için şimdiye kadar uzak kalabilmişti. Belki de nazik, kurnaz, hassas D'Averc onu ruhsuz olduğu için değil aksine fazlasıyla yüce bir ruha sahip olduğu için daldığı vurdumduymazlık uykusundan uyandırmıştı; ruhu Kral Huon'un çılgın, bencil ve sapkın topluluğunda var olmaya dayanamayacak kadar yüceydi.

Ama artık Kontes Flana uyanmış, etrafını saran dehşeti ve bir gecelik aşkının asla dönemeyeceği ya da çoktan ölmüş olabileceğini hissettiğindeki çaresizliğini görmezden gelemez olmuştu.

Diğerleriyle ilişkiye girmekten kaçınarak dairesine kapanmış ama bu tavır ona ardı arkası kesilmeyen olayları anlama fırsatını sunar-

sunarken

ken sadece içinde bulunduğu acı verici sessizliğin artmasına sebep olmuştı.

Flana'nın pürüzsüz yanaklarından yaşlar süzüldü, hoş kokulu ipeksi bir mendille gözyaşlarını sildi.

Bir oda hizmetçisi odaya girerken eşikte tereddütle bekledi. Flana ani bir refleksle balıkçıl maskesine uzandı.

"Ne var?"

"Kroidenli Baron Meliadus, hanımefendi. Sizinle konuşmak zorunda olduğunu söylüyor. Oldukça acil bir konuymuş."

Flana maskesini kafasına takarak omuzlarının üzerine yerleştirdi.

Kızın sözlerini bir an düşündükten sonra omuz silkti. Birkaç dakikalığına Meliadus'u görse ne fark ederdi? Belki de D'Averc ile ilgili bir şeyler biliyordu, kurnaz yöntemlerle ne bildiğini öğrenebilirdi. Meliadus'un ondan nefret ettiğini biliyordu.

Ama ya daha önceki olaylarda olduğu gibi Meliadus onunla sevişmek isterse ne olacaktı?

Neden olmasın, daha önce de yaptığı gibi onu geri çevirebilirdi.

Balıkçıl maskesini biraz yana eğdi.

"Baron'u içeri al" dedi.

ü

ç

h a w k m o o n r o t a s ı n ı d e ğ i ŝ t i r i y o r

Gemi deniz yüzeyinde hızlanırken muazzam yelkenler rüzgarla şişti. Gökyüzü berrak, engin mavilikteki deniz sakindi. Kürekler geri çekilmişti, dümenci rotayı belirlemek için ana güverteye bakıyordu. Turuncu ve siyah kıyafetler içindeki lostromo, Hawkmoon'un okyanusu seyrettiği güverteye tırmandı.

Rüzgarda Hawkmoon'un altın sarısı saçları dalgalanıyor, şarap rengi kadife pelerini sırtını kamçılıyordu. Savaştan sertleşmiş, havayla dövülmüş yakışıklı yüz hatları sadece alnına gömülmüş donuk kara taşın varlığıyla zedeleniyordu. Lostromonun selamına ciddiyetle karşılık verdi.

Lostromo "Sahil boyunca doğruya doğru ilerlemek üzere emirleri verdim efendim," dedi.

"Sana rotamızın bu olduğunu kim söyledi?"

"Nasıl, hiç kimse efendim. Sadece rotamızın bu olacağını düşündüm, Dnark'a gittiğimize göre..."

"Dnark'a gitmiyoruz, dümenciye söyle."

"Ama o tuhaf savaşçı, Altın ve Siyah renkli Savaşçı dediğiniz, demişti ki..."

"O benim efendim değil lostromo. Hayır, şimdi denize açılıyoruz. Avrupa'ya gidiyoruz."

"Avrupa'ya mı efendim! Narleen'i kurtardıktan sonra sizi nereye isterseniz götürür, nereye giderseniz takip ederiz ama Avrupa'ya ulaşmak için kat etmemiz gereken mesafe konusunda herhangi bir fikriniz var mı; geçmek zorunda kalacağımız denizler, karşılaşacağımız fırtınalar...?"

"Evet, biliyorum. Ama yine de Avrupa'ya gidiyoruz."

"Emredersiniz efendim." Lostromo kaşlarını çatarak emirleri vermek üzere dümenciye doğru ilerledi.

Ana güvertenin altındaki kamarasından çıkan D'Averc merdiveni tırmanmaya başladı. Hawkmoon ona sırtıttı. "İyi uyudun mu dostum D'Averc?"

"Bu sallanan küvette ne kadar iyi uyunabilirse o kadar iyi uyudum. En iyi zamanlarımda bile uykusuzluk çekmeye alışkınım Hawkmoon, ama bugün kısacık bir süre de olsa uyuyabildim. Sanırım bu beklediğimden çok sayılır."

Hawkmoon güldü. "Bir saat önce sana baktığımda horluyordun."

D'Averc kaşlarını kaldırdı. "Yani? Zorlukla nefes alıp verdiğimi duydun ha? Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım ama denize açıldığımızdan beri bu soğuk algınlığı beni mahvediyor." Küçük bir keften parçasını burnunun ucuna doğru kaldırdı.

D'Averc ipek kıyafetler içindeydi, bol mavi bir gömlek, dalgalı kırmızı bir pantolon giymiş, kılıç ve kamasını taşıyan ağır geniş bir deri kemer takmıştı. Yanık tenli boğazına uzun mor bir atkı sarılmış, pantolonuyla uyumlu bir bantla uzun saçları arkaya yatırılmıştı. İnce, neredeyse dervişlerinkine benzeyen yüz hatları her zamanki alaycı ifadesini taşıyordu.

"Az önce duyduklarım doğru muydu? Lostromoya Avrupa'ya doğru gitmek için emir mi veriyordun?" diye sordu.

"Öyle."

"Yani hala Altın ve Siyah Renkli Savaşçının kaderinle ilgili söylediklerini, kılıcın Rünlü Asa'ya hizmet etmek için Dnark'a götürülmesi gerektiğini unutmak ve Brass Kalesine ulaşmaya çalışmak niyetindesin?" derken D'Averc Hawkmoon'un kemerindeki muhteşem kıızıl kılıcı işaret etti.

"Varlığı konusunda ciddi şüphelerimin olduğu bir esere hizmet etmeden önce kendime ve akrabalarıma karşı sorumluluklarım var."

D'Averc iğneleyici sözlerle "Şafak Kılıcı'nın gücüne daha önce inanmamış olabilirsin ama hayatlarımızı kurtarmak için onun var olmayan savaşçıları topladığını gördün" dedi.

Hawkmoon'un yüzünden inatçı bir ifade geçti. İsteksizce "Evet," diye kabul etti "Ama eğer mümkünse hala Brass Kalesi'ne dönmek niyetindeyim" dedi.

"Kalenin bu boyutta olduğunu dahi bilmiyoruz."

Hawkmoon bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini belirterek son sözünü söyledi: “Sadece bu boyutta olduğunu ümit edebiliyim.” D’Averc bir kez daha kaşlarını kaldırdı sonra bakışlarını güverteye indirip bir yandan ısıklık çalarak gezinmeye başladı.

Beş gün boyunca sakın okyanusta ilerlediler, tüm yelkenler maksimum hızı sağlamak için açılmıştı.

Altıncı gün lostromo geminin pruvasında dikilen Hawkmoon’un yanına gelerek eliyle ileriye işaret etti.

“Ufuktaki karanlığı görüyor musunuz efendim? Doğruca bir fırtınaya gidiyoruz.”

Hawkmoon lostromonun gösterdiği tarafa baktı. “Fırtına mı?”

“Evet efendim. Yelkenleri toplayayım mı efendim?”

“Hayır lostromo. Neye yaklaştığımıza dair daha iyi bir fikir edininceye kadar ilerleyeceğiz.”

Lostromo kafasını sallayarak “Emredersiniz, efendim” dedi ve güverteden aşağı indi.

Birkaç saat sonra önlerindeki gökyüzü denizin ortasında ufuktan ufuğa uzanan parlak kırmızı bir duvara dönüştü, duvarın baskın renkleri koyu kırmızı ve mordu. Yukarı doğru tırmanıyordu, ama üstlerindeki gökyüzü daha önce olmadığı kadar mavi ve deniz de oldukça sakindi. Sadece rüzgar belirgin bir şekilde azalmıştı. Sanki uçsuz bucaksız zirveleri göğe uzanan dağlarla çevrili durgun bir gölde ilerliyorlardı. Tayfa şaşkınlı, Hawkmoon’un karşısına bir kez daha çıkacak olan lostromonun sesinde ise korku vardı.

“Devam ediyor muyuz efendim? Daha önce böyle olağanüstü bir şey ne gördüm ne duydum. Tayfa endişeli efendim, itiraf etmeliyim ki ben de öyleyim.”

Hawkmoon anlayışla kafasını salladı. “Kesinlikle çok garip, doğa üstü bir olay gibi görünüyor.”

“Tayfa da böyle söylüyor efendim.”

Hawkmoon’un içgüdüleri devam etmesini ve bunun ne olduğunu öğrenmesi gerektiğini söylüyordu ama şehirleri Narleen’i korsan lordlarının elinden kurtarmasına karşılık onunla yelken açmaya gönüllü olan her bir tayfaya karşı sorumluluk hissediyordu.

Hawkmoon iç geçirdi. “Tamam lostromo. Yelkenleri toplayıp geceyi bekleyeceğiz. Şansımız yaver giderse sabaha her şey düzelmiş olacaktır.”

Lostromo rahat bir nefes aldı. “Teşekkürler efendim.”

Hawkmoon onu gönderirken devasa duvarlara bakmak için kafasını kaldırdı. Bunlar bulut muydu yoksa başka bir şey miydi? Havaya bir ürperti yayılmış, güneş hala parladığı halde ışınları ağır bulut kütlelerine dokunmuyormuş gibi görünüyordu.

Her şey durgundu. Dnark’tan uzaklaşma kararının akıllıca olup olmadığını düşündü. Bildiği kadarıyla antik çağlardakiler hariç kimse bu okyanusları geçmemişti. Bu okyanusların ne tür anlaşılmaz tehlikeler barındırdığını kim bilebilirdi ki?

Hava karardı, korkunç duvarlar hala görülebiliyordu, koyu kırmızı ve mor renkleri gecenin karanlığını deliyordu. Renklerin ışığın genel özelliklerine sahip olmadığı görülüyordu.

Hawkmoon kendini rahatsız hissetmeye başladı.

Sabahleyin duvarlar daha da yaklaşmış, mavi denizin olduğu kısım daha da daralmış gibi görünüyordu. Hawkmoon devlerce kurulan bir tuzağa düşüp düşmediklerini merak etti.

Sarındığı kalın pelerin üşümesine engel olmuyordu, şafakta güverteyi adımladı.

Ondan sonra ortaya çıkan ilk kişi üst üste en az üç pelerin giymiş olan D'Averc’ti, abartılı bir şekilde titriyordu. “Serin bir sabah Hawkmoon.”

Köln Dükü “Evet,” diye mırıldandı. “Bu duvar konusunda ne düşünüyorsun D'Averc?”

Fransız kafasını salladı. “Çirkin bir şey değil mi? İşte lostromo geliyor.”

İkisi de lostromoyu selamlamak için döndü. O da normalde fırtınadan korunmak için kullanılan türden ağır kalın deri bir pelerine sarınmıştı.

D'Averc “Duvar konusunda herhangi bir fikrin var mı lostromo?” diye sordu.

Lostromo kafasını salladı ve Hawkmoon’a döndü. “Adamlar ne olursa olsun hizmetinizde olduklarını söylüyorlar efendim. Gerekirse size hizmet için ölecekler.”

D'Averc "Biraz kötümserler sanırım. Onları kim suçlayabilir?" dedi.

"Hiç kimse efendim." Lostromonun yuvarlak ve dürüst yüzü çaresiz görünüyordu. "Yelken açmayı emredebim mi efendim?"

Hawkmoon "Burada beklemekten daha iyidir. Yelkenleri açın lostromo" dedi.

Lostromo emirleri yağdırmaya, adamlar gemi donanımlarına tırmanıp yelkenleri açarak direklerini emniyete almaya başladılar. Yelkenler yavaşça şişti, gemi isteksiz bir şekilde bulutlardan oluşan tepelere doğru ilerlemeye başlamış gibi görünüyordu.

Ancak onlar ileri doğru hareket etmeye başlar başlamaz tepeler girdaplar oluşturarak hareketlenmeye başladı. Ayrıca ortaya daha karanlık bulutlar çıkıyor, geminin dört bir yanından inilti yükseliyordu. Tayfa soğukkanlılığını zorlukla koruyordu, adamların çoğu güvertede donakalmış olanları seyreliyordu. Hawkmoon endişeyle ileri doğru baktı.

Sonra aniden duvarlar kayboldu!

Hawkmoon nefesini tuttu.

Her tarafta sakin deniz uzanıyordu. Her şey daha önce olduğu gibiydi. Tayfa coşkuyla bağırmağa başladı ama Hawkmoon, D'Averc'in tedirgin olduğunu fark etti. Hawkmoon da tehlikenin henüz geçmemiş olabileceğini hissediyordu. Parmaklıklarda hazır bekledi.

Sonra denizden korkunç bir hayvan yükseldi.

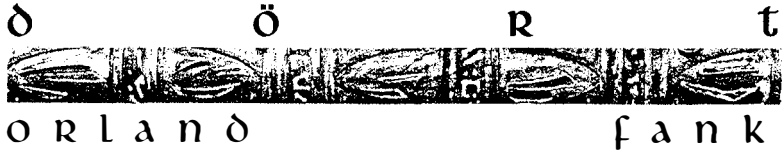
Tayfanın coşkulu sesleri korku çığlıklarına dönüştü.

Her taraflarında bir sürü hayvan belirlemeye başladı. Koca kızıl çeneleri, üç sıra dişleri olan vücutlarından aşağı sular akan, gözleri çılgın kötülükle kaynayan sürüngen canavarlar.

Kulakları sağır eden bir şaklama sesi duyuldu ve dev sürüngenler birer birer havaya yükseldi.

D'Averc kılıcını çekerken filozofça "İşimiz bitti Hawkmoon, Brass Kalesini bir kez daha göremeyecek ve sevdiğimiz kadınların dudaklarından birer öpücük daha alamayacak olmamız ne acı," dedi.

Hawkmoon onu zorlukla duydu. Kafası ona bu yalnız ve ıslak yerde sonunu hazırlama kararı alan kaderinin burukluğuyla doluydu. Artık kimse onun nasıl ya da nerede öldüğünü bilemeyecekti...

Dev hayvanların gölgeleri güverte üzerinde ileri geri salındı ve kanatlarının gürültüsü tüm gökyüzünü doldurdu. Kursağı şişmiş bir canavar onlara doğru alçalırken kaderine razı bir şekilde gökyüzüne bakan Köln Dükü yaşamının sona erdiğini biliyordu. Ama canavar yüksek yelken direğine hafifçe dokunduktan sonra süzülerek yükseldi.

Dorian Hawkmoon kendisinden başka kimsenin hükmedemeyeceği Şafak Kılıcını çekti. Bu olağanüstü geniş ağızlı kılıç bile bu korkunç canavarların karşısında işe yaramazdı. Canavarların doğrudan tayfaya saldırması gerekmiyordu, güvertedekileri denizin dibine yollamak için gemiye birkaç darbe indirmeleri yeterdi.

Dev kanatların yarattığı rüzgarla gemi sallandı ve pis kokulu nefesleri havayı doldurdu.

D'Averc kaşlarını çatı. “Neden saldırmıyorlar? Bizimle oyun mu oynuyorlar?”

Hawkmoon kenetlenmiş dişlerinin arasından “Öyle görünüyor,” dedi. “Belki yok etmeden önce bizimle oynamak hoşlarına gidiyordur.”

Dev bir gölge alçalırken D'Averc sıçrayıp ayakları değecek kadar yaklaşan bir yaratığı biçti. “Öğk! İğrenç kokuyor! Cığerlerimi mahvedecek.”

Şimdi yaratıkların hepsi birer birer alçalarak kanatlarıyla gemiye vuruyorlardı. Gemi sallandı. Direklerden güverteye atlayan adamlar çığlık attı. Hawkmoon ve D'Averc gerileyerek düşmemek için parmaklıklara tutundular.

D'Averc şaşkınlıkla “Gemiye döndürüyorlar!” dedi. “Dönmeye zorlanıyoruz!”

Hawkmoon korkutucu canavarlara zalim bir bakış fırlattı ve hiçbir şey söylemedi. Kısa süre sonra gemi seksen derece kadar döndürülmüştü. Sonra hayvanlar göğe doğru yükselip bir sonraki hareketlerini tartışırcasına geminin üzerinde dönmeye başladılar. Hawkmoon

içlerindeki zekayı anlayabilmek, niyetleriyle ilgili bir fikir sahibi olmak için hayvanların gözlerine baktı ama bu mümkün değildi. Onlar kış yönünde biraz ilerleyinceye kadar yaratıklar kanat çırparak uzaklaştılar. Sonra geri gelmeye başladılar.

Hayvanlar düzenli saflar oluşturup kanat çırparak öyle bir rüzgar yarattılar ki D'Averc ve Hawkmoon ayakta duramayıp güvertenin döşemelerine eğilmeye zorlandılar.

Geminin yelkenleri bu rüzgarla şişti, D'Averc hayretle "Gemiyi gitmesini istedikleri yönde ilerletiyorlar! Bu inanılmaz bir şey!" dedi.

Hawkmoon doğrulmaya çabalayarak "Doğruca Amarehk'e gidiyoruz, sanırım..." dedi.

D'Averc "Ne yiyor olabilirler?" diye bağırdı. "Nefeslerini yumuşatmaya yarayacak bir şey yemedikleri kesin! Üff!"

Hawkmoon içinde bulundukları kötü duruma sırtıttı.

Tayfa şimdi küreklerin olduğu boşlukta birbirlerine sokulmuş, tepelerinde kanat çırparak yelkenleri şişiren korkunç sürüngenlere korkuyla bakıyorlardı.

Hawkmoon "Belki yuvaları bu taraftadır, belki de yavrularını besleyeceklerdir ve yavrular canlı eti tercih ediyorlardır?"

D'Averc alınmış görünüyordu. "Olabilir dostum Hawkmoon. Ama yine de bu fikrin nezaketten uzak görünüyor..."

Hawkmoon bir kez daha yüzünü ekşiterek sırtıttı.

"Yuvalarının karada olma ihtimali var, bu da bizim için en azından onlarla savaşma şansı demek. Açık denizde hiçbir şekilde hayatta kalamayız."

"Çok iyimsersiniz, Köln Dükü..."

Bir saatten uzun bir süre olağanüstü sürüngenler gemiyi tehlikeli bir hızda ileri doğru sürdüler. Bir süre sonra Hawkmoon hiçbir şey söylemeden ileriye işaret etti.

D'Averc "Bir ada!" diye bağırdı. "Her nasılsa bu konuda haklıydın!"

Üzerinde bitki örtüsü olmayan çıplak küçük bir adayı, boğulmuş bir dağın su tarafından tamamen yutulmamış gibi yükselen kıyıları sivri bir tepe oluşturuyordu.

O an tehlikeyi fark eden Hawkmoon alarma geçti!

“Kayalar! Doğruca kayalara gidiyoruz! Tayfa! Yerlerinizi alın. Dümenci...” Hawkmooon çoktan dümeni kavramış geminin karaya oturmasına çaresizce engel olmaya çabalıyordu.

D'Averc de ona katılarak gemiyi çevirmek için tüm gücüyle ona destek olmaya çalışıyordu. Ada gittikçe büyüyor, suyun üzerinde kayan geminin sesi kulaklarda yankılanıyordu; felaket çanları çalıyordu.

Adanın sarp kayalıkları tepelerinde yükselip sıçrayan sularla ıslanırken gemi döndü ama sonra korkunç bir sürtünme sesi duydular, geminin işkence edilen keresteleri çılgık atıyordu. Kayalar geminin sancak tarafındaki su çizgisinin altını yarıdı.

Hawkmooon “Herkes canını kurtarsın!” diye bağırarak parmaklıklara doğru koştu, D'Averc tam arkasında onu takip ediyordu. Gemi canlıymış gibi sendeleyerek geriledi, herkes iskele tahtasından sallandı. Yaralı ama hala bilinçli olan Hawkmooon ve D'Averc ayaklarının üzerine doğrulup bir an tereddüt ettikten sonra kendilerini denizin karanlık ve kaynayan sularına bıraktılar.

Hawkmooon büyük kılıcının ağırlığıyla dibe doğru sürüklendiğini hissetti. Girdaplar oluşturan suda yükselen diğer şekilleri gördü, kulaklarında kırılan dalgaların su altındaki boğuk sesi vardı. Ama Şafak Kılıcını bırakmayacaktı. Onun yerine kılıcı kınından çıkarıp elinden bırakmadan kalan tüm enerjisiyle yüzeye çıkmaya uğraştı.

Sonunda dalgaların arasında yükseldi ve geminin bulanık görüntüsünü gördü. Deniz daha sakin görünüyordu, sonunda rüzgar kesilmiş, kırılan dalgaların sesi azalarak bir fısıltıya dönüşmüş, birkaç saniye önceki kakafoninin yerini tuhaf bir sessizlik almıştı. Hawkmooon kafasını düz bir kayaya doğru uzanarak kendini karaya çekti.

Geriye baktı.

Sürüngen canavarlar hala havada daireler çiziyor, ama çok yüksekte olduklarından kanat vuruşlarıyla artık havayı rahatsız etmiyorlardı. Aniden daha da yükselerek bir an hareketsiz kaldılar ve sonra tekrar kayıtsız bir şekilde denize doğru daldılar.

Teker teker gürültüyle dalgalara çarptılar. Gemi tahtaları ıslanırken sular Hawkmooon'u neredeyse bulunduğu yerden aşağı atıyordu.

Sonra canavarlar gitti.

Hawkmooon gözlerindeki suyu sildi, ağzındaki tuzlu suyu tükürdü.

Şimdi ne yapacaklardı? Amaçları avlarını canlı bırakıp taze ete ihtiyaç duyduklarında gelip buradan almak mıydı? Anlamanın imkanı yoktu.

Hawkmoon bir çığlık duydu, D'Averc ve yarım düzine adamın sendeleyerek kayalardan ona doğru geldiklerini gördü.

D'Averc şaşkın görünüyordu. "Hayvanların ayrıldığını sen de gördün mü Hawkmoon?"

"Evet. Geri dönüp dönmeyeceklerini merak ediyorum."

D'Averc canavarların gittiği yöne kötü bir bakış fırlattı. Omuz silkti.

Hawkmoon "Gemiden kurtarabildiğimizi kurtararak adanın iç kesimlerine doğru ilerlemeyi öneriyorum. Kaç kişi hayatta kaldı?" derken D'Averc'in arkasında duran lostromoya dönerek cevap bekledi.

"Sanırım çoğumuz efendim. Şanslıydık. Bakın." Lostromo geminin ötesinde tayfanın çoğunun karada toplandığı yeri işaret etti.

Hawkmoon "Tamamen dağılmadan önce gemiye birkaç adam gönder" dedi. "Erzağı kıyıya taşısınlar."

"Emredersiniz efendim. Ama ya canavarlar dönerse?"

Hawkmoon "O zaman onların icabına bakmak zorunda kalacağız" dedi.

Mümkün olan her şey karaya taşınıp kayalar üzerine yığılırken Hawkmoon saatlerce adamları seyretti.

D'Averc "Sence gemi onarılabilir mi?" diye sordu.

"Belki. Artık deniz sakın olduğuna göre geminin parçalanma ihtimali çok az. Ama onarmak zaman alır." Hawkmoon alnındaki donuk kara mücevhere dokundu. "Gel D'Averc, adanın iç kısımlarını araştıralım."

Kayalara tırmanarak adanın zirvesine giden eğimli arazide ilerlemeye başladılar. Mekan tamamıyla hayattan mahrum görünüyordu. Bulmayı umabilecekleri tek şey tatlı su kaynaklarıydı ve midye olabiliirdi. Kasvetli bir yerdi. Gemi tekrar yüzdürülemezse hayatta kalma umutları, özellikle de canavarların geri dönme ihtimali düşünülürse çok azdı.

Sonunda zirveye ulaşarak durakladılar, harcadıkları enerji yüzünden nefes nefese kalmışlardı.

D'Averc aşağıyı işaret ederek “Diğer taraf da burası kadar çorak. Sanırım...” Aniden susarak nefesini tuttu. “Berezenath’ın gözleri adına! Bir adam!”

Hawkmoon D'Averc’in işaret ettiği tarafa baktı.

Bir şekil aşağıdaki kıyıda onlara doğru ilerliyordu. Ona bakarlar-ken başını yukarı kaldırıp neşeyle el sallayarak kendisine yaklaşmaları için onlara işaret etti.

Halüsinasyon gördükleri açtıktı, ikili kayadan aşağı doğru ilerle-yerek adama yaklaştılar. Adam yumrukları kalçalarının üzerinde orada öylece dikilmiş, ayaklarını açmış onlara bakarak sırtıyordu. Duraksadı-lar.

Adam tuhaf ve kadim bir tarzda giyinmişti. Adaleli gövdesinin ü-zerinde kollarını ve göğsünü açıkta bırakan deri bir ceket giymişti. Karmakarışık kızıl saçlı kafasında yün bir bere vardı, üzerine bir sülü-nün kuyruk tüyü takılmıştı. Tuhaf kare desenli kısa bir pantolon ve a-yaklarına da tokalı eski botlar giymişti. Sırtına bir kordonla devasa bir savaş baltası asılmış, baltanın çelik sırtı kirden lekelenmiş, çok kulla-nıldığından yıpranmıştı. Kemikli yüzü kırmızıydı, onlara bakan solgun mavi gözleri alaycıydı.

Tuhaf bir aksanla “Tamam, şimdi, sizler Hawkmoon ve D'Averc olmalısınız. Bana geleceğiniz söylenmişti.”

D'Averc biraz da kibirle “Peki siz kimsiniz bayım?” diye sordu.

“Kim mi, ben Orland Fank, bilmiyor musunuz? Orland Fank, emrinize amadeyim nazik beyler.”

Hawkmoon “Bu adada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu.

“Burada yaşamıştım, ama şu an değil, bilmiyor musunuz?” Fank şapkasını çıkarıp koluyla alnını sildi. “Bugünlerde sadece geziyorum. Sanırım sizler gibi.”

Hawkmoon “Peki bizden size kim bahsetti?” diye sordu.

“Bir erkek kardeşim var. Siyah ve altın renkli bir tür metal giyme alışkanlığı olan...”

Hawkmoon “Altın ve Siyah Renkli Savaşçı!” diye haykırdı.

“Böyle hoppa bir unvanla anıldığı da olur sanıyorum. Size kaba ve yetenekli kardeşinden hiç bahsetmediğinden eminim.”

“Etmedi. Siz kimsiniz?”

“Bana Orland Fank derler. Skare Brae’den, Orkneys’deki, bilirsiniz...”

“Orkneys!” derken Hawkmoon’un eli kılıcına uzandı. “Orası Granbretan’ın bir parçası değil mi? Kuzey ucundaki adaları!”

Fank güldü. “Orkneyli bir adama Kara İmparatorluğa ait olduğunu söyle ve dişleriyle boynunu parçalasın!” Üzüntüyle eğilerek açıklarcasına “Bu oralarda düşmanın hesabını görmenin en iyi yoludur, bilirsiniz. Biz sofistike bir halk değiliz.”

D’Averc “Öyleyse Altın ve Siyah Renkli Savaşçı da Orkneys’den...” diyerek söze başladı.

“Tanrı korusun, hayır dostum! Süslü kibar zırhı ve kibar huylarıyla o Orkneys’den olacak!” Orland Fank içten bir kahkaha attı. “Hayır. O Orkneyli değil!” Fank şiddetli kahkahası yüzünden gözünden gelen yaşları hırpalanmış şapkasıyla sildi. “Bunu da nereden çıkardınız?”

“Kardeşin olduğunu söyledin.”

“Öyle. Ruhlen diyebilirsiniz. Hatta belki de fiziksel olarak. Unutmuşum. Görüyorsunuz ya ilk kez bir araya gelişimizin üstünden yıllar geçti.”

“Sizi bir araya getiren şey neydi?”

“Ortak bir amaç denilebilir. Ortak bir ideal.”

Hawkmoon “Peki bu amacın kaynağı Rünlü Asa olabilir mi?” diye mırıldandı, sesi altlarındaki dalganın fısıltısını bile zorlukla bastırıyordu.

“Olabilir.”

D’Averc “Aniden ağzı sıkı biri oluverdin dostum Fank” dedi.

Fank “Evet. Biz Orkneyliler ağzı sıkı bir halkız” diyerek gülümsemi. “Yine de orada benim için geveze derler.” Alınmış görünmüyordu.

Hawkmoon arkasını işaret etti. “O canavarlar. Erken saatlerde gördüğümüz tuhaf bulutlar. Bunların Rünlü Asayla bir ilgisi var mı?”

“Ben canavar ya da bulut görmedim. Buraya da az önce gelmiştim.”

Hawkmoon “Devasa sürüngenler tarafından bu adaya sürüldük,” dedi. “Şimdi sebebini anlamaya başlıyorum. Onların da Rünlü Asaya hizmet ettiğinden eminim.”

Fank “Söylediklerin doğru olabilir. Ama bu beni ilgilendirmez Lord Dorian, görüyorsunuz ya.”

Hawkmooon hiddetle “Gemimizin enkaza dönüşmesine sebep olan Rünlü Asa mıydı?” diye sordu.

Fank beresini kafasına yerleştirip kemikli çenesini kaşırken “Bunu bilemem. Tek bildiğim size bir bot vermek ve en yakın yerleşim alanının nerede olduğunu söylemek için buraya geldiğim.”

D'Averc şaşkınlıkla “Bizim için bir botun mu var?” diye sordu.

“Evet. Çok şahane bir şey değil, ama en azından denize açılabilir bir araç. İkinizi alır.”

Hawkmooon gözleri ateş saçarak “Elli kişilik bir tayfamız var! Eğer Rünlü Asa kendisine hizmet etmemi istiyorsa daha iyi düzenlemeler yapmalı! Şu ana kadar yapmayı başardığı tek şey beni feci halde öfkelenmek!” dedi.

Orland Fank yumuşak bir ses tonuyla “Öfken sadece seni bezdirecek, Dnark’a doğru Rünlü Asa’ya hizmet etmek için yola çıktığınızı düşünmüştüm. Kardeşim bana...”

“Kardeşiniz Dnark’a gitmem konusunda ısrar etti. Ama başka sorumluluklarım var. Orland Fank, aylardır görmediğim karıma, dönüşümü bekleyen kayınbabama, arkadaşlarıma karşı sorumluluklarım...”

“Brass Kalesi halkı mı? Evet, onları duymuştum. Eğer bu sizi rahatlatacaksa şu an için güvendeler.”

“Bundan emin misiniz?”

“Evet. Hayatları oldukça olaysız ilerliyor, Elvereza Tozer tehlikesinden de kurtuldular.”

“Tozer! O hainin bununla ne ilgisi var?”

Orland Fank elini havada dalgalandırarak “Sanırım Kamarg’da gözden kayboldu” dedi.

“Nereye gitti?”

“Kim bilir?”

“Her neyse sonuçta Tozer’den kurtuldular.”

“Adamı ben tanımiyorum.”

Hawkmooon “Yetenekli bir piyes yazarı, ahlaki açıdan tam bir -- bir...”

Fank “Bir Granbretanlı mı?” diye sordu.

Hawkmoon kaşlarını çatıp sertçe Orland Fank'e bakarak "Kesinlikle. Beni kandırmıyorsun değil mi? Akrabalarım ve dostlarım güvendeler değil mi?" diye sordu.

"Güvenlikleri şu an için tehlikede değil."

Hawkmoon iç geçirdi. "Şu bot nerede? Peki tayfama ne olacak?"

"Gemi konusunda bazı ufak yeteneklerim var. Gemilerini onarmalarına yardım edeceğim, böylece Narleen'e dönebilirler."

D'Averc "Peki biz neden onlarla gidemiyoruz?" diye sordu.

Fank masum bir edayla "Sizin sabırsız bir çift olduğunuzu ve mümkün olan en kısa zamanda adadan ayrılacağınızı anladım. Koca gemiyi onarmak günler sürer" dedi.

Hawkmoon "Küçük botunu alacağız. Aksi takdirde Rünlü Asa, ya da bizi buraya gönderen güç gerçekte her ne ise daha fazla münasebetsizlik ettiğimizi düşünebilir."

Fank kendi kendine hafifçe gülümseyerek "Böyle olacağını anlamıştım," diyerek onu onayladı.

D'Averc "Peki senin botunu biz alırsak sen buradan nasıl gideceksin?" diye sordu.

"Narleenli denizcilerle denize açılacağım. Harcayacak bir sürü zamanım var."

Hawkmoon "Ana karaya ne kadar uzaktayız?" diye sordu. "Ayrıca neyle ilerleyeceğiz? Bize ödünç verecek bir pusulan var mı?"

Fank omuz silkti. "Çok uzak değil ve bir pusulaya ihtiyacınız olmayacak. Sadece doğru rüzgarı beklemeniz gerekir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buraların rüzgarları oldukça tuhaftır. Ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Hawkmoon pes ederek omuz silkti.

Orland Fank kıyı boyunca yol gösterirken onu takip ettiler.

Küçük bot görüldüğünde D'Averc alaycı bir şekilde "Kendi kaderlerimize istediğimiz şekilde hükmedemiyoruz gibi görünüyor" dedi.

B

€

Ş

p a r ı l d a y a n g ö l g e l e r
ş e h r i

Hawkmooon kaşları çatık bir halde küçük botta uzanmış, D'Averc ise pruvada dikilmiş ısıklı çalışıyordu. Denizden sıçrayan su yüzünü ıslatıyordu. Tüm gün rüzgar bota rehberlik etmiş, onları belli bir rotada ilerletmişti.

Hawkmooon “Fank’ın rüzgarla ilgili söylediklerinin ne anlama geldiğini şimdi anlıyorum,” diye homurdandı. “Bu doğal bir esinti değil. Doğaüstü bir takım güçlerin kuklası olma duygusu canımı sıkıyor.”

D'Averc sırtarak ileriye işaret etti. “Şey, belki de şikayetlerimizi doğrudan o doğaüstü güçlerin kendisine bildirme şansına sahip olacağız. Bak, kara göründü.”

Hawkmooon isteksizce ayağa kalktı. Ufukta bir kara parçasının solgun görüntüsü vardı.

D'Averc “Yani Amarehk’e geri dönüyoruz!” dedi.

“Keşke orası Avrupa olsaydı ve Yisselda da orada olsaydı.” Hawkmooon tekrar oturdu.

“Ya da Londra ve beni teselli edecek Flana” diyen D'Averc omuz silkip teatral bir şekilde öksürmeye başladı. “Yine de hasta ve ölmekte olan bir yaratığa kendini adamasındansa böylesi daha iyi...”

Kıyı çizgisindeki şekilleri yavaş yavaş seçmeye başladılar: düzensiz sarp kayalıklar, tepeler, kumsallar ve ağaçlar. Sonra kuzey tarafında altın renginde tuhaf bir ışık huzmesi gördüler, ışık dev bir kalp gibi atıyordu.

D'Averc kaşlarını çatarak “Daha da rahatsız edici bir olay” dedi.

Rüzgar daha hızlı esti ve küçük bot altın ışığa doğru döndü.

Hawkmooon “Ve biz de doğruca oraya gidiyoruz” diye homurdandı. “Tüm bunlardan sıkılmaya başladım!”

Artık anakaraya ait bir koya doğru ilerledikleri açıktı, iki kıyı arasında uzun bir ada bulunuyordu. Nabız gibi atan altın ışık ise koyun iç kısmında kalan ucundan geliyordu.

Her iki yandaki topraklar güzel görünüyordu, üzerlerinde insan yerleşimi belirtisi olmasa da plajlar ve ağaçlık tepeler vardı.

Onlar ışığın kaynağına yaklaştıkça ışık solmaya ve botun hızı azalmaya başladı, sonunda ışıktan geriye sadece gökyüzünü dolduran solgun bir parıltı kaldı. Hala ışığa doğru ilerliyorlardı. Sonra onu gördüler ve hayretler içinde kalakaldılar...

Öyle zarif, öyle güzel bir şehirdi ki sanki seslerini çalmış dillerinin tutulmasına sebep olmuştu. Londra'dan daha büyük değilse de Londra kadar büyük bir şehir, simetrik kuleler, kubbeler ve helezon şeklindeki sivri tepelerle süslenmiş hepsi aynı tuhaf ışıkla parıladığı halde altın renginin ardına gizlenen solgun pembe, sarı, mavi, yeşil, mor ve kiraz renklerindeki narın binalarıyla ışıkla yapıldıktan sonra altın suyuyla yıkanmış bir resme benziyordu. Görkemli güzelliğiyle insanlardan çok tanrılara uygun bir yerleşim alanı gibi görünüyordu.

Şimdi küçük bot şehirden dışarı doğru uzanan limana doğru ilerliyordu, iskelelerinde binalarinkine benzer gizli gölgeler hareket ediyordu.

Hawkmooon "Rüya gibi..." diye mırıldandı.

"Cennet gibi." D'Averc'in her şeyi hor görme huyu görüntü ortaya çıkırtığında yok olmuştu.

Küçük bot denize doğru inen ve renklerin yansımalarıyla beneklenmiş merdivenlerin olduğu bir yere doğru yanaşarak durdu.

D'Averc omuz silkti. "Sanırım karaya çıkacağımız yer burası. Bot bizi daha az memnuniyet verici bir yere de götürebilirdi."

Hawkmooon ciddiyetle kafasını sallayıp "Mygan'ın yüzükleri hala cebinde mi D'Averc?" diye sordu.

D'Averc cebine vurarak "Güvendeler. Neden ki?" dedi.

"Sadece tehlike kılıçlarımızla karşı koyamayacağımız kadar büyük ve yüzüklerimizi kullanmak için zamanımız olacaksak onları kullanabilecek durumda olup olmadığımızı bilmek istedim."

D'Averc anladığını belirtmek için kafasını sallarken alnını kırıştırdı "Onları adada kullanmayı düşünmemiş olmamız çok tuhaf..." dedi.

Hawkmoon'un yüzü şaşkınlığını ele veriyordu. "Evet, evet..." Sonra yüzünü buruşturarak dudaklarını yaladı. "Şüphesiz onun sebebi de doğaüstü güçlerin beynimizi etkilemiş olması! Doğaüstü olan her şeyden nasıl da nefret ediyorum!"

D'Averc parmaklarıyla dudaklarındaki neşeli kahkahaya engel olarak, onu kınayan bir ifadeyle "Böylesi bir şehirde ağzından çıkan laflara bak!" dedi.

"Evet, umarım sakinleri de görüntüsü kadar hoş yaratıklardır."

D'Averc etrafına bakarak "Eğer sakinleri varsa elbette," dedi.

Birlikte merdivenleri çıkarak rıhtıma vardılar. Önlerinde tuhaf binalar vardı, binaların arasında ise geniş caddeler uzanıyordu.

Hawkmoon kararlı bir şekilde "Hadi şehre girelim ve en kısa zamanda buraya neden getirildiğimizi öğrenelim. Sonra belki Brass Kalesine dönmemize izin verilir!" dedi.

En yakınlarındaki sokağa girdiklerinde onlara binaların yaydığı gölgeler aslında kendilerine has bir yaşam ve renkle parlıyormuş gibi göründü. Yakından bakıldığında yüksek kuleler ulaşılmaz görünüyordu, Hawkmoon dokunmak için birine uzandığında binanın malzemesinin daha önce dokunduğu hiçbir şeye benzemediğini fark etti. Taş veya ahşap değildi; hatta çelik de değildi, çünkü parmaklarının altındaki şey tenini karıncalandıran narin bir malzemeydi. Ayrıca kolundan ilerleyip tüm vücuduna yayılan sıcaklık onu şaşırttı.

Kafasını salladı. "Taştan çok et gibi!"

D'Averc de uzanıp dokununca aynı şaşkınlığı duydu. "Evet, ya da bir tür bitki gibi. Organik, yaşayan bir şey!"

İlerlemeye devam ettiler. Zaman zaman uzun caddeler genişleyerek meydanlara çıkıyordu. Meydanları geçip rastgele bir cadde seçerek yürüdüler. Sonsuza doğru uzanarak tuhaf altın dumanın içinde kayboluyormuş izlenimi veren binaları incelediler.

Alçak sesle konuşuyor, muazzam şehrin sessizliğini bozmak istemiyorlardı.

Hawkmoon "Hiç pencere olmaması senin de dikkatini çekti mi?" diye sordu.

D'Averc kafasını sallayarak "Kapı da yok. Bu şehrin insanlar için inşa edilmediğinden ve bu şehri insanların inşa etmediğinden eminim!" dedi.

Hawkmoon “Burayı belki Trajik Binyıl’da ortaya çıkan bazı yaratıklar inşa etmiştir,” diye önerdi. “Soryandum’un hayalet halkı gibi varlıklar.”

D'Averc başıyla onu onayladı.

Şimdi tuhaf gölgeler önlerinde toplanarak içlerinden geçiyormuş gibi görünüyordlardı, muhteşem varlıklar tarafından alt ediliyorlarmış gibi bir izlenim. Korkularına rağmen Hawkmoon gülümsedi, D'Averc de onun gülümsemesine karşılık verdi. Etraflarında parıldayan gölgeler yüzüyordu. Hawkmoon şehrin gerçek sakinlerinin bu gölgeler olup olmadığını merak etti.

Caddeyi geçip şehrin tam merkezinde devasa bir meydanda durdular. Bu meydanın ortasında silindirik bir bina göğe doğru yükseliyordu. Şehrin en büyük binası olmasına rağmen aynı zamanda en narin olanıymış gibiydi. Duvarları renkli ışıklarla hareket etti ve Hawkmoon binanın zemininde bir şey fark etti.

“Bak D'Averc , merdivenler bir kapıya çıkıyor!”

Arkadaşı “Ne yapmamız gerektiğini merak ediyorum,” diye fısıldadı.

Hawkmoon omuz silkti. “Girmeliyiz elbette. Kaybedecek neyiz var?”

“Belki bu sorunun cevabını kısa sürede öğrenebiliriz. Önden buyurun Köln Dükü!”

İkili kapının eşiğine ulaşınca kadar merdivenleri tırmandı. Kapı oldukça küçüktü, aslında tam olarak insan boyutlarındaydı, kapının iç kısmında bir sürü parıldayan gölge vardı.

Hawkmoon cesurca ileri adım attı, D'Averc tam arkasından onu takip etti.

Ayakları zemine gömülüymüş gibi görünüyordu, onlar kulenin kıvılcımlar saçan karanlığına doğru ilerlerken parıldayan gölgeler etraflarını sardı.

O anda koridorlarda tatlı bir ses yankılandı, dünyevi olmayan bir ninniye benzer yumuşak bir ses. Müzik olağanüstü varlıklarla ilgili düşüncelerini güçlendirdi. Tuhaf organik yapının derinliklerine doğru ilerlediler.

Sonra aniden günün erken saatlerinde kalp atışı gibi görünen ay- nı altın ışığın yayıldığı küçük bir odaya girdiler.

Işık bir çocuktan yayılıyordu.

Yumuşak, koyu renkli teniyle Doğulu görünümüne sahip bir çocuktu, kıyafetini kaplayan mücevherler altta kalan kumaşı tamamıyla saklamıştı.

Güldü, gülümsemesi etrafını saran ısıltıyla uyumluydu. Onu sevmemek mümkün değildi.

Tatlılıkla başını eğerek “Dük Dorian Hawkmoon von Köln ve Huillam D'Averc. Resimlerinizi de binalarınızı da takdire şayan buldum bayım,” dedi.

D'Averc hayretler içindeydi. “Onları biliyor musunuz?”

“Mükemmeller. Neden artık yapmıyorsunuz?”

D'Averc utanarak öksürdü. “Ben, ben yeteneğimi kaybettim sanırım. Sonra şu savaşı...”

“Ah, elbette. Kara İmparatorluk. Burada olma sebebiniz bu.”

“Sanırım öyle...”

Çocuk tekrar gülümseyerek “Bana Jehamia Cohnahlias denir. Bu size kendimle ilgili doğrudan verebileceğim tek bilgi, bu konuda soru soracak olursanız diye peşinen söylüyorum. Bu şehre Dnark ve şehrin sakinlerine dış dünyalarda Büyük İyi Halk denir. Sanırım onların bazılarıyla zaten karşılaştınız,” dedi.

Hawkmoon “Parıldayan gölgeler mi?” diye sordu.

“Onları bu şekilde mi algılıyorsunuz?”

Hawkmooon “Akıllılar mı?” diyerek merakını dile getirdi.

“Kesinlikle. Belki akıldan da fazlasına sahipler.”

Hawkmooon “Ve bu Dnark şehri efsanevi R nl  Asa’nın şehri.”

“ yle.”

D’Averc “Tüm efsanelerin asanın yerinin Amarehk’te değil de Asiacommunista’da olduğunu söylemesi çok tuhaf,” dedi.

 ocuk “Bu belki de bir tesadüf değildir, bu tip efsanelere ulaşmak kolaydır,” dedi.

“Anlıyorum.”

Jehamia Cohnahlias sessizce gülümsedi.

“R nl  Asa’yı görmeye geldiniz sanıyorum?”

Hawkmooon  ocuğun varlığına öfke duyamayarak “Görünüşe göre öyle,” dedi. “Altın ve Siyah Renkli Savaşı bize önce buraya gelmemizi söyledi, karşı çıkınca kardeşiyle tanıştırıldık, Orland Fank ile...”

Jehamia Cohnahlias gülümsedi “Ah, evet. R nl  Asa’nın özellikle o hizmetkarına karşı özel bir ilgi duyuyorum. Neyse, hadi gidelim.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Ama önce biraz dinlenmek ve sizden sadece birkaç saat önce buraya ulaşan gezgin bir dostumuzla tanışmak istersiniz.”

“Onu tanıyor muyuz?”

“Geçmişte karşılaşmış olduğunuza inanıyorum.”

 ocuk sandalyesinden akarcasına inerken “Buradan,” diyerek yolu gösterdi.

D’Averc Hawkmooon’a mırıldanarak “Kim olabilir?” diye sordu. “Dnark’a gelebilecek kimi tanıyabiliriz ki?”

Binanın dolambaçlı organik koridorlarında Jehamia Cohnahlias'ı takip ettiler. Parıldayan gölgeler, ya da çocuğun Büyük İyi Halk dedikleri ortadan kaybolduğu için artık kendilerini hafıflemiş hissediyorlardı. Herhalde onların görevi Hawkmoon ve D'Averc'in çocuğa ulaşmalarına yardımcı olmaktı.

Sonunda içinde duvarlarla aynı malzemeden yapılmış uzun bir masanın ve aynı maddeden taburelerin olduğu daha geniş bir salona girdiler. Masanın üzeri oldukça sade yemeklerle donatılmıştı: balık, ekmek ve yeşil sebzeler.

Ama onların ilgisini çeken ve yüzleri kızgınlıkla karışık şaşkın bir ifadeyle parlarken ellerinin otomatik olarak kılıçlarının kabzasına uzanmasına sebep olan asıl şey odanın diğer ucundaki adamdı.

Sonunda kenetlenmiş dişlerinin arasından ilk kelimeleri söyleyen Hawkmoon olmuştu.

"Shenegar Trott!"

Şişman şekil ağır ağır onlara doğru yaklaştı, yüzünün komik bir taklidi olan dümdüz gümüş bir maske takmıştı.

"İyi günler, beyler. Dorian Hawkmoon ve Huillam D'Averc, değil mi?"

Hawkmoon çocuğa döndü. "Bu yaratığın kim olduğunun farkında mısınız?"

"Avrupalı bir araştırmacı," dedi.

"O Sussex Kontu, Kral Huon'un sağ kolu olan adamlardan biri. Avrupa'nın yarısının mütecavizi! Saçtığı kötülükte Baron Meliadus'tan sonra ikinci sırada gelir!"

Eğleniyormuş gibi görünen Trott yumuşak bir ses tonuyla "Gelin şimdi. Birbirimize hakaret etmeye başlamayalım. Burada tarafsız topraklardayız. Savaş başka bir konu. Şu anda bu konu bizi ilgilendirmedigine göre medeni olmayı ve buradaki genç konuğumuza kabalık etmemeyi öneriyorum..." dedi.

Hawkmoon öfkeli bir bakış fırlattı. “Dnark’a nasıl geldin Kont Shenegar?”

“Gemiyle Köln Dükü. Daha önce tanıştığınızı sandığım Kalan Baronu...” Bu sözlerle Hawkmoon’un eli Kalan tarafından daha önce alınmış yerleştirilen mücevhere uzanırken Trott kıkırdadı “...gemilerimizin deniz üzerinde muhteşem bir hızla ilerlemesini sağlayan yeni bir tür motor geliştirdi. Ornitopterlerimize güç veren motorlara benzer ama sanırım daha sofistike bir motor. Bilge İmparator – Kralımız tarafından Amarehk’e gelip burada yaşayan güçlerle barışçıl ilişkiler kurmak üzere görevlendirildim...”

Hawkmoon “Saldırmadan önce onların güçlü ve zayıf oldukları noktaları öğrenmek için demek istiyorsun!” diye bağırdı. “Kara İmparatorluğun bir hizmetkarına güvenmek mümkün değildir!”

Çocuk ellerini açtı ve yüzünden bir üzüntü dalgası geçti. “Biz burada Dnark’ta sadece denge ararız. Zaten bu da bizim kendisini korumak için burada olduğumuz Rünlü Asa’nın amacı ve varlık sebebi. Kavganızı savaş alanı için saklamanızı ve hazırladığımız yemekte bize katılmanızı rica ediyorum.”

D’Averc Hawkmoon’unkinden daha alçak bir ses tonuyla “Ama Shenegar Trott’un barışçıl amaçlarla burada olmadığı konusunda sizi uyarmamız gerekiyor. Gittiği her yere kötülük ve karmaşa götürür. Hazırlıklı olun, çünkü o tüm Granbretan’ın en kurnaz lordudur,” dedi.

Çocuk sıkılmış görünüyordu, sadece masaya doğru bir işaret yaptı. “Lütfen oturun.”

D’Averc sıraya oturup bir balık tabağını kendine doğru çekerken “Peki donanmanız nerede Kont Shenegar?” diye sordu.

Trott masum bir edayla “Donanma mı? Bir donanmadan bahsetmedim, sadece şehirden birkaç mil uzakta demirlemiş gemim var,” dedi.

Hawkmoon ekmekten bir parça ısırırken “Öyleyse gerçekten büyük bir gemi olmalı, çünkü Kara İmparatorluğun bir kontunun fetih için hazır olmayan bir gemiyle yolculuğa çıkması beklenemez,” dedi.

Trott birazcık alınmış gibi “Bizim Granbretan’da da bilim adamları ve alimler olduğumuzu unutuyorsun. Bizler bilginin, gerçeğin ve sebeplerin peşindeyiz. Avrupa’nın savaş halindeki tüm eyaletlerini

birleştirme çabamızın asıl amacı dünyada rasyonel barışın dolayısıyla bilginin daha hızlı yayılmasının sağlanmasıdır.”

D'Averc gösterişli bir şekilde öksürdü ama hiçbir şey söylemedi.

Trott o an Kara İmparatorluğın asillerinden asla beklenmeyen bir şey yaptı ve maskesini neşeyle geri iterek yemek yemeye başladı. Granbretan'da yüzünü göstermenin ve topluluk içinde yemek yemenin çok yakışksız bir hareket olduğu düşünölürdü. Hawkmoon, Granbretan'da Trott'un daima biraz eksantrik biri olduğunun düşünölüğünü; sonsuz serveti, yetenekli bir general oluşu ve hoppa görünüşüne rağmen oldukça cesur bir savaşçı olması dolayısıyla diğer asiller tarafından ona tolerans gösterildiğini biliyordu.

Ortaya çıkan yüz, maskenin üzerinde karikatürize edilmiş olan yüzdü. Beyaz, tombul ve zeki görünüşlüydü. Gözlerde hiçbir ifade yoktu ama Shenegar Trott'un gözlerine hangi ifadeyi isterse yerleştirebileceği belliydi.

Kısmen sessizlik içinde yemeklerini yediler. Masada oturmasına rağmen çocuk onlarla birlikte yemedi.

Hawkmoon uzaktan kontun cüsseli gümüş zırhını işaret etti. “Eğer araştırma amaçlı barışçıl bir görevdeysen neden bu kadar ağır bir kıyafetle seyahat ediyorsun Kont Shenegar?”

Shenegar Trott gülümsedi. “Neden mi, bu tuhaf şehirde beni ne tür tehlikelerin beklediğini nasıl tahmin edebilirdim ki? Seyahat ederken hazırlıklı olmak elbette mantıklıdır?”

D'Averc Granbretanlıdan dümdüz cevaplar dışında hiçbir şey alamayacaklarını fark ettiği için konuyu değiştirdi ve “Avrupa'da savaş nasıl gidiyor?” diye sordu.

Trott “Avrupa'da savaş yok,” cevabını verdi.

Hawkmoon “Savaş yok mu? Öyle olsa biz neden burada, kendi topraklarımızdan uzakta sürgünde olalım?” dedi.

Shenegar Trott “Savaş yok, çünkü tüm Avrupa artık barış içinde ve iyi Kralımız Huon'un yönetiminde” derken neredeyse dostça bir ifadeyle göz kırptı, bu hareketi Hawkmoon'un cevap vermesini imkansız kıldı.

Trott “Kamarg hariç,” diyerek sözüne devam etti. “Orası tamamen ortadan kayboldu. Dostum ve yoldaşım Baron Meliadus buna çok öfkelen-di.”

Hawkmoon “Bundan eminim. Peki hala bize karşı kan güdüyor mu?” diye sordu.

“Kesinlikle. Aslında Londra’dan ayrıldığımda camianın maskarası haline gelmek üzereydi.”

D’Averc “Baron Meliadus’tan pek hoşlanmıyor gibisin,” dedi.

Kont Shenegar “Beni çok iyi anlamışsın. Görüyorsun ki hepimiz senin düşündüğün gibi çılgın ve hırslı insanlar değiliz. Baron Meliadus ile aramızda bir sürü anlaşmazlık var. Ülkeme ve liderime sadık olduğum halde onların adına yapılan, hatta kendi yaptığım her şeyi onaylamıyorum. Emirlerle uyuyorum. Bir vatanseverim.” Tombul omuzlarını silken Shenegar Trott “Evimde oturmayı, kitap okuyup yazı yazmayı tercih ederdim. Biliyorsunuz bir zamanlar ümit vadeden bir şairdim.”

Hawkmoon “Ama artık sadece mezar kitabeleri yazıyorsun, onları yazarken de kan ve ateş kullanıyorsun,” dedi.

Kont Shenegar alınmış görünmüyordu. Aksine mantıklı bir cevap verdi. “Sen kendi fikirlerine sahipsın, ben de benimkilere. Amacımızın son derece akılcı olduğuna inanıyorum, yani tüm dünyanın bir çatı altında birleştirilmesinin önemine; ne kadar asil olursa olsun kişisel hırsların daha büyük prensipler için feda edilmesi gerektiğine inanıyorum.”

Hawkmoon ikna olmayarak “Bu beklenen şahsiyetsiz Granbrethanlı cevabı,” dedi. “Baron Meliadus’un kızı Yisselda’ya saldırıp onu kaçırmaya kalkmadan önce Kont Brass’a verdiği cevap!”

Kont Shenegar “Baron Meliadus ile ilişkilerimi çoktan kestim. Her mecliste bir ahmak olmak zorundadır, her büyük ideal sadece kendi çıkarlarını düşünerek hareket eden insanların ilgisini çekecektir.”

Shenegar Trott’un cevapları Hawkmoon ve D’Averc’ten çok, sessizce oturmuş konuşulanları dinleyen çocuğu hedef alıyor gibiydi.

Yemek bitti, Trott tabağını ileri itip gümüş maskesini yeniden yüzüne yerleştirdi. Çocuğa döndü. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim efendim. Rünlü Asa’yı görme şerefine nail olacağıma dair bana söz vermişsiniz. O efsanevi sanat eserinin önünde durmak bana büyük mutluluk verecek...”

Hawkmooon ve D'Averc uyarırcasına çocuğa baktılar ama çocuk onları fark etmiş gibi görünmüyordu.

Jehamia Cohnahlias “Şimdi geç oldu. Rünlü Asa’nın bulunduğu salonu yarın ziyaret edeceğiz. Bu arada dinlenin, şuradaki küçük kapının ardında” diyerek odanın diğer tarafını işaret etti ve “uyumak için ihtiyacınız olan konforu bulacaksınız. Sabah sizi çağıracağım” diyerek sözlerini tamamladı.

Shenegar Trott ayağa kalkıp çocuğu selamladı. “Teklifiniz için teşekkür ederim ama bu gece gemime dönmezsem adamlarım endişeleneceklerdir. Yarın burada size katılacağım.”

Çocuk “Nasıl isterseniz,” dedi.

Hawkmooon “Misafirperverliğiniz için size minnettarız, fakat Shenegar Trott’un sizi olduğuna inandırdığı kişi olmayabileceği konusunda bir kez daha sizi uyarmamıza izin verin,” dedi.

Shenegar Trott “İnatçılığınız takdire şayan,” dedi. Eldivenli elini neşeyle sallayarak coşkuyla salondan ayrıldı.

D'Averc “Korkarım düşmanımızın Dnark’ta olduğunu bilerek hafif bir uyku uyuyacağız,” dedi.

Çocuk gülümsedi. “Korkmayın. Büyük İyi Halk dinlenmenize yardım edecek ve sizi her tür tehlikeden koruyacak. İyi geceler beyler. Sizi yarın göreceğim.”

Çocuk hafif adımlarla yürüyerek odadan ayrıldı, D'Averc ve Hawkmooon içlerinde duvardan duvara ranza ve yatak olan küpleri incelemeye gittiler.

Hawkmooon “Shenegar Trott çocuğa zarar vermek niyetinde,” dedi.

D'Averc “Onu korumayı görev edinsek iyi olur, iyi geceler Hawkmooon,” dedi.

D'Averc eğilerek kendi küpüne girdikten sonra Hawkmooon kendi küpüne yerleşti. Küp parıldayan gölgeler ve daha önce duyduğu dünyevi olmayan ninni söyleyen yumuşak sesle doluydu. Neredeyse hemen uykuya daldı.

S

€

k

i

Z

B i r

ü l t i m a t o m

Hawkmoon iyice dinlenmiş olarak geç saatte uyandı ama sonra parıldayan gölgelerin telaşlı olduklarını fark etti. Soğuk, mavi bir renge dönüşmüş sanki korkmuş gibi etrafta dönüp duruyorlardı!

Hawkmoon çabucak kalkıp kılıcını kuşandı. Kaşlarını çatı. Beklediği tehlike geliyor muydu, yoksa çoktan gelmiş miydi? Büyük İyi Halk insanlarla iletişim kurma yeteneğinden yoksun gibi görünüyordu.

D'Averc koşarak Hawkmoon'un küpüne geldi.

"Sence neler oluyor Hawkmoon?"

"Bilmiyorum. Shenegar Trott işgale mi başladı? Çocuk tehlikede mi?"

Parıldayan gölgelerin hepsi aynı anda ürpertici bir şekilde iki adamın etrafını sardılar, adamlar küplerden dışarı sürüklendiklerini hissettiler, yemek yedikleri odadan ve koridorlardan inanılmaz bir hızla ilerleyerek geçtikten sonra sonunda hep beraber binadan çıkarak, altın ışığa doğru dönerek yükseldiler.

Artık Büyük İyi Halkın hızı azalmış, parıldayan gölgelerin ani hareketleri dolayısıyla nefesleri kesilen Hawkmoon ve D'Averc geniş meydanın üzerinde havada süzölmeye başlamışlardı.

D'Averc solgun görünüyordu, çünkü ayakları boşlukta duruyor ve parıldayan gölgeler artık daha az sağlam görünüyorlardı. Yine de düşmediler.

Aşağıdaki meydanda küçük figürlerin silindirik kuleye doğru hareket ettikleri görülüyordu.

Hawkmoon nefesi kesilerek "Bu koca bir ordu!" dedi. "Sayıları binden fazla olmalı. Shenegar Trott'un iddia ettiği barışçıl görev için çok fazla. Dnark'ı işgal etti! Ama neden?"

D'Averc gaddarca "Sebebi çok açık değil mi dostum? Rünlü A-sa'yı arıyor. Onun gücünü ele geçirirse şüphesiz dünyaya hükmeder!" dedi.

“Ama nerede olduğunu bilmiyor!”

“Kuleye saldırma sebebi de tahminen budur. Bak, savaşçılar çoktan içeriye girmişler!”

Hafif gölgeler ve her taraflarından gelen altın ışıkla sarılmış olan iki adam dehşet içinde manzaraya baktılar.

Hawkmoon sonunda “Alçalmalıyız,” dedi.

D'Averc ileriye işaret ederek “Ama binlerce savaşçıya karşı sadece iki kişiyiz!” dedi.

Hawkmoon “Evet, ama eğer Şafak Kılıcı, Şafak Lejyonunu tekrar toplarsa kazanma şansımız olabilir!” diye hatırlattı.

Sözlerini anlamışçasına Büyük İyi Halk alçalmaya başladı. Meydana doğu hızla alçalırlarken Hawkmoon yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Meydan artık maskeli Kara İmparatorluk Savaşçılarıyla, tıpkı Akbaba Lejyonu gibi Granbretan yerlilerinden çok daha kötü – tabii eğer bu mümkünse – hainlerden oluşan Şahin Lejyonunun ağgözlü üyeleriyle dolmuştu. Şahin gözleri Hawkmoon ve D'Averc'in sunacağı kanlı şölen için kafalarını kaldırmış, gagaları Kara İmparatorluğun iki düşmanının etlerini parçalamak için bekliyorlardı; kılıçları, topuzları, baltaları ve kargıları onları yakalamaya hazır pençeler gibi havaya kalkmıştı.

Parıldayan gölgeler D'Averc ve Köln Dükünü kulenin girişine bıraktıklarında şahinler saldırmadan önce ancak kılıçlarını çekecek kadar zamanları vardı.

Sonra kulenin girişinde Shenegar Trott belirdi ve adamlarına seslendi.

“Durun şahinlerim. Kan dökmek için bir sebep yok. Çocuk ben-de!”

Hawkmoon ve D'Averc onun Jehamia Cohnahlias'ı elbiselerinden tutup kaldırdığını ve çocuğun önlerinde kurtulmak için çabaladığını gördüler.

Kont “Bu şehrin bizi durdurmayı deneyecek bir sürü doğaüstü güçle dolu olduğunu biliyorum, böylece burada olduğumuz süre boyunca güvenliğimizi garantiye almış oluyorum. Eğer bize saldırılırsa, eğer birimize dokunulursa küçük çocuğun boğazını boydan boya keseceğim,” diye bağırdı. Kıkırdayarak “Her iki tarafta da hoşnutsuzluktan kaçınmak için bu adımı attım...” dedi.

Hawkmoon Şafak Lejyonunu çağırmak için harekete geçti fakat Trott parmağını azarlarcasına ona doğru sallayarak “Çocuğun ölmesi-ne siz sebep olmak ister misiniz Köln Dükü?” diye sordu.

Hawkmoon öfkeli bir bakış fırlatarak kılıç tutan elini indirdi, çocuğa doğru “Sizi bunun olacağı konusunda uyarıştım!” dedi.

Çocuk kıyafeti içinde boğulurcasına debelenerek “Evet... korkarım söyledikleriniz konusunda daha dikkatli davranmalıydım, bayım” dedi.

Kont Shenegar güldü, maskesi altın ışıktaydı. “Şimdi bana Rünlü Asa’nın nerede olduğunu söyle.”

Çocuk kulenin içini işaret ederek “Rünlü Asa Salonu içeride,” dedi.

“Göster bana!” Shenegar Trott adamlarına döndü. “Bu ikiliye dikkat edin. Canlı olmaları benim için daha iyi çünkü Rünlü Asa’yla birlikte Kamarg’ın iki kahramanını da götürürsek İmparator – Kral çok memnun olacaktır. Hareket ederlerse bana seslenin, bir veya iki kulağını keseyim.” Kamasını çıkarıp çocuğun yüzüne yaklaştırdı. “Beni takip edin.”

Shenegar Trott bir kez daha kuleye girerek gözden kayboldu, şahin savaşçılardan altısı Hawkmoon ve D’Averc’i beklemek üzere orada kalırken diğerleri liderlerini takip ettiler.

Hawkmoon kaşlarını çatarak “Keşke çocuk dediklerimize kulak verseydi!” derken hafifçe hareket etti, şahinler onu uyarırcasına üstüne yürüdüler. “Şimdi onu ve Rünlü Asa’yı Trott’un elinden nasıl kurtaracağız?”

Şahinler aniden şaşkınlıkla yukarı baktılar, D’Averc’in bakışları da o tarafa yöneldi.

D’Averc “Görünüşe göre kurtuluyoruz,” dedi.

Parıldayan gölgeler geri geliyordu.

Şahinler hareket etmeden hatta tek kelime dahi edemeden gölgeler kendilerini iki adamın etrafına sarıp onları bir kez daha havaya kaldırdılar.

Düzenleri bozulan şahinler sıçrayarak ayaklarını yakalamaya çalıştılar, sonra da liderlerini uyarmak için kuleye doğru koşmaya başladılar.

Hawkmoon ve D'Averc'i beraberlerinde taşıyan Büyük İyi Halk gittikçe yükseldi. Altın duman kalın bir sis tabakası oluşturarak değil şehrin binalarını birbirlerini dahi görmelerine engel oldu.

Onlara altın sisin azaldığını fark edinceye kadar saatlerce seyahat etmişler gibi geldi.

d

o

k

u

z

r ü n l ü

a s a

Altın sis yok olduğunda Hawkmoon gözlerini kırptırdı, çünkü şimdi havada tuhaf desenler oluşturan renklerin dalga ve ışınlarının saldırısına uğruyorlardı; renklerin tamamı merkezdeki bir kaynaktan yayılıyordu.

Gözlerini ışığa karşı kısarak etrafına göz gezdirdi. Duvarları şeffaf zümrüt ve oniks katmanlarından inşa edilmiş gibi görünen bir salonun tavanına yakın bir yerlerde havada süzülüyorlardı. Salonun ortasında her tarafında merdivenler bulunan bir kürsü yükseliyordu. Işığın yayıldığı şey bu kürsünün üzerinde duruyordu. Motifler – yıldızlar, daireler, koniler ve çok daha karmaşık figürler – sürekli olarak yükseliyordu, ama kaynakları hep aynıydı. Kısa bir kılıç boyunda, koyu siyah, donuk ve renksiz görünen küçük bir asaydı. Renksiz görünen yerlerinde derin mavi benekler vardı.

Rünlü Asa bu olabilir miydi? Hawkmoon merak etti. Böylesi efsanevi güçleri olan bir eşya için fazlaca gösterişsiz görünüyordu. Onun insan boyundan uzun, etkileyici renklerde olduğunu hayal etmişti, ama bu şeyi bir eliyle taşıyabilirdi!

Aniden salona bir köşeden adamlar dolmaya başladı. Bu Shene-gar Trott ve onun Şahin Lejyonuydu. Küçük çocuk hala Trott'un pençesindeydi, Sussex Kontunun kahkahaları salonu doldurmaya başladı.

“Sonunda! Ve artık o benim! Rünlü Asa benim elime geçtikten sonra İmparator – Kral bile beni inkar etmeye cesaret edemeyecek.”

Hawkmoon burnunu çekti. Havada hafif buruk hoş bir koku vardı. Yumuşak bir mırıltı salonda duyulmaya başladı. Hawkmoon ve D'Averc merdivenlerin üzerinde, tam Rünlü Asa'nın altında durunca-ya kadar Büyük İyi Halk onları indirmeye başladı. Sonra Kont Shene-gar onları gördü.

“Nasıl...?”

Hawkmoon gözleri ateş saçarak ona baktı sol kolunu kaldırarak doğruca onu işaret etti. “Çocuğu bırak, Shenegar Trott!”

Sussex Kontu şaşkınlığından çabucak sıyrılarak tekrar kıkırdadı. “Benden önce nasıl buraya vardığınızı söyleyin,” dedi.

“Sizin korktuğunuz doğaüstü yaratıkların, Büyük İyi Halkın yardımıyla. Ve başka arkadaşlarımız da var Kont Shenegar.”

Trott’un kaması çocuğun burnunu kıl payı sıyırdı. “Öyleyse özgülüğümün ya da başarımın tek şansını bırakmak için aptal olmalıyım!”

Hawkmooon Şafak Kılıcını kaldırdı. “Seni uyarıyorum Kont, taşıdığım bu kılıç sıradan bir araç değil! Kıpkızıl ışıkla nasıl parladığına bir bak!”

“Evet, çok güzel. Peki çocuğun gözlerinden birini kavanozdan erik çıkarır gibi kafatasından çıkarmadan önce beni durdurabilir mi?”

D’Averc tuhaf odaya, sürekli değişen ışık motiflerine, tuhaf duvarlara ve artık tepelerinde onları yukarıdan izler gibi görünen parıldayan gölgelere bir bakış attı. “Hamle edecek durumda değiliz Hawkmooon,” diye mırıldandı. “Parıldayan gölgeler bize daha fazla yardım edemez. Belli ki insani ilişkilerde rol alamıyorlar.”

Hawkmooon “Eğer çocuğu bırakırsan Dnark’tan zarar görmeden ayrılman konusunu düşüneceğim,” dedi.

Shenegar Trott güldü. “Gerçekten mi? Yani siz ikiniz şehirden bir ordu yaratacaksınız?”

Hawkmooon “Müttefiksiz değiliz,” diye hatırlattı.

“Olabilir. Ama ben sizin kılıçlarınızı bırakıp oradaki Rünlü A-sa’ya ulaşmam için kenara çekilmenizi öneriyorum. Ben asayı alınca siz de çocuğu alabilirsiniz.”

“Canlı olarak mı?”

“Canlı olarak.”

D’Averc “Shenegar Trott’a nasıl güvenebiliriz ki? Çocuğu öldürüp bizi de yok edecek. Granbretan soylularının sözlerinde durdukları pek görülmemiştir,” dedi.

Hawkmooon çaresizce “Keşke bir güvencemiz olsaydı,” diye mırıldandı.

O anda tanıdık bir ses duyarak şaşkınlıkla arkalarına döndüler.

“Çocuğu bırakmaktan başka çaren yok Shenegar Trott!” Ses Altın ve Siyah Renkli bir miğferden geliyordu.

“Evet, kardeşim doğru söylüyor...” Deri kıyafetler içindeki omzunda savaş baltasını tutan Orland Fank kürsünün diğer yanında belirdi.

Hawkmoon şaşkınlıkla “Buraya nasıl geldiniz?” diye sordu.

Fank “Ben de aynı şeyi sorabilirim. En azından artık bu çıkmazı tartışabileceğiniz arkadaşlarınız var,” dedi.

O

n

rünlü

asanın

ruhu

Shenegar Trott bir kez daha kıkırdadı ve kafasını salladı. “Evet, artık dört kişisiniz ama bu durumunuzda zerre değişiklik yaratmıyor. Benim arkamda binlerce asker var. Çocuk da bende. Ben Rünlü Asa’yı kendim için alırken sizler nezaketle bana yol vereceksiniz beyler.”

Orland Fank’ın kalın kemikli yüzü kulaktan kulağa yayılan bir sırtışıla aydınlanırken Altın ve Siyah Renkli Savaşçı sadece hafifçe ayağını kaldırdı. Hawkmoon ve D’Averc soran gözlerle onlara baktı. Orland Fank “Söylediklerinde zayıf bir nokta var dostum,” dedi.

Shenegar Trott ileri doğru yürümeye başlarken “Hayır bayım, hayır yok,” dedi.

“Evet, ben olduğunu düşünüyorum,”

Trott duraksadı. “Peki nedir?”

“Oradaki çocuğu tutabileceğini varsayıyorsun, değil mi?”

“Siz almak için davranmadan onu öldürebilirim.”

“Evet, ama çocuğun senden kaçmayı başaramayacağını varsayıyorsun, değil mi?”

“Solucan gibi kıvrılarak elimden kurtulamaz!” Shenegar Trott çocuğun kıyafetini gevşekçe kavrayarak yüksek sesle gülmeye başladı. “Bak!”

Çocuk elinden akarcasına kurtulup uzun bir ışık şeridi oluşturarak salonu boydan boya geçerken Granbretanlı şaşkın bir çığlık attı, çocuğun şekli hala seçilebiliyordu ama vücudu tuhaf bir şekilde uzamıştı. Salondaki müzik ve hoş koku arttı.

Shenegar Trott çocuğun gittikçe incelen bedenini yakalamak için başarısız hamlelerde bulundu ama bu en az üzerlerindeki havada nabız gibi atan gölgeleri yakalamak kadar imkansızdı.

Trott kabaran bir öfkeyle “Huon’un küresi adına – bu insan *değil!*” diye bağırdı. “Bu çocuk insan değil!”

Orland Fank yumuşak bir sesle “Öyle olduğunu iddia etmedi,” diyerek Hawkmoon’a neşeyle göz kırptı. “Sen ve arkadaşın iyi bir kavgaya hazır mısınız?”

Hawkmoon “Hazırız,” diyerek sırtıttı. “Kesinlikle hazırız!”

Şimdi çocuk – ya da her ne ise – Rünlü Asa’ya dokunmak üzere kafalarının üzerinden ilerliyordu. Işık çabucak değişti ve bir sürü başka desen salonu doldurdu, öyle ki her birinin yüzünde renkli yansımalara hareket ediyordu.

Orland Fank bunu büyük bir dikkatle seyretti, çocuk Rünlü Asa’ya doğru akarken Orkneyli adamın yüzü kederlenmiş gibi görünüyordu.

Kısa süre sonra salonda çocuktan eser kalmadı, Rünlü Asa ise daha parlak bir siyahlık ve zeka pırıltıları taşıyormuş gibi görünüyordu.

Hawkmoon’un nefesi kesildi. “O kimdi, Orland Fank?”

Fank gözlerini kırptı. “Kim? Neden, Rünlü Asa’nın ruhu. Nadi-ren insan şekline girer. Özellikle onurlandırılmıştınız.”

Shenegar Trott öfkeyle bağırıyordu. Altın ve Siyah Renkli Savaşçının miğferinden muazzam bir ses yükseldiğinde aniden sustu. “Artık kendini ölüme hazırlamalısın, Sussex Kontu.”

Trott deliler gibi güldü. “Hala yanılıyorsun. Siz dört kişisiniz, biz ise binlerce. Siz öleceksiniz ve Rünlü Asa’ya ben sahip olacağım!”

Savaşçı, Hawkmoon’a döndü. “Köln Dükü, yardım çağırmak ister misiniz?”

Hawkmoon sırtıtarak kızıl kılıcı havaya kaldırdı. “*Şafak Lejyonu-na toplanmasını emrediyorum!*”

Havadaki renkli motiflerin üzerinde kızıl bir ışık salonu doldurdu. Orada her biri kendi kızıl ışığını yayan yüz tane zorlu savaşçı duruyordu.

Savaşçılar sanki ilkel çağlardan geliyorlarmış gibi barbar bir görünüme sahipti. Gösterişli kabartmalarla süslenmiş sivri uçlu sopalar, renkli tüy sorguçları olan mızraklar taşıyorlardı. Kahverengi vücutları ve yüzlerine boya sürülmüş, parlak malzemeden kalın kuşaklar takmışlardı. Kol ve bacakları korunma için tahra disklerle sarılmıştı. Büyük kara gözleri uzakta kalmış üzüntüleriyle doluydu, seslerinde acıyla inleyen bir ağıt yankılanıyordu.

Bunlar Şafak Savaşçılarıydı.

Savaşçılar yoktan var olduklarında, Şahin Lejyonunun en sert askerleri bile korkuyla çılgık attılar. Shenegar Trott bir adım geriledi.

Hawkmoon gaddarca “Silahlarınızı bırakıp bize teslim olmanızı öneririm,” dedi.

Trott kafasını salladı. “Asla. Hala sayıca sizden fazlayız!”

Hawkmoon “Öyleyse savaşımıza başlamalıyız,” dedi ve basamaklardan inerek düşmanlarına doğru ilerledi.

Shenegar Trott da artık kendi geniş ağızlı savaş kılıcını çekmiş, dövüşmek için pozisyonunu almıştı. Hawkmoon Şafak Kılıcını ona doğru savurdu ama Trott yana sıçrayarak Hawkmoon’a hamle etmeyi başardı, az daha midelerini deşiyordu. Hawkmoon dezavantajlı sayılırdı çünkü Trott zırhlıydı ve o sadece ipek kıyafetler içindeydi.

Şafak Askerlerinin hüznü ağıtı, askerler merdivenlerden aşağı atılıp mızrak ve sopalarıyla düşmanlarına saldırmaya ve onları biçmeye başladıklarında korkunç bir ulumaya dönüştü. Şahin savaşçılar onlara cesaretle göğüs gerdiler ama katlettikleri her Şafak Savaşçısının yerine yeni bir tanesinin yokluktan çıkıp geldiğini fark ettiklerinde açkçası keyifleri kaçmıştı.

D’Averc, Orland Fank ve Altın ve Siyah Renkli Savaşçı merdivenlerden yavaşça inerken önlerinde tuttukları çelik saat sarkaçlarına benzeyen kılıçlarını birlikte hareket ettirerek karşılırlarına çıkan Şahinleri geriletiyorlardı.

Shenegar Trott Hawkmoon’a tekrar saldırarak gömleğinin kolu nu kesti. Hawkmoon kılıç tutan kolunu savurdu, Şafak Kılıcı Shenegar Trott’un maskesine çarpıp bir çentik atarak görünümünü biraz daha grotesk hale getirdi.

Ama sonra Hawkmoon kavgaya devam etmek için pozisyon almak üzere geri sıçradığında kafasında ani bir darbe hissetti, hafifçe geriye döndüğünde bir Şahin Savaşçısının baltasının sapıyla ona vurduğunu gördü. Kendine gelmeye çalıştı ama toparlanamayarak düşmeye başladı. Duyularını kaybederken Şafak Savaşçıların kayıtsız bir şekilde solmaya başladıklarını gördü. Çaresiz kendini toparlamaya çalıştı, çünkü Şafak Savaşçıları o duyularını kontrol edemezse var olamayacak gibi görünüyorlardı.

Ama artık çok geçti. Merdivenlere doğru yıkılırken Shenegar Trott'un kıkırdadığını duydu.

O n B i R
B i R k a r d e ş
k a t l e d i l d i

Hawkmooon savaşın uzaktan gelen gürültüsünü dydu, kafasını salladı, kırmızı ve siyah dumana doğru baktı. Kalkmaya çalıştı ama en azından dört ceset onu yere mıhlamıştı. Arkadaşları düşmanın hesabını görmüşlerdi.

Kalkmaya abalarken Shenegar Trott'un Rnl Asa'ya ulaştığını gördü. Yüzlerce kılıç yarasıyla feci halde yaralanmış olan Altın ve Siyah Renkli Savaşçı orada duruyor, Granbretanlıyı durdurma girişiminde bulunuyordu. Ama Shenegar Trott devasa bir topuzu kaldırıp savaşcının miğferine indirdi. Savaşçı sendeledi ve miğferi içine çöktü.

Hawkmooon nefesini toparlayıp boğuk sesiyle bağırdı: "şafak Lejyonu! Bana geri dnn! şafak Lejyonu!"

Sonunda barbar savaşçılar ürkmüş şahinlerin tepelerinde kamçı gibi inerek tekrar göründü.

Hawkmooon sendeleyip merdivenlerden çıkarak savaşcının yardımına koştu, diğerlerinin hayatta olup olmadığını göremiyordu. Ama sonra altın ve siyah renkli dev zırh öne doğru düşerek onu geriletmeye başladı. Elinden geldiğince ona destek olmaya çalıştı ama zırhın duruşundan içindeki vücutta hayat olmadığını hissetti.

şu ana kadar asla bir arkadaş olarak düşünmediği adam için göz-yaşı dökerken uzun zamandır kaderine rehberlik eden bu adamın yüz hatlarını görebilme umuduyla miğferin vizrn zorladı ama Shenegar Trott'un topuzu onu öyle bir eğmişti ki vizör bir milim dahi hareket etmedi.

"Savaşçı..."

"Savaşçı ld!" Shenegar Trott maskesini fırlatmış, Rnl Asa'ya uzanırken omzunun üzerinden Hawkmooon'a zafer dolu bir bakış atarak "Tıpkı bir saniye sonra senin de leceğin gibi, Dorian Hawkmooon!"

Hawkmoon öfke dolu bir çığlık atarak savaşçının cesedini bırakıp merdivenlerden düşmanına doğru uçarcasına çıktı. Trott şaşırarak topuzunu tekrar kaldırdı.

Hawkmoon hamleyi savurdu, Trott'a yaklaşarak en üst basamakta onu yakaladı, etraflarını kıpkızıl bir kıyım sarmıştı.

O kontla boğuşurken merdivenlerin ortasında gömleği kanla yıkanmış, bir kolu yan tarafında sallanırken beş tane Şahin savaşçısıyla çarpışan D'Averc'in ve daha yukarıda savaş baltasını kafasının üzerinde savurarak tuhaf bir çığlıkla haykıran Orland Fank'in hala hayatta olduğunu gördü.

Trott şişman dudaklarının arasından hırıltıyla soludu, Hawkmoon onun kuvvetine hayret etti. "Öleceksin Hawkmoon, Rünlü Asa benim olacaksa ölmelisin!"

Hawkmoon kontla güreşmekten nefes nefese kaldı. "Asla senin olmayacak. Hiçbir insan ona sahip olamaz!"

Ani bir hareketle Trott'un korumasını delip suratının ortasına yumruğu indirdi. Kont çığlık atarak tekrar ileri atıldı, ama Hawkmoon ayağını kaldırıp botuyla adamın göğsüne bir tekme savurdu ve kürsünün gerisine doğru sendelemesini sağladı. Sonra Hawkmoon kılıcını çekti ve öfkeden köre dönen Shenegar Trott tekrar kendisine doğru koştuğunda doğruca Şafak Kılıcının sivri ucuna atılarak ölürken dudaklarında tiksindirici bir lanet, gözlerinde ise Rünlü Asa'ya doğru son bir bakış kalmıştı.

Hawkmoon kılıcını kurtararak etrafına göz attı. Şafak Ljyonerleri işlerini bitiriyor, Şahinlerden geriye kalan son birkaç savaşçıyı mızraklıyorlardı. D'Averc ve Fank ise Rünlü Asa'nın hemen altındaki kürsüye doğru yorgun bir şekilde yaslanmışlardı.

Tüylü mızraklar tepelerine inerken geriye kalan birkaç homurtu da kısa sürede kesilirken geriye üç savaşçının yorgun ve zayıf nefes alışverişlerinin melodik mırıltısı sayılmazsa sadece koca bir sessizlik kalmıştı.

Son Granbretanlı da öldüğünde Şafak Lejyonu ortadan kayboldu.

Hawkmoon aşağı eğilerek Shenegar Trott'un şişman cesedine baktı ve kaşlarını çatı.

“Birini öldürdük, ama buraya biri gönderildiğine göre arkasından başkaları da gelecektir. Dnark’ın güvenliği artık Kara İmparatorluğun tehdidi altında.”

Fank burnunu çekerek kolunun iç kısmıyla sildi. “Dnark’ın ve dünyanın geri kalan bölgelerinin güvende olmasını sağlayacak olan kişi sensin.”

Hawkmooon alaycı bir şekilde gülerek “Peki bunu nasıl yapabilirim?” diye sordu.

Fank konuşmaya başladı ama sonra gözleri Altın ve Siyah Renkli Savaşçının dev cesedi üzerinde parıldarken nefesi kesilerek: “Kardeşim!” diye bağırdı. Merdivenleri paldır kültür inip savaş baltasını yere fırlatırken zırhlı figürü kollarının arasına aldı. “Kardeşim...?”

Hawkmooon yumuşakça “O öldü, Rünlü Asa’yı savunurken Shenegar Trott elleriyle öldürdü. Trott’u da ben biçtim...”

Fank inledi.

*

Üçü uzun süre birlikte etraflarındaki kan gölüne bakarak durdular. Rünlü Asa’nın salonu cesetlerle doluydu. Hatta havadaki motifler bile kızılımsı bir renkle parlıyormuş gibi görünüyor, salonun tatlı rayhası ölüm kokusundan ayırt edilemiyordu.

Hawkmooon Şafak Kılıcını kınına yerleştirdi. “Şimdi ne olacak merak ediyorum?” dedi. “Bizden istenen görevi yerine getirdik. Rünlü Asa’yı başarıyla savunduk. Artık Avrupa’ya dönebilir miyiz?”

Sonra arkalarından tatlı bir ses duydular; bu çocuğun, Jehamia Cohnahlias’ın tatlı sesiydi. Hawkmooon arkasına döndüğünde çocuğun Rünlü Asa’yı bir elinde tutarak kürsünün yanında durduğunu gördü.

Çocuk “Köln Dükü doğrulukla kazandığınızı alacaksınız,” dedi. Yana yatık gözleri sıcak bir nükteyle ışıldarken “Rünlü Asa’yı yanınıza alıp dünyanın kaderini belirlemek üzere Avrupa’ya gideceksiniz” dedi.

“Avrupa mı? Asa’nın yerinden hareket ettirilemeyeceğini düşünmüştüm.”

“Sen, Rünlü Asa’nın seçilmiş kişisi olarak onu alabilirsin.” Çocuk Hawkmooon’a doğru uzandı, elinde Rünlü Asa vardı. “Onu koru. Ve dua et o da seni korusun.”

D’Averc “Peki onu nasıl kullanacağız?” diye sordu.

“Her zamanki gibi. Tüm insanoğluna R nl  Asa’nın sende ve senden yana olduğunu bildir. Onlara R nl  Asa  zerine ant içerek tüm bu olay örgüsünü başlatan kişinin Baron Meliadus olduğunu anlat. Ne olursa olsun bu son olacak. Yapabilirsen Granbretan’a saldır, ya da bu süreçte  l. Meliadus ile Hawkmoon arasındaki son büyük savaş yakında gerçekleşecek ve savaşa R nl  Asa hükmedecek!”

Hawkmoon sessizce asayı kabul etti.  zerinde hala parıldayan renkli motiflere rağmen soğuk,  l  ve çok ağırdı.

 ocuk “Onu gömleğinin içine koy, ya da bir bezle sar çünkü sen hain g  lerin açığa çıkmalarını isteyinceye kadar hiç kimse onu fark etmemeli,” tavsiyesinde bulundu.

Hawkmoon sessizce “Teşekkür ederim,” dedi.

 ocuk “Büyük İyi Halk evine d nmen konusunda sana yardımcı olacak. İyi yolculuklar Hawkmoon,” dedi.

“İyi yolculuklar mı? şimdi nereye gidiyorsun?”

“Ait olduğum yere.”

Aniden  ocuk yine insan şekline benzerlikler taşıyan o altın ışık akıntısına dönüşmeye başlayarak R nl  Asa’nın içine dolduğunda Hawkmoon’un elindeki asa yeniden ısındı, canlandı ve hafıfledi.

Hawkmoon hafif bir  rpertiyle R nl  Asa’yı gömleğinin içine tıktı.

Salondan dışarı çıkarlarken D’Averc, Orland Fank’ın hala sessizce ağladığını gördü.

D’Averc “Seni rahatsız eden şey ne Fank? Hala kardeşin için mi kederleniyorsun?” diye sordu.”

“Evet, ama daha çok oğlum için kederleniyorum.”

“Oğlun mu? Oğlunun bununla ne ilgisi var?”

Orland Fank başparmağıyla arkadan gelen Hawkmoon’u gösterek “Oğlum onun,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Fank i  geçirdi. “Biliyorum bunun olması gerekiyor. Ama yine de ben bir insanım, ağlayabilirim. Jehamia Cohnahlias’tan bahsediyorum.”

“şu  ocuk! Yani R nl  Asa’nın ruhu?”

“Evet. O benim oğlumdu, ya da o bendim, tüm bu kavramları hiçbir zaman tam olarak anlayamadım...”

ikinci kitap

yazıldığı gibi: “rünlü asa adına yemin edenler harekete geçirdikleri kader ağının iyi veya kötü sonuçlarına katlanmalıdır.” kroidenli baron meliadus böylesi bir ant içmiş, tüm brass kalesinden intikam alacağına ve kont brass’ın kızı yisselda’ya sahip olacağına dair yemin etmişti. o gün kader ağlarını örmüştü; onu tuhaf yıkıcı planlarla, dorian hawkmoon’u ise uzak diyarlardaki vahşi ve tekin olmayan maceralarla içine alan kader ağrı artık korkunç sonuna doğru yaklaşıyordu.

-rünlü asa’nın yüce tarihi-

B

i

R

G İ Z L İ O D A L A R D A F İ S İ L D A Ş M A L A R

Veranda, kasvetli çılgin kulelerin arasından Londra'nın tam kalbine doğru ağır ağır akan kan kızıl Tayme Nehrine yukarıdan bakıyordu.

Üstlerinden arada sırada bir ornitopter, parlak metal bir kuş gibi madeni sesler çıkararak geçiyor, nehirdeki bronz ve abanoz mavnalar yük getirip götürüyorlardı. Zengin yükleri, çalıntı altın ve Londra'ya köle olarak getirilen kadın, erkek ve çocukla doluydu. Kızıl ipek firfir-larla süslü ağır mor bir kadifeden yapılmış olan tente verandanın sa-kinlerinin yukarıdan görülmesine engel olurken tentenin gölgesi de nehirden görülmelerini imkansızlaştırıyordu.

Verandada pirinç bir masa ve mavi pelüş kaplı iki altın sandalye duruyordu. Masanın üzerindeki zengin süslemeli platin tepside koyu yeşil camdan bir şarap sürahisi ve ona uygun iki kadeh vardı. Veran-daya açılan kapının her iki yanında yüzü, göğüsleri ve cinsel organları kıpkırmızı boyanmış çıplak kızlar dikiliyordu. Londra saray erkanını bilen biri bu köle kızların Kroidenli Baron Meliadus'a ait olduklarını hemen anlardı, çünkü tüm köleleri kadındı ve üzerlerindeki tek üniforma Meliadus'un kullanılmasında ısrar ettiği kırmızı boyalardı. Sabit bakışlarla dimdik nehre bakan kızlardan sarışın olanının, baronun iş-gal ettiği Almanya'nın Köln şehrinde olduğu kesindi. Diğer kız es-merdi, şüphesiz o da Baron Meliadus'un kanlı kılıcı sayesinde eyalet-lerine eklediği Uzak Doğu'daki bir şehirdendi.

Altın sandalyelerden birinde bir kadın oturuyordu, tepeden tırnağa zengin brokar kıyafetler giymiş, narin bir balıkçılı andıran gümüş bir maske takmıştı. Kadının yanında ağır siyah deriler giymiş, omuzla-rında siyah hırlayan bir kurdu simgeleyen dev bir maske takmış olan bir şekil oturuyordu. Adam kadehine altın bir pipet illeştirip diğer ucu-nu maskesindeki açıklıktan yakalayarak yavaşça şarabını yudumladı.

Çift sessizdi, sadece verandanın ötesinden gelen sesler duyuluyordu. Mavnalar suyu uyandırarak yan duvarlara sıçratıyor, uzaktaki bir kulede biri ani bir çığlık attıktan sonra sanki kahkahalarla gülmeye başlıyor, üstlerindeki bir ornitopter kulelerin birinin düz tepesinde incek yer ararken metal kanatlarını yavaşça çırpıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra kurt maskeli şekil alçak ürpertici bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Kafasını oynatmayan diğer şekil söylenenleri duyuyormuş gibi görünmüyordu, sadece tuhaf kan kıızılı rengi, yatağına açılan deliklerden dökülen akıntılar yorulan nehre bakmaya devam etti.

“Biliyorsun ki sen de zan altındasın, Flana. Kral Huon, Asiacommunistalı elçilerin kaçtığı gece korumalara musallat olan esrarenliğiz çılgınlıkla senin ilginin olabileceğini düşünüyor. Şüphesiz senin bu konuyla ilgili olduğunu düşünmek benim çıkarıma değil, ama ben sadece sevgili ülkemizin, Granbretanın şerefini düşünüyorum.”

Konuşmacı bir cevap beklermişçesine duraksadı. Ses yoktu.

“Saray erkanının şu anki durumunun İmparatorluğun çıkarlarını tam olarak gözetmediği çok açık Flana. Elbette Granbretan’ın öz evlatlarından biri olarak ben eksantrikliği hoş karşılarım ama eksantriklik ve bunaklık arasında fark vardır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Flana Mikosevaar hiçbir şey söylemedi.

Diğeri “Yeni bir hükümdara ve İmparatoriçeye ihtiyacımızın olduğunu söylüyorum. Huon’un kanını taşıyan, herkesin kul olarak boyun egeceği, Kara İmparatorluğun tahtının yasal varisi olan bir tek kişi var,” diyerek sözlerine devam etti.

Yine cevap yoktu.

Kurt maskeli şekil öne doğru eğildi. “Flana?”

Balıkçıl maskesi uluyan kurt görüntüsüne bakmak için döndü.

“Flana, sen Granbretan’ın İmparatoriçesi olabilirsin. Vekil olarak benimle birlikte ulusumuzun ve sınırlarımızın güvenliğini sağlayabilir, Granbretan topraklarını daha da genişletebilir, tüm dünyaya sahip olabiliriz!”

“Peki dünyaya sahip olduğumuz zaman onunla ne yapacağız Meliadus?” diyerek Flana Mikosevaar ilk kez konuştu.

“Tadını çıkarırsız Flana! Onu kullanırsız!”

“İnsan tecavüz ve cinayetle yorulmaz mı? İşkence ve yıkımdan?”

Meliadus kadının yorumuyla hayrete düşmüş görünüyordu. “İnsan her şeyden sıkılabilir elbette, ama başka şeyler de var, Kalan ve Taragorm bu konuyla ilgili deneyler yapıyorlar. Tüm dünya kaynakları onların kontrolüne verilirse bilim adamlarımız her şeyi yapabilirler. Eski insanların yaptığı gibi uzayda seyahat etmemiz için gemiler inşa edebilirler örneğin, neden olmasın. Yeni dünyalara doğru yola çıkıp onları da fethedebilir, tüm evrene akıl ve yetenek tohumları serpebiliriz! Granbretan’ın macerası milyonlarca yıl sürebilir!”

“Yani aramız gereken tek macera ve duygu bu mu, Meliadus?”

“Evet, neden olmasın? Her şey kaostur, varoluşun bir anlamı yoktur, yaşayanların bir tek avantajı vardır, o da insan zihninin ve vücudunun hissetme yeteneğinde olduğu tüm duyarlılığı keşfetmektir. Bu da en azından bir milyon yıl alır, değil mi?”

Flana başıyla onayladı. “Desturumuz budur, doğru.” İç geçiriyormuş gibi görünüyordu. “Bu sebeple sanırım planlarına katılabilirim Meliadus, çünkü ne söylersen söyle şüphesiz diğer her şey kadar sıkıcı olacak.” Omuz silktili. “Tamam, bana ihtiyacın olduğunda şenin kraliçen olacağım ve eğer Huon amacımızı öğrenirse ölüm bir kurtuluş olacaktır.”

Bu sözlerle hafifçe cesareti kırılan Meliadus masadan kalktı. “Zamanı gelinceye kadar kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin değil mi Flana?”

“Hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Güzel. Şimdi Kalan’ı ziyaret etmeliyim. Başarımız onun deneyleri için daha fazla imkan anlamına geldiğinden benim planlarımla ilgileniyor. Taragorm da benden yana...”

“Taragorm’a güveniyor musun? Onunla uyumsuzluğunuz herkesçe bilinir.”

“Evet, Taragorm’dan nefret ediyorum bu doğru, o da benden nefret eder ama bu artık tatlı bir öfke, çünkü hatırlarsan benim Taragorm’la olan anlaşmazlığım eskiden kendime alma niyetinde olduğum kız kardeşimle evlendiğinde başladı. Duyduğuma göre kız kardeşim ahmağın biriyle düşüp kalkmış ve Taragorm da durumu öğrenmiş. Bu-

Bunun

nun üzerine, eminim duymuşsundur, kız kardeşim kölelerine kendisini ve o ahmağı tuhaf bir şekilde boğazlattı. Taragorm ve ben köleleri paylaştık ve o esnada eski yoldaşlığımıza dair bir şeyleri yeniden keşfettik. Enişteme güvenilebilir. Huon'un onun araştırmalarına fazlaca mani olduğunu hissediyor.”

Tüm bu süre boyunca sesleri mırıltıdan fazla çıkmamış dolayısıyla kapıdaki kızlar bile onları duymamıştı.

Meliadus Flana'yı başıyla selamladı, kapıdaki kızlara doğru parmaklarını şıklattı, kızlar tahtirevanını hazırlayıp koridorlardan geçerek onu kendi evine taşımak üzere koşuşturdular.

Flana suya bakmaya devam etti, Meliadus'un planı aklına bile gelmiyordu ama yakışıklı D'Averc'i, gelecekte onunla karşılaşma ihtimallerini, D'Averc'in onu Londra'dan ve Londra'nın tüm entrikalarından uzaklaştırıp Fransa'ya, kraliçe olursa ona geri verebileceği kendi şehrinin sessiz doğasına götüreceğini hayal ediyordu.

O zaman belki de İmparatoriçe – Kraliçe olursa bunun kendisine yararı dokunabilirdi? Bu yolla kocasını seçebilirdi, bu koca da elbette D'Averc olurdu. Belki onun, hatta yandaşlarının – Hawkmoon ve diğerlerinin – Granbretan'a karşı işlediği suçları affedebilirdi.

Ama hayır. Meliadus D'Averc'in cezasının ertelenmesine razı olabiliyordu ama diğerlerinin affını kabul etmezdi.

Belki de planı aptalcaydı. İç geçirdi. Hiçbir şeye aldırımıyordu. D'Averc'in bile hala hayatta olduğu şüpheliydi. Bu arada büyük planıyla ilgili olarak başarısız olma ihtimalinin korkunç sonuçlar doğurabileceğini bildiği halde, Meliadus'un ihanetinde en azından pasif olarak rol almakta bir sakınca görmüyordu. Hükümdarını tahttan indirmeyi düşündüğüne göre gerçekten çaresiz olmalıydı. İki bin yıllık hükümdarlığı boyunca hiçbir Granbretanlı Huon'u tahttan indirmeyi düşünmeye cesaret edememişti. Flana bunun mümkün olabileceğini dahi bilmiyordu.

Tüyleri ürperdi. Kraliçe olsaydı ölümsüzlüğü seçmezdi, özellikle de Huon gibi bir yaratığa dönüşeceği anlamına geliyorsa.

i

k

i

akıl makinesinin yanındaki konuşma

Vitalli Kalan, üzerinde kıvrılan bir sürü mavi yılanı andıran damarlarla kaplı solgun, yaşlı elleriyle sürüngen maskesine dokundu. Baron Kalan'ın Büyük Kumandanlığını yaptığı Sürüngen Takımının üniformalı ve maskeli adamlarının bir çok deney yürüttüğü ana laboratuvar, alçak tavanlı büyük salon önündeydi. Tuhaf makineler tuhaf sesler çıkarıyor, tuhaf kokular yayıyordu. Etraflarında minik renkli şimşekler çakıyor, bu sebeple de tüm alan şeytanların hükmettiği cehennemvari bir çalışma yerine benziyordu. Orada burada değişik yaş ve cinsiyetlerde insanlar makinelere bağlanmış ya da yerleştirilmiş, bilim adamları deneylerini insan vücudu ve zihni üzerinde deniyorlardı. Çoğu bir şekilde susturulmuştu ama bir kaç garip bir çılgınlıkla inliyor, sızlanıyor, çılgınlık atıyordu. Seslerinden rahatsız olan bilim adamları ağızlarına paçavralar tıkayarak, ya da ses tellerini kopararak ya da başka geçici yöntemler bularak sessizliği sağlıyorlardı.

Kalan bir elini Meliadus'un omzuna attı ve yakınlarında boş duran bir makineyi işaret etti.

"Akıl makinesini hatırlayacaksınız? Hawkmoon'un aklını test etmek için kullandığımız makineyi?"

Meliadus "Evet," diye homurdandı. "Hawkmoon'a güvenebileceğimize inanmana sebep olan makine."

Kalan kendini savunurcasına "Beklenmeyen faktörleri hesaba katmamıştık. Küçük icadımı hatırlatmamın sebebi bu değil. Bu sabah onu kullanmam emredildi."

"Kim tarafından?"

"İmparator – Kralın kendisi tarafından. Beni taht odasına çağırdı ve meclis üyelerinden birini test etmek istediğini söyledi."

"Kimi?"

"Sence kim lordum?"

Meliadus kabareh bir öfkeyle "Ben!" dedi.

“Kesinlikle. Bir şekilde senin sadakatinden şüphe duyuyor Lord Baron.”

“Sence ne kadar şüpheleniyor?”

“Fazla değil. Huon’un kafasından geçen tek şey senin kendi kişisel planlarına fazlaca odaklanmış ve onunkilerle pek ilgilenmiyor oluşun. Sanırım sadece sadakatini ölçmek ve kendi planlarından vazgeçip geçmediğini kontrol etmek istiyor.”

“Onun emirlerine uymak niyetinde misin Kalan?”

Kalan omuz silkti. “Onları göz ardı etmemi mi önerirsin?”

“Hayır, ama ne yapmalıyız?”

“Seni elbette makinenin içine koymak zorunda kalacağım ama sanırım makineden çoğunlukla bizim çıkarımıza olan sonuçları almamızı sağlayabilirim.” Kalan kıkırdadı, maskesinden bir hayalete aitmiş gibi gelen fısıltıyla “Başlayalım mı Meliadus?” dedi.

Meliadus sinirli bir şekilde esrarengiz çıkıntıları, eklemli ağır kolları ve üzerine iştirilmiş bilinmeyen parçalarıyla mavi ve kızıl metal ışıltılar yayan makineye bakarak isteksiz adımlarla ilerledi. Tüm bu özelliklerine rağmen makinenin asıl ilgi çeken kısmı üstünde karmaşık bir ağa asılı sallanan devasa çanıydı.

Kalan bir düğmeye basarak özür dilercesine “Bir zamanlar bu makinenin kendine özel koca bir salonu vardı, ama son günlerde alan sıkıntısı çekmeye başladık. Bu benim en büyük şikayetlerimden biri. Bizden çok fazla şey isteniyor ama bizden istenenleri başarmamız için verilen alan çok az.” Makineden devasa bir hayvanın soluk alışına benzer bir ses geldi. Meliadus bir adım geriledi. Kalan tekrar kıkırdarak yılan maskeli hizmetçilerden birine gelip aleti çalıştırmasına yardım etmesi için işaret etti.

Kalan “Eğer çanın altında durursan onu hemen indirebiliriz Meliadus,” dedi.

Meliadus yavaşça, şüpheyle yerini aldı. Çan alçalmaya başlayarak tüm vücudunu kaplayınca kadar inmeye devam etti, ete benzer yapısı kıvrılarak onu tamamen bir kalıp içine aldı. Sonra Meliadus sanki kızgın teller kafatasının içine sokuluyor ve beynine dokunduruluyormuş gibi hissetti. Bağırmaya çalıştı ama içinde bulunduğu kalıp tarafından ağzı kapatılmıştı. Halüsinasyonlar başladı: geçmişine ait anı ve görüntüler... çoğunlukla savaş ve kan görmesine rağmen, sık sık

Dorian Hawkmoon'un milyonlarca korkunç şekilde çarpılarak deforme olmuş nefret ettiği yüzü gözlerinin önünde yüzüyordu, tıpkı her şeyden çok arzu ettiği kadın olan Brasslı Yisselda'nın tatlı güzel yüzünün yaptığı gibi. Ona sonsuzluk gibi gelen uzun bir sürede, tüm bunları zaten yaşadığını hatırlayınca kadar yavaş yavaş tüm hayatı olayların oluş sırasına göre olmasa da önem sırasına göre yeniden yapılandırıldı. Yisselda tutkusu, Hawkmoon'a karşı duyduğu öfke ve Huon'u gücünden mahrum bırakmak için kurduğu planlar her şeyin üzerindeydi.

Çan yukarı doğru yükselirken Meliadus bir kez daha Kalan'ın maskesine baktı. Meliadus kendini psikolojik olarak temizlenmiş ve neşeli hissediyordu.

"Peki Kalan ne buldu?"

"Şu aşamada zaten bildiklerim dışında hiçbir şey. Tüm sonuçların toparlanması bir veya iki saat sürer," derken kıkırdadı. "İmparator sonuçları görünce çok eğlenebilir."

"Evet. Onları görmeyeceğini umuyorum."

"Bir şeyler görecektir Meliadus, Hawkmoon'a karşı duyduğunuz öfkenin azaldığını, imparatora olan sevginin ise kalıcı ve derin olduğunu görecektir. Bize sevgi ve nefretin birbirlerine çok yakın olduğunu söylemezler mi? Bu sebeple Huon'a karşı duyduğunuz öfke benim küçük müdahalemlerle sevgiye dönüşecek."

"Güzel. O zaman hadi projemizin kalan kısmını tartışalım. Öncelikle Brass Kalesini bu boyuta getirmenin, ya da belki kendimizi oraya götürmenin bir yolunu bulmalıyız. Sonra Hawkmoon'un kafatasındaki Kara Mücevheri tekrar harekete geçirip onu kontrol altına almamızı sağlayacak bir araç bulmalıyız. Son olarak da Huon'un güçlerini alt etmemizi sağlayacak silah ve başka bir sürü şey tasarlamalıyız."

Kalan başıyla onayladı. "Elbette. Halihazırda gemilerimiz için icat ettiğim yeni motorlarımız var..."

"Trott'un kullandıkları mı?"

"Evet. Motorlar araçları bugüne kadar icat edilen her şeyden çok daha hızlı ve çok daha uzağa götürüyor. Trott'un gemileri bu motorlarla donatılan ilk gemiler. Trott kısa süre sonra bize durumu rapor edecektir."

"Trott nereye gitti?"

“Tam olarak bilmiyorum. Bir tek Kral Huon biliyordu, ama gittiği yer bayağı uzak olmalı, en azından binlerce mil. Belki Asiacommunist’a’ya gitmiştir.”

Meliadus “Öyle görünüyor. Neyse Trott’u unutup planımızın ayrıntılarını konuşalım. Taragorm Brass Kalesine ulaşmamıza yardımcı olabilecek bir alet üzerinde çalışıyor.”

“Belki de ben Kara Mücevheri harekete geçirmenin bir yolunu ararken Taragorm’un araştırmaların o yönüne ağırlık vermesi çok daha iyi olur, çünkü zaten bu onun uzmanlık alanı.”

Meliadus “Belki,” diye mırıldandı. “Sanırım önce bir gidip eniştemi göreceğim. Şimdi senden ayrılıyorum, kısa süre sonra döneceğim.”

Böylece Meliadus kölelerini çağırarak tahtirevanını getirmelerini söyledi. Araca tırmanıp Kalan’a el sallayarak kızlara onu Zaman Sarayına götürmeleri için talimat verdi.

Ü

Ç

Z A M A N S A R A Y I V E T A R A Ğ O R M

Taragorm'un devasa bir saat şeklindeki tuhaf sarayında hava madeni takırtılar, tik taklar, çarklar, dişliler ve sarkaçların hisşırıltılarıyla doluydu; zamanı en az saraydaki diğer saatler kadar doğru bir şekilde gösteren koca bir saat maskesi takan Taragorm, Meliadus'un kolunu yakalayarak onu kafalarının az üstünde elli tonluk ağırlığıyla, pırıltılar saçan süslü bir güneşi andıran koca pirinç sarkacın ileri geri salındığı Büyük Sarkaç Salonuna götürdü.

Meliadus sesiyle gürültüyü bastırmaya çalışarak "Evet kardeşim, bana duymaktan memnun kalacağımı söylediğin bir mesaj göndermişsin ama mesajında sadece gelip seni görmem söyleniyordu."

"Evet, en iyisinin bunu sana özel olarak söylemek olduğunu hissettirdim. Gel." Taragorm Meliadus'u kısa bir geçitten geçirerek ortasında sadece bir tane antika saat olan küçük bir odaya götürdü. Taragorm kapıyı kapattığında odaya nispeten sessizlik hakim oldu. Saati işaret etti. "Bu belki de dünyanın en eski saatidir kardeşim 'büyükbaba'diye bilinir, Thomas Tompion tarafından yapılmıştır."

"Bu ismi daha önce hiç duymamıştım."

"Usta bir zanaatkar, döneminin en iyisi. Trajik Bin Yıl'ın başlangıcından çok çok önce yaşamıştır."

"Gerçekten mi? Peki bunun senin mesajınla bir ilgisi var mı?"

"Elbette hayır." Taragorm ellerini çırpı ve yan kapılardan biri açıldı. İçinden eğri büğrü hırpani bir figür çıktı, yüzü çatlamış düz bir deri maske ile kaplıydı. Başıyla Meliadus'u abartılı bir şekilde selamladı.

"Bu da kim?"

"Bu Elvereza Tozer kardeşim. İsmi hatırlıyor musun?"

"Elbette! Mygan'ın yüzüğünü çalıp ortadan kaybolan adam!"

"Kesinlikle. Kardeşim Baron Meliadus'a nereden geldiğinizi söyleyin Efendi Tozer."

Tozer tekrar selam verdi ve kollarını iki yana açıp masanın kenarına ilişerek “Neden olmasın, Brass Kalesindeydim lordum!”

Meliadus odanın diğer ucundan ok gibi fırlayarak ürkmüş Tozer’i gömleğinin yakasından yakaladı. “Neredeydim dedin?” diye hırladı.

“B-Brass K-Kalesi dedim efendimiz.”

Meliadus Tozer’i havaya kaldırarak sarstı. “Nasıl?”

“Oraya kazayla ulaştım. Könlü Hawkmoon tarafından yakalanmış, esir tutuluyordum. Yüzük benden alınmıştı, yüzüksüz kalamazdım. Kaçtım ve tekrar buraya geldim...” Tozer’in korkuyla nefesi kesilmişti.

Taragorm “Gelirken beraberinde çok daha ilgi çekici bilgileri de getirmiş, anlat ona Tozer,” dedi.

“Onları diğer boyutta tutarak koruyan makine kalenin zindanlarında dikkatle korunuyor. Soryandum denilen bir yerden aldıkları kristal bir şey. Onları oraya götürmüş ve güvenliklerini sağlıyor.”

Taragorm güldü. “Bu doğru Meliadus. Onu düzinelerce kez test ettim. Bu kristal makineyi duymuştum ama hala var olabileceği aklıma gelmemişti. Tozer’in bana verdiği diğer bilgilerin de ışığında sanırım bazı sonuçlara ulaşmayı başarabilirim.”

“Bizi Brass Kalesine götürebilir misin?”

“Ah, bundan çok daha kalıcı bir çözüm üretebilirim kardeşim. Kısa süre sonra Brass Kalesini buraya geri getirebileceğimden hemen eminim.”

Meliadus kısacık bir an Taragorm’a sessizce baktı sonra gülmeye başladı. Kahkahaları o kadar şiddetliydi ki neredeyse saatlerin sesini bastırmakla tehdit ediyordu.

“Sonunda! Sonunda! Teşekkür ederim kardeşim! Teşekkür ederim Efendi Tozer! Kader belli ki benden yana!”

δ ö r t

m e l i a d u s i ç i n b i r

G Ö R E V

Ertesi gün Meliadus Kral Huon'un odasına çağrıldı.

Saraya doğru ilerlerken Meliadus'un kışları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Kalan ona ihanet mi etmişti? Bilim adamı Kral Huon'a mantık makinesi deneyinin gerçek sonuçlarını söylemiş miydi? Ya da Kral Huon kendi kendine bunu fark etmiş olabilir miydi? Sonuçta yüce kral ölümsüzdü. İki bin yıl yaşamış ve şüphesiz çok şey öğrenmişti. Kalan'ın sahte kayıtları Huon'u aldatamayacak kadar aptalca mıydı? Meliadus endişelenmeye başladığını hissetti. Bu her şeyin sonu muydu? Taht odasına vardığında Huon Peygamber Devesi Korumasına onu yok etmesini mi emredecekti?

Muazzam kapılar salınarak açıldı. Onu peygamber devesi savaşçılar karşıladı. Uzakta siyah ve esrarengiz taht küresi vardı.

Meliadus Taht Küresine doğru yürümeye başladı. Sonunda ona ulaşıp önünde eğildi, ama uzun bir süre kürenin gizemli siyahlığında bir değişiklik olmadı. Huon onunla oyun mu oynuyordu?

Uzun süre sonra kürede koyu mavi girdaplar oluşmaya başladı, daha sonra mavi renk yeşile, sonra da pembe ve beyaza dönüşerek Meliadus'a bakan keskin, hain gözlü embriyon şeklini ortaya çıkardı.

"Baron..."

"Asil Hükümdarım."

"Senden memnunuz."

Meliadus şaşkınlıkla kafasını kaldırıp yukarı baktı. "Yüce İmparatorum?"

"Senden memnunuz ve seni onurlandırmak istiyoruz."

"Soylu Prens'im?"

"Shenegar Trott'un özel bir görev için buradan ayrıldığını elbette biliyorsun."

"Biliyorum, Kudretli Kralımız."

“Ve nereye gittiğini de biliyorsun.”

“Bilmiyorum, Evrenin Işığı Efendimiz.”

“Amarehk’e gitti. Kitayla ilgili mümkün olduğunca çok bilgi toplamaya, oraya kuvvetlerimizi gönderirsek bize direnip direnmeyeceklerini görmeye gitti.”

“Öyleyse durum direnmişler gibi görünüyor, Ölümsüz Hükümdarımız...?”

“Evet. Bir ya da birkaç hafta önce dönüp durumu rapor etmesi gerekiyordu. Endişeliyiz.”

“Öldüğünü mü düşünüyorsunuz, Asil İmparatorumuz?”

“Bunu öğrenmek isteriz ve eğer durum buysa onu kimin öldürdüğünü de öğrenmek isteriz, Baron Meliadus. İkinci bir inceleme görevini sana vermek istiyoruz.”

Meliadus ilk etapta öfkeyle dolduğunu hissetti. O şişko palyaçodan sonra ikinci sırada geliyordu demek! Meliadus, Trott’un geride bıraktıklarını bulmak umuduyla bir kıtanın kıyılarını tarayarak zaman harcayacaktı! Hiçbir şey bulamayabilirdi! Üstünde duran o aptal bunağın bir saniyede kendisini doğraltmayacağından emin olsa şimdi hemen Taht Küresine saldırabilirdi. Öfkesini yuttu ve kafatasında yeni bir plan şekillenmeye başladı.

Alaylı bir alçakgönüllülükle “Onur duydum Herkesin Kralı! Tayfamı seçebilir miyim?”

“İstersen.”

“Öyleyse sadakatlerinden emin olduğum adamları alacağım. Kurt ve Akbaba Takımının üyelerini.”

“Ama onlar denizci değiller. Hatta deniz konusunda hiçbir şey bilmezler!”

“Akbabaların içinde denizci olanları var Dünyanın İmparatoru, benim seçeceğim adamlar da zaten onlar.”

“Nasıl isterseniz Baron Meliadus.”

Meliadus Trott’un Amarehk’e doğru yola çıktığını öğrendiği için hayrete düşmüştü. Bu onun daha da içerlemesine sebep olmuştu, Huon onun hakkı olan bir görevi Sussex Kontuna vermeyi yeğlemişti. Kendi kendine hesabının görülmesi gereken bir konu daha. En uygun zamanı bekleyip Huon’un emirlerini kabul ettiği, ya da etmiş görüldüğü için memnundu. Aslında görünüşe göre fırsat ona Hawkmoon’dan sonra

en büyük düşmanı olarak gördüğü yaratık tarafından sunulmuş gibiydi.

Meliadus bir an düşünüyormuş gibi davrandı. “Eğer Akbabaların güvenilmez olduğunu düşünüyorsanız şeflerini de yanımda götürmeyi teklif edebilir miyim Uzay ve Zamanın Efendisi...?”

“Şeflerini mi? Asrovak Mikosevaar öldü – Hawkmoon tarafından öldürüldü!”

“Ama dul eşi Birliğin Kumandasını devraldı...”

“Flana mı! Bir kadın!”

“Evet, Yüce İmparatorumuz. Onları kontrol edecektir.”

“Kanbery Kontesinin bir tavşanı bile kontrol edeceğini sanmıyorum, o çok zayıftır ama dileğin buysa lordum, istediğin gibi olsun.”

Bir saat boyunca planlarının detaylarını konuştular ve kral, Trot’tun ilk seferiyle ilgili mümkün olan tüm bilgileri Meliadus’a verdi.

Sonra gözleri zaferle gizlice ışıldayan Meliadus kralın huzurundan ayrıldı.

Yükselen kuleleriyle Deau – Vere şehrinin yukarıdan baktığı üç tarafı kızıl taşlarla çevrili rıhtımda kurşun rengi denize küçük bir donanma demirlemişti. Binaların geniş çatılarında kanatları katlanmış kuşlar ve efsanevi hayvanlar model alınarak süslenmiş binlerce orniptopter duruyor, aşağıdaki caddelerde Karga ve Baykuş maskeli pilotları kasılarak yürüyor, Kanalı deniz yoluyla değil de şehrin diğer tarafından görülebilen ünlü Denizin Üstündeki Gümüş Köprüden yürüyerek geçmeye hazırlanan Balık ve Deniz Sürüngeni maskeli balıkçılarla piyade ve subaylara – Domuz, Ayı, Tazı, Keçi ve Boğa – karışıyorlardı. Kıtaya gelip gidenlerin yarattığı sürekli trafikle parıltıya bulanıklaşmış Gümüş köprü'nün muazzam eğriliği ufukta kayboluyordu.

Limandaki kalabalığı oluşturan savaşılar Kurt ve Akbaba miğferleri giymiş; kılıç, mızrak, kargı, ok ve alev mızraklarıyla tepeden tırnağa silahlanmış; hem Kurt Birliğinin Büyük Kumandanının hem de bir zamanlar sadece Akbaba Lejyonu iken Avrupa'daki yararlılıkları ve kana susamış reisleri Asrovak Mikosevaar'ın ölümü üzerine onurlandırılarak birlik statüsüne yükseltilmiş olan Akbaba Birliğinin Büyük Kumandanının simgesi olan flamalar taşıyorlardı.

Gemiler de dikkat çekici görünüyordular, yelken yerine kışkırmada devasa kürekli çarklar taşıyorlardı. Ahşap ve metal karışımından yapılmışlardı; ahşap oyularak süslenmiş, metal de barok şekillerde dövülmüştü. Yan taraflarında her biri Granbretan'ın daha önceki deniz zaferlerini resmeden karmaşık şekiller taşıyan paneller vardı. Geminin ön kısımlarını Granbretan'ın korkunç antik tanrılarını – Trajik Bin Yıldan önce topraklara hükmettikleri söylenen *Jhone*, *Jhorg*, *Phowl*, *Rhunga* – Uluyan Tanrı *Chirsil*, Şarkı Söyleyen Tanrı *Bjrin Adass*; Homurdanan Tanrı *Jeajee Blad*; Ağlayan Tanrı *Jh'Im Slas*; Hüküm ve Kaos Tanrıları olan *Skvese* ve *Blansacredid*'in babası Kükreyen Tanrı

ya da En Büyük Tanrı denilen *Aral Vilsn*'i simgeleyen altın yaldızlı şekiller süslüyordu.

Aral Vilsn sancak gemisiydi ve geminin köprüsünde derin düşüncelere dalmış dikilen Baron Meliadus'un yanında Kontes Flana Miko-sevaar vardı. Köprünün altında Meliadus tarafından sancak gemisine çağırılmış olan Kurt ve Akbaba maskeleri içindeki gemi kaptanları bir araya gelmişlerdi.

Meliadus boğazını temizlerken kafalarını kaldırıp beklenti içinde onu izlediler.

“Şüphesiz gideceğimiz yerin neresi olduğunu ve kullanacağımız bu tuhaf gemilerin özelliklerini merak ediyorsunuz beyler. Gemiler birer muamma değiller, omiapterlerimize güç veren motorlarınkine benzeyen ve Granbretan dehası Vitalli Baron Kalan'ın icadı olan motorlarla donatılmış durumdalar. Bizi okyanuslar üzerinde yelkenlerden çok daha hızlı bir şekilde ve rüzgarın keyfini beklemeye ihtiyaç duymadan taşıyabilirler. Rotamızı sonra açıklayacağım. Bu gemi antik Granbretan'ın En Büyük Tanrısı olan ve bu ulusu bugünlere taşıyan tanrının adını taşıyan *Aral Vilsn*. Kardeş gemileri ise eski dilde Hüküm ve Kaos anlamına gelen *Skvese* ve *Blansacredid*. Onlar aynı zamanda *Aral Vilsn*'in oğulları ve Granbretan'ın şanını; eski karanlık şanını, kasvetli şanını, topraklarımızın kanlı ve korkunç şanını simgeliyorlar. Bu hepinizin haklı olarak gurur duyduğunu tahmin ettiğim bir şan.” Meliadus duraksadı. “Bu şanın kaybolduğunu göreceksiniz beyler?”

Cevap kükreme şeklinde geldi. *Hayır! Hayır! Aral Vilsn, Skvese ve Blansacredid* haykırıyordu – HAYIR! HAYIR!

“Granbretan'ın karanlık kudretini ve çılgın şanını daima elinde bulundurmasını sağlamak için elinizden geleni yapar mıydınız?”

“EVET! EVET! EVET!”

“Peki *Aral Vilsn* ve asillerinin giriştiği gibi çılgınca bir macerada hepiniz benimle birlik olur muydunuz?”

“EVET! Bize ne olduğunu söyle! Söyle bize!”

“Bu maceradan kaçınır mıydınız? Yoksa sonuna dek gider miydiniz?”

Çok sayıda insandan gelen tek bir ses “EVET!” diye bağırdı.

“Öyleyse beni kamarama kadar takip edin ve orada planın detaylarını anlatayım. Ama sizi uyarıyorum o kamaraya bir kez girdikten sonra sonsuza dek beni takip edeceksiniz. Geri duran kişi kamaradan canlı çıkmayacak.”

Sonra Meliadus köprüden atlayarak aşağıdaki kamarasına doğru ilerledi. Önünde duran kaptanların hepsi onu takip etti ve hepsi de kamaradan canlı çıktı.

Baron Meliadus’un önlerinde ayakta durduğu kabin çok az ışık veren tek bir lambayla aydınlanıyordu. Masasının üzerinde haritalar vardı ama onlara hiç bakmadı. Adamlarıyla alçak ve titrek bir ses tonuyla konuştu.

“Daha fazla vakit kaybetmeden size bu maceranın amacını açıklayacağım beyler. İhanet için denize açılıyoruz.” Boğazını temizledi.

“Yasal hükümdarımız, İmparator – Kral Huon’a isyan etmek üzereyiz.”

Kurt ve Akbaba maskeleri dikkatlice Baron Meliadus’a bakarken kamaradakilerden çoğu nefesini tuttu.

Meliadus onlara çabucak “Kral Huon çıldırmış,” dedi. “Beni bu planı yapmaya iten kişisel hırsım değil ulusumuza olan sevgim. Huon deli, iki bin yıllık yaşamı ona bilgelik vermek yerine beynini bulutlandırmış. Çok çabuk yayılmamızı sağlamaya çalışıyor. Örneğin bu seferin amacı, Orta Doğu’nun tamamı boyunduruk altına alınmamışken ve hala Muskovia’nın bizim olmayan kısımları varken Amarehk’e gidip kıtanın fethedilebilir olup olmadığını öğrenmek.”

Bir Akbaba kaptanı alaylı bir şekilde “Yani siz de Huon’un yerine hükümdar mı olacaksınız Baron?” diye sordu.

Meliadus kafasını salladı. “Öyle değil. Kraliçeniz Flana Mikosevaar olacak. Kraliyet hiyerarşisinde peygamber devesi birliklerinin yerini Akbaba ve Kurtlar alacak. Sizin birliklerinin en üst birlikler olacak.”

Bir Kurt kaptanı “Ama Akbabalar paralı askerlerden oluşuyor,” saptamasında bulundu.

Meliadus omuz silkti. “Granbretan’a sadık olduklarını ispatladılar. Kendi birliklerimizdekilerin bir çoğunun can çekişmekte olduğu ya da Kara İmparatorluğun taze kana ihtiyaç duyduğu da tartışılabilir.”

Başka bir Akbaba kaptanı düşünceli bir şekilde konuştu. “Yani Flana bizim İmparatoriçe – Kraliçemiz olacak, peki siz Baron?”

“Vekil ve eş. Flana ile evlenip onun hükümranlığına yardımcı olacağım.”

Aynı Akbaba kaptanı “İmparator – Kral olacaksın ama bu unvanı taşımayacaksın,” dedi.

“Güçlü olacağım, bu doğru, ama kraliyet kanını Flana taşıyor ben değil. Ataları dolayısıyla sizin İmparatoriçe – Kraliçeniz odur. Ben sadece yüce Savaş Lordu olabilirim ve ülkenin tüm diğer idari işlerini ona bırakabilirim, çünkü savaş benim hayatım beyler, ve ben sadece savaşlarımıza önderlik edilme tarzını geliştirmeyi arayabilirim.”

Kaptanlar tatmin olmuş görünüyordular.

Meliadus sözüne devam etti: “Sabah gelgitiyle Amarehk’e gitmek yerine sahil boyunca biraz dolaşarak vakit öldüreceğiz, sonra Tayme halicine yol alıp oradan da hiç kimse niyetimizi anlayamadan Londra’ya, şehrin tam kalbine varacağız.”

Bir başka Kurt kaptanı “Ama Huon iyi korunur. Sarayına saldırmağı imkansızdır. Kuşkusuz şehirde ona sadık lejyonlar olacaktır,” dedi.

“Şehirde müttefiklerimiz olacak. Lejyonların çoğu bizimle olacak. Taragorm bizden yana ve o kuzeninin ölümüyle binlerce savaşçının kumandanlığının varisi oldu. Gelincik Birliği kesinlikle küçük bir birlik ama diğer lejyonlar Avrupa’da bizim mülkümüzü korurken Gelincik Birliğinin lejyonlarının çoğu Londra’da. Huon’a sadık olan tüm asiller şu anda yurt dışındalar. Saldırmak için kusursuz bir zaman. Baron Kalan da bizden yana yeni silahlar ve onları çalıştıracak Yılanlarıyla bize yardımcı olabilir. Temiz bir zafer kazanmayı başarır ya da en azından çabuk yararlar sağlarsak diğerlerinin çoğu da bize katılacaktır, çünkü Flana tahta oturduktan sonra çok az kişi Kral Huon’a sevgi besleyecektir.”

Bir Kurt kaptanı “Kral Huon’a sadık olduğumu hissediyorum. Bu içimize işlemiş.”

“Tüm Granbretanluların sembolü olan *Aral Vilsn*’in ruhuna duyduğumuz sadakat de öyle. Hatta o çok daha derinlere işlenmiş değil midir?”

Kaptan onu başıyla onaylamadan önce bir an düşündü. “Evet, haklısınız. Tahtta asil kandan yeni bir hükümdarla belki de tüm bü-yüklüğümüz bizim olacaktır.”

Hırıldayan maskesinde gözleri ışıldayan Meliadus vahşi bir ses tonuyla söz verircesine “Ah, olacak, öyle olacak!” dedi.

a l t l

B R A S S k a l e s i n e
d ö n ü ş

Brass Kalesinin büyük salonunda Kont Brass'ın kızı Yisselda ağladı, ağladı.

Gördüğü şeyin hayal olduğunu ve bunu bozmaktan korktuğu için dokunamadığı adamın, tutkuyla sevdiği adam olduğuna zorlukla inanarak sevinçten ağladı. Hawkmoon gülerek ona doğru ilerledi ve kollarını kadına sarıp gözyaşlarını öptü. Sonra yüzü aydınlanan kadın da gülmeye başladı.

“Ah Dorian, Dorian! Senin Granbretan'da öldürülmüş olduğundan korktuk!”

Hawkmoon sırıttı. “Her şey düşünüldüğünde Granbretan seyahat ettiğimiz yerler içinde en güvenli olan yerdi! Öyle değil mi D'Averc?”

D'Averc mendilini ağzına götürerek öksürdü. “Evet, ve belki de en sağlıklı olan yerdi.”

İnce ve nazik yüzlü Bowgentle hafif bir hayretle kafasını salladı. “Ama o boyuttaki Amarekh'ten bu boyuttaki Kamarg'a nasıl geldiniz?”

Hawkmoon omuzlarını silkti. “Bana sorma Bowgentle. Bizi buraya Büyük İyi Halk getirdi, bildiğim tek şey bu. Seyahat kısaydı, sadece birkaç dakika sürdü.”

Kont Brass kızıl bıyıklarını sıvazlayıp gözlerindeki yaşları gizlemeye çalışarak ters ters “Büyük İyi Halk! Adlarını hiç duymadım!” dedi. “Bir tür ruh herhalde, ha?”

Hawkmoon kayınbabasına elini uzatarak “Evet, öyle sayılır baba. İyi görünüyorsunuz Kont Brass. Saçlarınız her zaman olduğu kadar kıvrılır.”

Kont Brass “Bu gençliğin bir göstergesi değil,” diye şikayet etti. “Bu pas! Siz dünyanın peşinde koşarken ben burada çürüyorum.”

Bulgar Dağlarının devlerinin oğlu Oladahn utangaç adımlarla öne çıktı. “Seni tekrar gördüğüme memnun oldum dostum Hawkmoon.

Sağlığının iyi olduğuna da, görünüşe göre.” Hawkmoon’a bir kadeh şarap uzatarak sırttı. “Al, bunu hoş geldin içkisi olarak iç!”

Hawkmoon gülümseyerek kadehi kabul etti ve tek yudumda içti. “Teşekkürler dostum Oladahn. Sende ne var ne yok?”

“Sıkıntı. Şey, hepimiz sıkıldık ve senin dönmeyeceğinden korktuk.”

“Sonuçta döndüm ve sanırım birkaç saat boyunca sıkıntınızı dağıtacak kadar çok hikayem var. Hatta maruz kaldığınız hareketsizlikten sıyrarak sizi rahatlatacak, hepimizi ilgilendiren yeni bir görevin haberleriyle geldim.”

Kont Brass “Anlat bize!” diye kükredi. “Hepimizin iyiliği için, anlat hemen!”

Hawkmoon güldü. “Evet, ama karıma bakmak için bana biraz zaman verin.” Dönüp Yisselda’nın gözlerine baktı ve gözlerinin şimdi üzüntü dolu olduğunu gördü.

“Ne oldu Yisselda?”

“Gözlerinde bir şey görüyorum. Bana yakında yine hayatınızı tehlikeye atacağınızı söyleyen bir şey lordum.”

“Belki.”

“Böyle olması gerekiyorsa olmalı.” Derin bir nefes alıp Hawkmoon’a gülümsedi. “Ama umarım bu gece değildir.”

“Önümüzde bir çok gecemiz var. Yapmamız gereken bir sürü plan var.”

Salonun taşlarına bakarak yumuşakça “Evet, benim de sana anlatacak çok şeyim var” dedi.

Kont Brass hizmetkarların masayı hazırladığı salonun diğer ucunu işaret ederek yürüdü. “Hadi yiyelim. En güzel yemeklerimizi bu eve dönüş anı için sakladık.”

Daha sonra hepsi göbekleri şişmiş bir şekilde ateşin yanında otururken, Bowgentle Tozer’in aniden yok olma hikayesini anlatmayı bitirince Hawkmoon gömleğinden çıkardığı Şafak Kılıcı ve Rünlü Asa’yı onlara gösterdi. Salon aniden havada şekiller yaratarak kıvrılan ışıkla aydınlandı ve hem acı hem de tatlı olan o tuhaf koku salonu doldurdu.

Hawkmoon tekrar yerine koyuncaya kadar diğerleri huşu içinde nesnelere baktılar. “Sancağımız budur dostlarım. Tüm Kara İmparatorlukla savaşmak üzere yola çıkarken artık hizmet ettiğimiz şey budur.”

Oladahn yüzündeki tüyleri kaşdı. “Tüm Kara İmparatorluk ha?”
Hawkmoon tatlılıkla gülümsedi. “Evet.”

Bowgentle masum bir ifadeyle “Granbretan safında milyonlarca savaşçı yok mu?” diye sordu.

“Sanırım çok daha fazlası var.”

Kont Brass dudaklarını koluna silip alaylı bir şekilde gülümseyerek “Ve bizim de Brass Kalesinde yaklaşık beş yüz Kamarglımız var. Bir hesap yapayım...” diye mırıldandı.

D'Averc sonunda konuştu. “Elimizde beş yüzden fazlası var. Şafak Lejyonunu unutuyorsun,” diyerek Hawkmoon’un sandalyesinin yanında, kınında duran kılıcı işaret etti.

Oladahn “O esrareniz Lejyonda kaç kişi var?” diye sordu.

“Bilemiyorum. Belki sonsuz sayıda, belki de değil.”

Kont Brass “Diyelim ki bin kişi var. Tedbiri elden bırakmamak için elbette. Bin beş yüz savaşçıya karşılık...” diye söze girişti.

D'Averc “Milyonlarca kişi,” diye kontun sözünü tamamladı.

“Evet, Kara İmparatorluğun tüm kaynakları ve bizim anlayamayacağımız bilimsel kavramlarla donanmış milyonlarca asker.”

Hawkmoon “Kızıl Tılsım ve Mygan’ın yüzüklerine de sahibiz,” diye hatırlattı.

Kont Brass kaşlarını çatıp bakarak “Ah evet onlar,” dedi. “Onlar da bizde. Ve doğruluk da bizden yana. Bu da kıymetli bir şey değil mi Dük Dorian?”

“Belki. Ama Mygan’ın yüzüklerini bizi tekrar kendi boyutumuza döndürmeleri için kullanıp eve yakın birkaç küçük savaşa katılarak baskı altında tutulanları özgürlüklerine kavuşturursak köylülerden oluşan bir ordu toplamaya başlayabiliriz.”

“Köylülerden oluşan bir ordu diyorsun. Hm...”

Hawkmoon iç geçirdi. “Kazanması imkansız bir bahis gibi göründüğünü biliyorum Kont Brass.”

Kont Brass’ın yüzü altın bir gülümsemeye parlayarak “Bu doğru delikanlı. Sen düşündün!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu tam benim sevdiğim türden bir bahis. Haritaları getireyim de ilk mücadelemizin planlarını yapmaya başlayalım!”

Kont Brass uzaktayken Oladah'n Hawkmoon'a “Elvereza Tozer Londra'ya dönmüş, planlarımızı ve yerimizi açığa çıkarmış olabilir. Şu an çok savunmasız bir durumdayız dostum Hawkmoon,” dedi.

Kont Brass haritalarla geri geldi. “Şimdi bir bakalım...”

Bir saat sonra Hawkmoon ayağa kalkıp Yisselda'nın elini tutarak arkadaşlarına iyi geceler diledikten sonra odalarına kadar karısını takip etti.

Beş saat sonra hala uyanık, birbirlerinin kollarındaydılar. İşte o an Yisselda ona bir çocuklarının olacağını söyledi.

Hawkmoon haberi sessizce dinlemekle yetindi, sadece karısını öptü ve biraz daha kendine çekti. Ama o uykuya daldıktan sonra yataktan kalktı, pencereye giderek Kamarg'ın lagünlerini ve sazlıkları seyretti, kendi kendine artık savaşmak için bir idealden çok daha önemli bir şeye sahip olduğunu düşündü.

Çocuğunu görene kadar hayatta kalabilmeyi ümit etti.

Kendisi yaşayamasa bile çocuğunun doğmasını ümit etti.

y € ð i

h a y v a n l a r k a r m a ş a
y a r a t m a y a b a ş l i y o r

Londra'nın kuleleri nehrin üst kısmından görünmeye başladığında Meliadus maskesinin ardında gülümsedi ve Flana Mikosevaar'ın omzunu tutan eli daha da gerildi.

"Çok iyi gidiyor," diye mırıldandı. "Kısa süre sonra sevgilim, Kraliçe olacaksın. Şüphelenmiyorlar. Şüphelenemezler. Yüzlerce asırdır böylesi bir isyan olmadı. Hazırlıklı değiller. Kışları şehrin liman bölgesine yerleştiren mimarları nasıl da lanetleyecekler!" hafifçe güldü.

Flana motorların patırtısından ve gemiyi hareket ettiren çarkların gürültüsünden yorulmuştu. Şimdi anlıyordu ki yelkenli bir geminin en güzel özelliklerinden biri sessiz olmasıydı. Amaçlarına hizmet ettikten ve kendisi hükümdar olduktan sonra bu gürültülü şeylerin Londra'nın manzarasını bozmasına izin verilmeyecekti. Ama rahatsızlık hafif ve kararı önemsizdi. Bir kez daha kendi düşüncelerine gömülerek Meliadus'u ve bu plana dahil olmasının tek sebebinin kendisine ne olacağını umursamaması olduğunu unuttu. Yine D'Averc'i düşünüyordu.

Gemileri kumanda eden güvertedeki kaptanlar ne yapacaklarını biliyorlardı. Gemileri Kalan'ın motorlarından başka alev toplarıyla da donanmışlardı ve hedeflerini biliyorlardı. Londra'nın dış kısımlarında nehir çizgisini oluşturan Domuz, Fare, Sinek ve diğer Birliklerinin kışları.

Baron Meliadus geminin kaptanına yavaşça bombardımanı başlatacak bayrağı kaldırmasını emretti.

Londra sessizdi, hala her zamanki kadar kasvetli, milyonlarca çılgın adamın göğe kenetlenmiş pençelerine benzeyen çılgın kuleleriyle her zamanki kadar garip ve karanlık bir sabahı yaşıyordu.

Saat erkendi. Köleler dışında hiç kimse uyanık olmayacaktı. Yani adamlarının pozisyon almalarını sağlamak için mücadelenin başla-

başlamasını

masını bekleyen Taragorm ve Kalan hariç hiç kimse. Niyetleri mümkün olduğunca çoğunu öldürdükten sonra kalanlarını saraya doğru sürerek orada etraflarını sarmak, böylece dışarıdan gelebilecek desteklerini keserek sarayda sıkıştırmaktı.

Meliadus bu planda başarılı olsalar bile asıl kavganın saraya saldırıyla başlayacağını ve destek kuvvet gelmeden önce sarayı almalarnın zor olacağını biliyordu.

Meliadus'un solukları hızlandı. Gözleri parladı. Toplar bronz namlularından alev kusuyor, hiçbir şeyden şüphelenmeyen kışlalardan çılgınlık yükseliyordu. Birkaç saniye içinde ilk binalar havaya uçarken büyük bir patlamayla sabahın rengi bozuldu.

Meliadus "Ne şans!" diye bağırdı. "Bu mükemmel bir işaret. Böyle bir başarıyı bu kadar çabuk elde edeceğimi hiç düşünmemiştim!"

İkinci bir patlama – suyun diğer yanında bir kışla – ve binadan geriye kalanlardan dışarı korkmuş adamlar fırladı, bazıları o kadar korkmuşlardı ki maskelerini dahi geride bırakmışlardı! Onlar çil yavrusu gibi kaçışırken alev topu onları yakalayarak küle dönüştürdü. Çılgılık ve bağırışları Londra'nın uyuyan kulelerinin arasında yankılandı – vatandaşların çoğunun aldıkları ilk uyarı sinyali.

Kıyılarıdaki katliamı izlerlerken Kurt maskesi sessiz bir tatmin ifadesiyle Akbaba miğferine döndü. Domuz ve Fareler saklanmak için seğirttiler, Sinekler kendilerini en yakın binanın arkasına attılar, yanlarında alev mızraklarını getirmeyi başaranlardan sadece bir kaç ateş açtı.

Hayvanlar karmaşa yaratmaya başladı.

Bu Brass Kalesinden utanç içinde ayrılırken Meliadus'un Rünlü Asa üzerine yemin ederek belirlediği kaderin ördüğü ağı bir parçasıydı.

O kaderin nasıl bir çözüme ulaşacağını ve zaferin gerçek sahibinin sonunda kim olacağını henüz hiç kimse söyleyemezdi; Huon mu, Meliadus mu yoksa Hawkmoon mu?

S E K İ Z

t a r a g o r m ' u n i c a d ı

Sabahın ilerleyen saatlerinde kışlalar tamamen yok edilmişti, hayatta kalan insanlar ise şehrin merkezine yakın caddelerde dövüşüyorlardı. Binlerce peygamber devesi savaşçıyla kuvvetlenmişlerdi. Huon'un gerçekten neler olup bittiğine dair hala hiçbir fikrinin olmaması muhtemeldi. Belki de saldırganların Granbretanlı kılığına girmiş Asiacommunistalılar olduğunu düşünüyordu. Meliadus, Flana Mikosevaar ile karaya çıkıp etraflarında bir düzine Akbaba ve Kurtla Zaman Sarayına doğru yürürken gülümsedi. Sürpriz tamamlanmıştı. Adamları açık birkaç caddede kalmış, kulelerin çoğuyla bağlantısı olan koridor labirentlerine girme riskini almamışlardı. Savaşçılar ortaya çıktıklarında Meliadus'un adamları onları birer birer yok ediyorlardı. Şimdi onları içeri hapsediyorlardı, Huon'un askerlerinin savaşmak için birkaç penceresi vardı. Pencere Londra mimarisinin karakteristiklerinden biri değildi, çünkü Granbretanlılar temiz hava ya da gün ışığından çok az hoşlanırlardı. Var olan pencereler de keskin nişancıların kullanamayacağı kadar yükseğe yerleştirilmişti. Hatta ornitopterler de Londra gibi bir şehirde savaşmak için donatılmadıklarından görünüşe göre Meliadus'un beklediğinden çok daha küçük bir tehdit unsuruydu. Zaman Sarayına girdiğinde durumdan oldukça hoşnuttu, Taragorm'u küçük bir bölmede buldu.

"Kardeşim! Planlarımız iyi gidiyor, beklediğimden de iyi."

Taragorm tıpkı Meliadus gibi kısa bir süre evli kaldığı Flana'yı başıyla selamlayarak "Evet," cevabını verdi. "Gelinciklerim henüz hiçbir şey yapmış sayılmazlar. Ama şüphesiz tünellerde saklananları bulup çıkarma konusunda işe yarayacaklar. Zayıf noktalarını bulup bulmaz düşmana arkadan saldırmak için onları kullanmayı planlıyorum."

Meliadus başıyla onu onayladı. "Ama bana seninle burada buluşmam için mesaj göndermişsin. Neden?"

“Taragorm sesinde sessiz bir tatmin ifadesiyle “Brass Kalesindeki arkadaşlarınızı doğal çevrelerine getirmenin bir yolunu bulduğuma inanıyorum,” diye mırıldandı.

Meliadus derinden inledi, Flana bu iniltinin onun sonsuz memnuniyetinin sesi olduğunu anladı. “Ah, Taragorm! Tavşanlar sonunda benim demek!”

Taragorm güldü. “Makinemin çalışacağından tam olarak emin değilim ama Soryandum’un kristal makinesinden bahseden kitapta bulduğum eski bir formüle dayalı olduğu için çalışacağını sanıyorum. Görmek ister misin?”

“Evet! Beni ona götür kardeşim, sana yalvarırım!”

“Beni takip edin.”

Taragorm Meliadus ve Flana’yı saat gürültüleriyle dolu iki kısa koridordan geçirip daha sonra küçük bir anahtarla açtığı alçak bir kapının dışına götürdü.

“Burada.” Dışarıdaki raftan bir el feneri alıp onunla açtığı zindanı aydınlattı. “Orada. Brass Kalesindeki kristalle kabaca aynı seviyede. Sesi boyutlar arasında taşınabiliyor.”

Meliadus hafif bir hayal kırıklığıyla “Ben hiçbir şey duymuyorum,” dedi.

“Hiçbir şey duymuyorsun, çünkü bu boyutta duyacak hiçbir şey yok. Ama başka bir uzay ve zamanda güzel ses çıkardığını garanti ederim.”

Meliadus nesneye doğru ilerledi. Bir adam boyutlarında pirinç iskeletli koca bir saate benziyordu. Alt kısmında sallanan sarkaç mekanizmanın çalışmasını sağlıyordu. Zemberek ve dişlileri vardı, her açıdan çok büyük ve sıradan bir saat gibi görünüyordu. Arkasında gonga benzer bir tertibat vardı. Hatta seyredelerken kollar buçuğu gösterdiğinde kolun yavaşça yukarı hareket ederek gongun üzerine düştüğünü gördüler. Gongun titrediğini görebiliyorlardı ama gongdan hiç ses gelmiyordu.

Meliadus “İnanılmaz!” diye fısıldadı. “Ama nasıl çalışıyor?”

“Uzay ve zamanın Tozer’in yardımıyla bulmayı başardığım doğru boyutunda olduğundan emin olmak için hala bazı ince ayarlamalar yapmam gerekiyor. Gece yarısı Brass Kalesindeki dostlarımız hoş karşılamayacakları bir sürprizle karşılaşacaklar.”

Meliadus memnuniyetle iç geçirdi. “Ah, asil kardeşim! Sen İmparatorluğun en zengin ve en onurlu adamı olacaksın!”

Taragorm’un tuhaf saat maskesi Meliadus’un sözünü onaylayarak zarif bir şekilde eğildi. “Çok münasip ama teşekkür ederim kardeşim,” diye mırıldandı.

“Çalışacağından emin misin?”

Taragorm şakayla karışık “Çalışmazsa ben İmparatorluğun en zengin ve en onurlu adamı olamayacağım demektir. Şüphesiz o durumda çok daha az memnuniyet verici bir şekilde ödüllendirilmem için gerekeni yapacaksın.”

Meliadus kollarını eniştesinin omzuna sararak “Böyle bir şeyden bahsetme kardeşim! Ah bu ihtimalden bahsetme!” dedi.

huon kaptanlarıyla görüşüyor

“Evet, evet beyler. Bu sanırız bir tür sivil kargaşa.” Altın ses kurumuş boğazdan geliyordu, keskin siyah gözler önündeki maskelerin üzerinde teker teker geziniyordu.

Bir Peygamberdevesi maskesi “Bu bir ihanet Asil Kralımız,” dedi, üniforması dağılmış, maskesi alev mızrağıyla hafifçe yanmıştı.

Bir diğeri “Sivil Savaş Yüce İmparatorumuz,” dedi.

Onun yanındaki neredeyse kendi kendine “Ve neredeyse başarıya ulaştı,” dedi. “Bizler kesinlikle hazırlıksızdık, Kusursuz Hükümdarımız.”

“Gerçekten öyleydiniz beyler. Sizi ve kendimizi suçluyoruz. Aldatıldık.”

Gözler bir araya gelmiş kaptanların üzerinde çok daha yavaş bir şekilde gezindi. “Peki Kalan aranızda mı?”

“Değil Yüce Efendimiz.”

Tatlı ses “Peki ya Taragorm?” diye mırıldandı.

“Taragorm burada değil, Her şeyin Hükümdarı.”

“Öyleyse... ve bazılarınız sancak gemisinde Meliadus’u gördüğünü düşündü...”

“Kontes Flana ile birlikte, Görkemli İmparatorumuz.”

“Bu mantıklı. Evet, çok feci bir şekilde aldatıldık. Ama önemli değil – saray iyi korunuyor sanırız?”

“Sadece çok büyük bir güç onu ele geçirmeyi umabilir Dünyanın Lordu.”

“Ama belki çok büyük bir güçleri vardır? Kalan ve Taragorm da onlardan yanaysa başka güçleri de var demektir. Kuşatmaya karşı hazırlıklı mıyız kaptan?” Huon soruyu başını eğen Peygamberdevesi Korumaların kumandanına yöneltmişti.

“Hemen hemen Kusursuz Prensimiz. Ama böylesi bir saldırının emsali görülmemiştir.”

“Gerçekten de öyle. Belki bu durumda destek kuvvet çağırmalıyız?”

Bir kumandan “Kıtadan,” dedi. “Tüm sadık baronlarımız orada – Adaz Promp, Brenal Farnu, Shenegar Trott...”

Kral Huon nazik bir şekilde “Shenegar Trott Kıtada değil,” dedi.

“...Jerek Nankenseen, Mygel Holst...”

“Evet, evet, evet, baronlarımızın adlarını biliyoruz. Ama bunların sadık olduklarından emin olabilir miyiz?”

“Sanırım olabiliriz Yüce İmparator – Kralımız, çünkü bugün onların adamları katledildi. Meliadus’tan yana olsalardı herhalde sadık hizmetkarlarını onun Birliğine vermiş olurlardı?”

“Muhtemelen doğru düşünüyorsun. Çok güzel, Granbretan Lordlarını çağırın. Onlara bu isyanı mümkün olan en kısa sürede bastırmak için mevcut tüm birliklerini getirmelerini söyleyin. Onlara bunun bizim için zor bir durum olduğunu söyleyin. Elçi sarayın çatısından yola çıkarsa iyi olur. Ornitopterlerin bu iş için müsait olduğunu sanıyoruz.”

Uzakta bir yerlerde bir alev topu kükrüyormuş gibi boğuk bir ses duyuldu ve taht odası hafifçe titredi.

İmparator – Kral iç geçirerek “Kesinlikle yakışsınız,” dedi. “Meliadus’un son bir saatte neleri ele geçirdiğini tahmin ediyorsunuz?”

“Saray hariç neredeyse tüm şehri Kusursuz Kralımız.”

“Onun generallerimin en iyisi olduğunu hep biliyordum.”

O

n

neredeys e gece yarısı

Baron Meliadus şehirdeki alevleri seyrederek kendi odasında oturdu. Özellikle saraya alev yağdıran ornitoterin görüntüsünden hoşlanmıştı. Gece göğü berraktı, parlak yıldızlarla doluydu. Memnuniyet verici istisnai bir akşamdı. Akşamı daha da kusursuz yapan şey, bir zamanlar kendi topraklarında ünlü müzisyenler olarak tanınan dört köle kızın Granbretan'ın en iyi bestecisi Londen Johne'un bestelerinden birini çalıyor olmalarıydı.

Meliadus'un kulaklarına patlamalar, çılgınlıklar ve metal sesleri enfes bir alt ezgi gibi geliyordu. Şarabından bir yudum alıp haritalarına bakarak mırıldandı.

Kapısı çalındı, bir köle açtı. Piyadelerinin şefi Vrasla Beli içeri girip başıyla onu selamladı.

“Yüzbaşı Beli?”

“Adam kıtlığı çektiğimizi rapor etmem gerekiyor efendim. Çok azıyla bir mucize yaratmayı başardık efendim ama destek kuvvetler olmadan kazandıklarımızı koruyamayız. Ya da yeniden gruplaşarak...”

“Hep beraber şehirden ayrılmalı ve savaştığımız toprağı seçmeliyiz, bunu mu söylüyorsun Yüzbaşı Beli?”

“Kesinlikle efendim.”

Meliadus maskesini ovaladı. “Anakarada Kurt, Akbaba ve hatta Gelincik bölükleri var. Belki onları geri çağırırsak...”

“Bunun için yeterli zamanımız olacak mı efendimiz?”

“Zaman yaratmamız gerekiyor Yüzbaşı.”

“Evet efendim.”

Meliadus “Tüm mahkumlara maske değişimini öner. Bizim kazandığımızı görüp yeni bir Birliğe katılmayı tercih edebilirler.”

Beli selamladı. “Kral Huon'un sarayı kusursuz bir şekilde korunuyor efendim.”

“Ve kusursuz bir şekilde ele geçirileceğinden eminim Yüzbaşı.”

*

Johne'un müziği çalınmaya, alevler parlamaya devam etti, Meliadus kendini her şeyin kusursuz gideceğinden emin hissetti. Sarayı ele geçirmek zaman alacaktı ama o eninde sonunda ele geçirileceğine, Huon'un yok edileceğine, Flana'nın onu yerine geçirileceğine ve Meliadus'un bu topraklardaki en güçlü adam olacağına emindi.

Duvardaki saate baktı. On bire geliyordu. Ayağa kalktı, ellerini çırparak kızları susturdu. "Tahtirevanımı getirin," diye emretti. "Zaman Sarayına gidiyorum."

Aynı dört kız tahtirevanıyla geri geldi, araca tırmanıp yastıkların arasına gömüldü.

Koridorlardan yavaşça ilerlerken Meliadus alev topunun müziğini ve karmaşa içindeki adamların çığlıklarını hala duyabiliyordu. Elbette henüz zafer kazanılmamıştı, Kral Huon öldürülse bile Flana'yı Kraliçe – İmparatoriçe olarak kabul etmeyen baronlar olabilirdi. Dengeyi sağlamak için birkaç aya ihtiyaç duyabilirdi ama baronların tüm öfkelerini Kamarg ve Brass Kalesine çevirerek onları bir araya getirebilirse bu işe yarayabilirdi.

Çıplak kızlara "Çabuk olun," diye bağırdı. "Daha hızlı! Geç kalmamalıyız!"

Taragorm'un makinesi çalışırsa düşmanlarına ulaşma ve ulusunu birleştirmek gibi iki avantaja birden sahip olacaktı.

Memnuniyetle iç geçirdi. Her şey kusursuz bir şekilde ilerliyordu.

üçüncü kitap

artık sonuca çok yaklaşılmıştı. kamarç'ın kahramanları brass kalesinde, baron meliadus zaman sarayında, kral huon ise taht odasında idi ve tüm bu insanların konumları birbirlerini etkilemeye başlamıştı. rünlü asa, oyunun merkezinden yavaş yavaş oyuncularını etkiliyordu. kara imparatorluk da meliadus'un bir kukla olarak kullanmayı planladığı ama ona karşı çıkacak kadar güçlü olan hawkmoon'a duyduğu öfke yüzünden artık bölünmüştü. belki de meliadus, brass kalesine karşı hawk-moon'u kullanmayı seçtiğinde rünlü asa da ilk hareketini yapmıştı. o kadar iç içe geçmiş olaylarla örülü bir oyundu ki belli bazı ilmekler çatırtıyla kopmak üzereydi...

-rünlü asa'nın yüce tarihi-

B i R

s a a t i n v u r u ş l a r ı

Havada bir ürperti vardı. Hawkmoon ağır pelerinini üzerine çekti, kasvetli başını çevirerek yoldaşlarını dikkatle inceledi. Her yüz masaya dönüktü. Salon şöminesindeki alev fazla değildi ama masanın üzerindeki her nesne net bir şekilde görülebiliyordu.

Masanın üzerindeki ilk Kızıl Tılsım'dı, al ışığının yüzlerindeki yansıması kan lekelerine benziyordu. Bu Hawkmoon'un gücüydü, sahibine doğal enerjisinden çok daha fazlasını sağlıyordu. Sonra parmaklarına takanların boyutlar arası geçiş yapmalarını sağlayan Mygan'ın kristal yüzükleri vardı. Bunlar da kendi uzay ve zamanlarına dönüş vizeleriydi. Yüzüklerin yanında kınında yatan Şafak Kılıcı duruyordu. Bunda ise Hawkmoon'un ordusu yatıyordu. Son olarak da bir kumaş parçasına sarılmış Rünlü Asa boylu boyunca uzanmıştı, Hawkmoon'un sancağı ve umudu.

Kont Brass boğazını temizledi. "Tüm bu güçlü nesnelere sahip olsak bile Granbretan kadar büyük bir imparatorluğu alt edebilir miyiz?"

Oladahn ona "Kalemiz güvende," diye hatırlattı. "Canımız istediğinde kaleden çıkıp bir başka boyuta geçerek istediğimiz zaman dönebiliriz. Bu sayede düşmanın direncini azar azar tüketinceye kadar uzun soluklu bir gerilla hareketiyle savaşabiliriz."

Kont Brass başıyla onayladı. "Söylediklerin doğru ama hala şüphelerim var."

D'Averc "Sizin klasik savaşlara alışkın olduğunuzu söylememe izin verin efendim," hatırlatmasını yaptı. D'Averc'in solgun yüzü koyu renk deri pelerinin yakasıyla gölgelenmişti. "Ve siz mızrakçılar, okçular, süvariler, piyadeler şeklindeki sıralardan oluşan doğrudan bir çarpışmayla daha mutlu olurdunuz. Ama bu tip savaşlara girmek için adanmamız yok. Bu sebeple karanlıktan – arkadan, gizlice – ya da içeriden saldırmalıyız."

Kont Brass iç geçirerek "Sanırım haklısın D'Averc," dedi.

Bowgentle hepsine şarap doldurdu. “Belki de artık yataklarımıza gitmeliyiz dostlarım. Daha yapacak bir sürü plan var ve bunun için dinlenmiş olmalıyız.”

Hawkmooon uzun adımlarla masanın haritaların açık bir şekilde durduğu diğer ucuna gitti. Alnındaki Kara Mücevheri ovaladı. “Evet, ilk seferlerimizi dikkatle planlamalıyız.” Kamarg haritasını inceledi. “Brass Kalesinin olduğu yerde, muhtemelen Kalenin dönüşünü bekleyen, sürekli bir kamp kurulmuş olma ihtimali var.”

D'Averc “Ama Meliadus’un gücünün azalmış olabileceğini sen de hissetmedin mi? Shenegar Trott öyle düşünüyor gibiydi,” dedi.

Hawkmooon “Eğer durum buysa bizim önemli bir tehdit oluşturup oluşturmadığımız konusunda Londra’da bir tür münakaşa varmış gibi görüldüğüne göre Meliadus’un lejyonlarının başka bir yere gönderilmiş olması mümkündür,” dedi.

Bowgentle konuşmak için ağzını açtı ama sonra kafasını diğer tarafa çevirdi. O an hepsi birden yerin altından gelen hafif bir titreme hissettiler.

Kont Brass “Lanet olası hava çok soğuk,” diye söylendi ve şömineye giderek ateşe bir kütük daha attı. Kıvılcımlar uçuştı, kütük çabucak alev aldı, ateş salonu geçen kızıl gölgeler yayıyordu. Kont Brass boğa benzeri vücudunu üstüne daha kalın şeyler giymediğine pişman olmuş gibi battaniyenin içine iyice gömmüştü. Salonun bir ucundaki rafa göz attı. Rafta mızraklar, yaylar, oklar, asalar, kılıçlar, kendi palası ve piriñç zırhı vardı. Büyük bronz tenli yüzü bulutlanmıştı.

Bina yeni bir titremeyle bir kez daha sarsıldı, duvarları süsleyen silahlar tıkırdadı.

Hawkmooon filozofun gözlerinde kendisinin de hissettiği aynı beklenmeyen kıyamet duygusunu fark ederek Bowgentle’a doğru bir bakış attı. “Orta şiddette bir deprem herhalde?”

Bowgentle ikna olmamış bir ifadeyle “Belki,” diye mırıldandı. “Bana sanki devasa bir tür makinenin dişlileri harekete geçiyormuş gibi geldi.”

Sonra bir ses duyular, bir gong gibi sonsuz yankılanan uzaktan gelen neredeyse duyulamayacak kadar alçak, uzun bir ses. Salonun kapılarına koşuşturdular, Kont Brass kapıları açıp gecenin karanlığına bakmadan önce bir an tereddüt etti.

Gökyüzü karanlıktı, ama göğün kubbesi çatırdayarak yıkılacakmış gibi belirgin girdaplar oluşturan bulutlar koyu mavi görünüyordular.

Yankı tekrar duyuldu, bu kez oldukça netti. Devasa bir çan veya gongun sesi. Kulaklarında uğuldadı.

Gözleri korku dolu olan Bowgentle “Bu tıpkı saat başını vururken kalenin çan kulesinde olmak gibi bir şey,” dedi.

Bütün yüzler solgundu, hepsi gergindi. Hawkmoon bir kolu Şafak Kılıcına uzanmış halde tekrar salona doğru ilerlemeye başladı. D'Averc ona seslendi. “Neden şüpheleniyorsun Hawkmoon? Kara İmparatorluğun bir saldırısını mı?”

Hawkmoon “Kara İmparatorluğun ya da doğaüstü bir şeylerin,” cevabını verdi.

Üçüncü bir vuruş Kamarg’ın düz bataklıkları, lagünleri ve sazlıkları üzerinde yankılanarak geceyi doldurdu. Karanlıktan gürültüden rahatsız olan flamingoların sesi gelmeye başladı.

Dördüncüsü duyuldu, daha da güçlü. Büyük kıyamet çanının vuruşları.

Beşincisi. Kont Brass rafa gidip palasını aldı.

Altıncısı. D'Averc kulaklarını tıkadı, ses daha da arttı. “Bu en azından orta şiddette bir migrene sebep olabilir,” diyerek güçsüz bir şekilde şikayet etti.

Yisselda geceliğiyle merdivenlerden koşarak indi. “Bu da nedir, Dorian? Baba, bu ses ne? Saatin vuruşlarına benziyor. Kulak zarlarımı patlatmakla tehdit ediyor...”

Oladahn kasvetli gözlerle başını kaldırdı. “Bana da varlığımızı tehdit ediyormuş gibi geliyor,” dedi. “Ama neden böyle düşündüğümü bilemiyorum...” yedinci vuruş duyuldu ve kale temelinden sarsılırken tavandan bir parça siva düştü.

Yankı kontun sesinin duyulmasına yetecek kadar azaldığında Kont Brass “Kapıları kapatsak iyi olur,” dedi. yavaşça içeri girdiler, Hawkmoon Kont Brass’ın kapıları itmesine ve arkasına ağır metal çubuğu yerleştirmesine yardım etti.

Sekizinci vuruş sesi salonu doldurarak herkesi elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda bıraktı. Çok eski zamanlardan beri duvarda asılı

olan dev bir kalkan takırdayarak taş zemine düştü ve masanın yanına çarparak duruncaya kadar gürültüyle salonda yuvarlandı.

Hizmetçiler panik halde koşarak salona geldiler.

Dokuzuncu vuruş ve pencereler etrafa cam parçaları sıçratarak kırıldı. Tüm kale sarsılırken onlar da kaleyle birlikte sallandığından bu kez Hawkmoon gemideymiş ve gemi aniden gizli bir resife çarpmış gibi hissetti. Yisselda düşmeye başladı ama Hawkmoon bir yastığa tutunup devrilmekten kurtularak onu kurtarmayı başardı. Ses onu hasta etmiş, görüşünü bulandırmıştı.

Sanki tüm dünya sarsılıyormuş ya da evrenin tamamı bu sesle doluymuş ve bu ses de her şeyin sonuymuş gibi Büyük gong onuncu kez yankılandı.

Bowgentle kendini kaybederek taş zemine yığıldı. Oladahn avuç içlerini kulaklarına bastırarak sendeledi. Yere yıkıldı. Hawkmoon sertçe Yisselda'yı yakalamış ama onu zorlukla tutabiliyordu. Feci halde midesi bulanıyor ve kafası zonkluyordu. Kont Brass ve D'Averc sendeleyerek odayı boydan boya geçip masa sallanırken onu tutuyorlardı. Vuruş bitti. Hawkmoon D'Averc'in kendisine seslendiğini duydu: "Hawkmoon şuna bak!"

Hawkmoon Yisse'da'nın da desteğiyle masaya ulaşabildi, eğilip Mygan'ın yüzüklerine baktı. Nefesi kesildi. Kristallerin hepsi parçalanmıştı.

D'Averc boğuk bir sesle "Gerilla saldırısı planlarımız için bu kadarı da fazla," dedi. "Belki de tüm planlarımız için..."

On birinci vuruş duyuldu. Bir öncekinden daha derin ve daha gürültülüydü, tüm kale sarsıldı ve yere savruldu. Ses kafatasının içinde beynini dağlıyormuşçasına kükrediğinde Hawkmoon acıyla çığlık attı ama gürültüden kendi çığlığını duyamadı. Her şey titriyordu, kaleyi sarsan güç her ne ise kendini onun merhametine bırakarak yerde yuvarlandı.

Ses azaldığında sürünerek el ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya ve çaresizce Yisselda'ya ulaşmaya çalıştı. Yanaklarından aşağı acı göz yaşları süzülüyor, hissettiği sıcaklıktan kulaklarından kan geldiğini biliyordu. Bulanık bir şekilde Kont Brass'ın masaya tutunarak kalkmaya çalıştığını gördü. Kontun kulakları saçıyla aynı renkte olan pıhtılaşmış kanla doluydu. Yaşlı adamın "Mahvolduk," dediğini duydu. "Göreme-

diğimiz birkaç korkak düşman tarafından mahvedildik! Karşısında kılıçlarımızın işe yaramadığı bir güç tarafından mahvedildik!”

Hawkmoon, yüzükoyun yerde yatan Yisselda’ya doğru sürünmeye devam etti.

O an diğerlerinden çok daha güçlü ve korkunç olan on ikinci vuruş duyuldu. Kalenin taşları çatlayacak gibiydi. Tahtaları çatlayarak dağılan masa sarsıntıyla yıkılmıştı. Zemin taşları ikiye ayrılmış ya da paramparça olmuştu. Kale fırtınada savrulan bir şişe mantarı gibiydi, gözlerindeki yaşlar yerini kana bıraktığında ve tüm damarları patlayacak hale geldiğinde Hawkmoon acıyla kükredi.

Sonra derinden gelen sese başka bir ses – yüksek perdeden bir çığlık – eşlik etmeye başladı ve salonda renkler yüzmeye başladı. Önce leylak rengi, sonra mor, sonra da siyah geldi. Milyonlarca minik çan birlikte ahenk içinde çınılıyormuş gibi görünüyordu, bu kez ses altlarından, zindandan geldiğinden sesin konumunu belirlemek kolaydı.

Hawkmoon güçsüz bir şekilde kalkma girişiminde bulundu, ama sonra taşlık zemine yüzüstü düştü. Yankı yavaşça azaldı, renkler solmaya başladı, çınlama sesi aniden yatıştı.

Ve artık sessizlik vardı.

i

k

i

K A R A R M I Ş B A T A K L I K

“Kristal yok edildi...”

Hawkmoon kafasını sallayıp gözlerini kırptırdı. “Ha?”

D'Averc dizlerinin üstünde yanına sürünüp kalkması için yardım etmeye çalışarak “Kristal yok edildi,” dedi.

Hawkmoon “Yisselda? O nasıl?” diye sordu.

“Senden daha kötü değil. Onu yatağına yatırdık. Kristal yok edildi.”

Hawkmoon kulak ve burun deliklerindeki kurumuş kanı temizledi. “Mygan’ın yüzüklerini kastediyorsun?”

“D'Averc onunla daha açık konuş.” Bu Bowgentle’in sesiydi. “Ona hayalet halkın makinesinin kırıldığını söyle.”

Hawkmoon ayaklarının üzerine doğrulurken “Kırıldı mı?” diye sordu. “Duyduğum son çatırdama sesi o muydu?”

Yanlarında yorgun bir şekilde masaya yaslanmış, clindeki bezle yüzünü silen Kont Brass “Oydu,” dedi. “Titreşimler kristali yok etti.”

Hawkmoon soran gözlerle “O zaman...?” diyerek başıyla onu onaylayan Kont Brass’a baktı.

“Evet, tekrar kendi boyutumuzdayız.”

“Ama saldırıya uğramadık?”

“Öyle görünüyor.”

Hawkmoon derin bir nefes alarak salonun ana kapısına doğru yürümeye başladı. Metal çubuğu acıyla çekerek kapıları sonuna kadar açtı.

Hala geceydi. Gökyüzündeki yıldızlar aynıydı ama girdaplar oluşturan mavi bulutlar yok olmuştu ve araziye esrarengiz bir sessizlik, tuhaf bir koku yayılmıştı. Ama flamingolar ötmüyor, sazlıklarla rüzgarın hisirtisi duyulmuyordu.

Hawkmoon yavaşça, düşünceli bir şekilde kapıları tekrar kapattı.

D'Averc “Lejyonlar nerede? Onların bizi beklediğini düşünüyoruz, en azından bir kaçının!”

Hawkmoon kaşlarını çattı. “Bunun cevabını bulmak için sabahı beklemek zorunda kalacağız. Belki de bize sürpriz yapmayı düşünüyorlardır,” dedi.

Oladahn “Sence ses Kara İmparatorluk tarafından mı gönderildi?” diye sordu.

Kont Brass “Şüphesiz,” diye cevapladı. “O nesneyi yapmada başarılı olmuşlar. Bizi tekrar kendi boyutumuza getirdiler.” Havayı kokladı. “Keşke bu kokunun ne olduğunu söyleyebilsem.”

D'Averc masa enkazındaki şeyleri toparlıyordu. “Hayatta kalmamız bir mucize,” dedi. Hawkmoon “Evet, görünüşe göre o gürültü cansız şeyleri bizi etkilediğinden çok daha kötü etkiledi,” dedi.

Kont Brass sessizce “Yaşlı uşaklardan ikisi öldü,” dedi. “Sanırım kalpleri dayanamadı. Sabah gömmek mümkün olmaz ihtimaline karşı şimdi gömülüyorlar. İç avluda,” dedi.

Oladahn “Kale ne durumda?” diye sordu.

Kont Brass omuz silkti. “Bunu söylemek zor. Aşağı inip zindanlara baktım. Kristal makine tamamen parçalanmış, kalenin taşlarının bir kısmı da çatlamış. Ama burası güçlü ve yaşlı bir kale. Çok kötü yaralanmamış gibi görünüyor. Cam pencere kalmamış elbette. Hatta zarar görmemiş bir tek cam dahi yok. Aksine...” Sevgili kalesi artık onun için önemli değilmiş gibi görünüyordu, “Aksine bizler eskisi kadar dimdik hala ayaktaız.”

D'Averc “Öyle olduğunu umalım,” diye mırıldandı. Şafak Kılıcını kınından Kızıl Tılsımı da zincirinden tuttu. Onları Hawkmoon’a uzattı. “Yakında onlara ihtiyaç duyacağın kesin olduğuna göre şunları kuşansan iyi olur,” dedi.

Hawkmoon tılsımı boynuna, kılıcın kınını da kemerinin tokasına taktı. Sonra durup kundaklanmış Rünlü Asa’yı aldı.

“Bu bize umduğum şansı getirmiyor gibi görünüyor,” diyerek iç geçirdi.

Sonunda şafak söktü. Gri ve ürperti dolu olan şafak yavaşça söktü, ufuk bir ceset kadar beyazdı, bulutlar ise kemik rengindeydi.

Beş kahraman güneşin doğuşunu seyrettiler. Tepede, Brass Kale-sinin kapılarının dışında durdular, kılıçların kabzalarındaki elleri aşağıda gördükleri manzara karşısında gittikçe geriliyordu.

Bu ayrıldıkları Kamarg'dı ama aynı zamanda savaşta harcanmış bir Kamarg'dı. Daha önce bahsettikleri koku katliam ve yanmış toprak kokusuydu. Kapkara harabeler gözlerinin alabildiğine uzanıyordu. Batıklıklar ve lagünler alev topunun ateşiyle kurutulmuştu. Flamingolar, atlar ve boğalar yok edilmiş ya da kaçmıştı. Sınırları koruyan gözetleme kuleleri yerle bir edilmişti. Bulundukları yerden bakıldığında tüm dünya gri bir kül deniziymiş gibi görünüyordu.

Kont Brass alçak sesle "Hepsi gitti," dedi. "Sevgili Kamarg'ım, halkım, hayvanlarım, hepsi gitti. Ben onların seçilmiş Koruyucu Lorduydum ve görevimde başarısız oldum. Artık intikam dışında uğruna yaşanacak hiçbir şey yok. Bırakın Londra'nın kapılarına ulaşp şehrin alındığını göreyim. Sonra öleceğim. Ama daha önce değil."

Ü

Ç

k a r a i m p a r a t o r l u k k a t l i a m ı

Hawkmoon ve Oladahn Kamarg'ın sınırlarına ulaştıklarında baştan aşağı burun deliklerine yapışan ve boğazlarını acıtan külle kaplanmışlardı. Atları da külle kaplanmış, onların gözleri de sürücülerinin gözleri kadar kızarmıştı.

Artık kül denizi seyrek, sarı çimenliklere dönüşüyordu, ama hala Kara İmparatorluğun lejyonlarına dair bir işaret bulamadılar.

Hawkmoon atını kenara çekip haritaları incelemeye başladığında bulut katmanlarının arasından suya benzeyen güneş ışığı aktı. Tam doğuyu işaret etti. “Verlin köyü şu tarafta. Hadi dikkatle o yöne gidip hala Granbretan birliklerinin işgali altında olup olmadığını görelim.”

Köy sonunda görüldü, Hawkmoon köyü gördüğünde atını dört-nala sürmeye başladı. Oladahn arkasından seslendi.

“Ne oldu Dük Dorian? Ne olmuş?”

Hawkmoon cevap vermedi; köye yaklaştıkça binaların yarısının yıkıldığı, caddeleri cesetlerin tıkadığı görülebiliyordu. Ve hala Kara İmparatorluk Birliklerinden bir iz yoktu.

Alev mızraklarının aleviyle binaların çoğu karartılmış, cesetlerin bazıları da katledilmişti. Orada burada maskesi gökyüzüne doğru eğilmiş zırhlı bir Granbretanlı cesedi yatıyordu.

Hawkmoon “Buradakilerin hepsi kurt gibi görünüyor,” dedi. “Meliadus’un adamları. Görünüşe göre köye saldırmışlar ve köylü de saldırılarını püskürtmüş. Bak, şu kurt bir orakla biçilmiş, oradaki de belle öldürülmüş, bel hala boynunda...”

Oladahn “Belki köylüler isyan etmiş kurtlar da misilleme yapmışlardır,” diye fikir yürüttü.

Hawkmoon “Ama öyleyse neden köyü terk ettiler?” diye sordu. “Onlar buraya garnizon kurmuşlardı.”

Atlarını ölü vücutların üzerinden sürdüler. Havadaki ölü kokusu hala ağırdı. Bu katliamın çok kısa süre önce yapıldığı açıktı. Hawk-
Hawkmoon

moon yağmalanmış mağazaları ve sığır, at, hatta köpek cesetlerini işaret etti.

“Hiçbir şeyi canlı bırakmamışlar. Yemek olarak kullanılabilecek hiçbir şeyi. Sanki çok daha güçlü bir düşmandan kaçıyorlarmış gibi görünüyor!”

Oladahn tüyleri ürpererek “Kara İmparatorluktan daha güçlü kim var? Yoksa yüzleşmemiz gereken yeni bir düşmanımız mı var dostum Hawkmoon?”

“Umarım yoktur. Yine de manzara şaşırtıcı.”

Oladahn “Ve iğrenç,” diye ekledi. Caddelerde sadece ölü adamlar değil aynı zamanda çocuklar ve katledilmeden önce tecavüze uğradığına dair işaretler taşıyan yaşlı, genç kadın cesetleri vardı. Çoğunun boğazı kesilmişti, çünkü Granbretan askerleri kurbanlarına tecavüz ederlerken boğazlarını kesmekten hoşlanırlardı.

Hawkmoon iç geçirdi. “Bu Kara İmparatorluğun işareti, gitmeye cüret ettiğiniz her yerde karşınıza çıkıyor.”

Kafasını kaldırdı, ürperten rüzgarın taşıdığı hafif bir sesi yakalamak için başını eğdi. “Biri ağlıyor! Hala hayatta olan biri olabilir.”

Atını çevirdi ve yan bir yola girinceye kadar sesi takip etti. Burada kırılarak açılmış bir kapı vardı, vücudunun yarısı dışarıda yarısı kapı eşiğinde olan bir kız yatıyordu. İnleme daha güçlüydü. Hawkmoon atından inip dikkatle eve yaklaştı. Ses kızıdan geliyordu. Çabucak eğilip kızı kollarına alarak kaldırdı. Vücudu paçavraya dönmüş birkaç parça kumaşla kaplı olan kız neredeyse tamamen çıplaktı. Boğazında kör bir hançerle kesilmiş gibi boydan boya kırmızı bir çizgi vardı. On beş yaşlarında saçları karışmış, mavi gözleri cam gibiydi. Vücudu mavi mor çürüklerle kaplıydı. Hawkmoon onu kaldırdığında kızın nefesi kesildi.

Hawkmoon onu nazikçe yatırdı, heybesine gitti ve şarap matarasıyla geri döndü. Matarayı kızın dudaklarına koydu. Kız şaraptan boğulurcasına içti, gözleri korkuyla kocaman açıldı.

Hawkmoon yumuşak bir ses tonuyla “Korkma, ben Kara İmparatorluğun düşmanıyım,” dedi.

“Ama yaşıyorsunuz?”

Hawkmoon acıyla gülümsedi. “Evet, yaşıyorum. Ben Dorian Hawkmoon’um, Köln Dükü.”

“Köln’lü Hawkmoon mu? Ama biz sizin öldüğünüzü ya da son-
suza dek kaybolduğunuzu düşünmüştük...”

“Artık döndüm ve köyünün intikamı alınacak, yemin ederim. Bu-
rada ne oldu?”

“Kara İmparatorluğun hayvanlarının kimseyi sağ bırakmamaya
niyetli olmamaları dışında hiçbir şeyden emin değilim lordum.” Ani-
den etrafa bakındı. “Annem, babam, kız kardeşim...”

Hawkmoon evin içine bir bakış atıp ürperdi. “Öldüler,” dedi. Ai-
lenin akıbetini biraz hafifleterek söylemişti. İğrenç bir şekilde parça-
lanmışlardı. Hıçkırın kızı kaldırarak atına taşıdı. “Seni Brass Kalesine
götüreceğim,” dedi.

ö ö r t
y e n i m i ğ f e r l e r

Kız Brass Kalesinin en yumuşak yatağında yatıyor, Bowgentle tarafından bakılıyor, yatağının yanında oturan Hawkmoon ve Yisselda tarafından rahatlatılıyordu. Ama kız ölüyordu. Yaralarından dolayı değil, üzüntüsü yüzünden ölüyordu. Ölmeyi diliyordu. Diğerleri bu dileğine saygı duyuyorlardı.

“Aylarca,” diye mırıldandı. “Aylarca Kurt Birlikleri köyümüzü işgal etti. Biz açıktan ölürken onlar her şeyi aldılar. Kamarg’ı korumak üzere bırakılan ordunun bir parçası olduklarını duymuştuk, gerçi bu çorak topraklarda korunacak ne olduğunu anlayamıyorduk.”

Hawkmoon ona “Muhtemelen bizim dönüşümüzü bekliyorlardı,” dedi.

Kız yavaşça “Bu doğru olabilir,” dedi.

Sonra devam etti: “Sonra dün köye bir ormitopter geldi ve pilotu doğruca garnizonun kumandanına gitti. Askerlerin Londra’ya çağrıldığına dair dedikodular duyduk ve buna fazlasıyla sevindik. Bir saat sonra garnizonun askerleri köye saldırarak öldürmeye, yağmaya, tecavüze başladı. Geri döndüklerinde dirençle karşılaşmamaları ve köye saldıracak olanların yemek bulamamaları için hiçbir şeyi canlı bırakmama emri almışlardı. Bir saat kadar sonra, gitmişlerdi.”

Hawkmoon düşüncelere dalarak “Yani geri dönmeyi planlıyorlar,” dedi. “Ama neden ayrıldıklarını merak ediyorum...”

Bowgentle kızın alnını yıkayarak “Belki saldırıya uğramışlardır?” dedi.

Hawkmoon iç geçirerek “Benim aklımdan geçen de bu ama pek doğru görünmüyor. Çok az şey bilmemiz korkutucu ve fazlasıyla kafa karıştırıcı.”

Kapı çalındı, D’Averc içeri girdi. “Eski bir dost burada, Hawkmoon.”

“Eski bir dost mu? Kim?”

“Orkneyli dostumuz, Orland Fank.”

Hawkmoon ayağa kalktı. “Belki o bizi aydınlatabilir,” dedi.

Kapıya doğru ilerlerken Bowgentle şefkatle “Kız öldü, Dük Dorian,” dedi.

Hawkmoon donuk bir tonda “İntikamının alınacağını biliyor,” dedi ve salon merdivenlerini inmek üzere ayrıldı.

Orland Fank, Kont Brass’la ateşin yanında durmuş konuşurlarken “Rüzgarda bir şey var size katlıyorum dostum,” dedi. Hawkmoon da onlara katıldığında onu eliyle selamladı. “Yolculuğunuz nasıldı, Dük Dorian?”

“Şartlar düşünüldüğünde yeterince iyiydi. Lejyonların neden ayrıldığını biliyor musun Efendi Fank?”

“Ben de tam iyi kalpli Kont Brass’a bilmediğimi söylüyordum.”

“Ah, ben de sizin her şeyi bildiğinizi düşünmüştüm Efendi Fank.”

Fank koyun gibi güldü, kafasındaki bereyi çıkararak yüzünü sil-di. “Bilgi toplamak için hala biraz zamana ihtiyacım var ve siz Dnark’tan ayrıldığınızdan beri biraz meşguldüm. Tüm Brass Kalesi kahramanlarına hediyeler getirdim.”

“Çok nazıksınız.”

“Hediyeler benden değil, biliyorsunuz işte... Rünlü Asa’dan, sanırım. Size onları sonra vereceğim. Kullanışlı şeyler olduğunu düşünebilirsiniz, ama Kara İmparatorluğa karşı savaşırken neyin kullanışlı neyin kullanışsız olduğunu söylemek zor.”

Hawkmoon D’Averc’e dönerek “Neler buldun?” diye sordu.

D’Averc “Senin bulduklarınla aynı şeyler. Tüm sakinleri çabucak katledildikten sonra yıkılmış köyler. Askerlerin çok acil ayrıldıklarına dair işaretler. Büyük şehirlerin bazılarında hala garnizon olduğunu öğrendim ama garnizonda asker sayısı çok az, geriye sadece topçu birlikleri kalmış, süvari yok.”

Kont Brass “Bu delilik,” diye mırıldandı.

Hawkmoon vahşi bir gülümsemeye “Eğer delirmişlerse onların mantıksızlıklarını kendi lehimize kullanabiliriz,” dedi.

Fank güçlü kırmızı elini Hawkmoon’un omzuna vurarak “İyi laf-tı, Dük Dorian. Artık hediyeleri getirebilir miyim?” dedi.

“Elbette Efendi Fank.”

“İsterseniz bana birkaç uşak ödünç verin, çünkü hediyeler altı tane ve oldukça ağırlar. Onları buraya getirmek için iki at kullandım.”

Birkaç saniye sonra uşaklar geldi, her biri ellerinde ikişer tane sarılmış nesne tutuyordu. Kalan ikisini Fank bizzat kendisi getirdi. Zemin taşlarının üzerine ayaklarının dibine bıraktı. “Açın beyler.”

Hawkmooon eğildi, hediyelerin birini saran bezi çekti. Yüzüne çarpan ışıqla gözlerini kırptı, yüzünün kusursuz yansımasının kendisine baktığını gördü. Kafası karışarak önündeki nesneyi incelemek için kalan bez parçasını hayretle çekti. Diğerleri de şaşkınlık içinde mırıldanıyorlardı.

Nesneler kafanın tamamını ve omuzları kaplayacak şekilde tasarlanmış savaş miğferleriydi. Metal malzemeleri pek tanıdık değildi, ama Hawkmooon’ın bugüne kadar gördüğü en parlak aynadan bile iyi cilalanmışlardı. Miğferlerin önlerindeki iki göz deliği sayılmazsa tamamen pürüzsüz, bakanlara sadece kendi görüntülerini gösterecek şekilde sadeydiler. Aynı malzemeden yapılmış arka kısımları temiz süsüz bir desenle sorguç şeklinde uzatılmıştı. Kendi yansıması düşmanın kafasını karıştırıp kendisiyle savaşıyormuş izlenimine kapılmasına sebep olacağından miğferlerin savaşta ne kadar işe yarayacaklarını düşünen Hawkmooon büyülenmişti!

Hawkmooon yüksek sesle güldü. “Vay, bunları kim icat ettiyse dahi olmalı! Bunlar bugüne kadar gördüğüm en iyi miğferler.”

Fank sırtarak “Deneyin. Tam oturduklarını göreceksiniz. Bunlar Rünlü Asa’nın Kara İmparatorluğun hayvan maskelerine cevabı.”

Kont Brass “Hangisinin hangimizinki olduğunu nasıl anlayacağız?” diye sordu.

Fank “Anlayacaksınız,” dedi. “Açtığınız. Pirinç renkli sorgucu olan.”

Kont Brass gülümsedi, omuzlarına yerleştirmek için miğferi kaldırdı. Hawkmooon ona baktığında kendi yüzünün ve alnının ortasındaki donuk Kara Mücevherin eğlenceli bir şaşkınlıkla kendisine bakan yansımasını gördü. Hawkmooon kendi miğferini kafasının üzerine kaldırdı. Onunkinin sorgucu altındandı. Şimdi Kont Brass’a bakmak için döndüğünde önce kontun miğferi hiçbir şeyi yansıtmıyormuş gibi göründü ama sonra Hawkmooon yansımaların sonsuz olduğunun farkına vardı.

Diğerleri de kendi miğferlerini omuzlarının üzerine yerleştirdi. D'Averc'ininin sorgucu mavi, Oladahn'ınki ise kızıldı. Memnuniyetle güldüler.

Hawkmoon miğferini çıkararak "Çok güzel bir hediye Efendi Fank," dedi. "Kusursuz bir hediye. Ama diğer iki miğfer ne olacak?"

Fank esrarengiz bir şekilde gülümsedi. "Ah, ah evet. Onları kim isterse onun olacak."

"Senin için mi?"

"Hayır benim için değil, hayır zırh taşımayı sevmediğimi itiraf etmeliyim. Çok hantal sıkıcı şeyler ve şu eski savaş baltamı kullanmamı da zorlaştırıyor." Başparmağıyla bir kordonla sırtına bağlanmış olan savaş baltasını işaret etti.

Kont Brass kendi miğferini çıkararak "O zaman diğer iki miğfer kimin için?" diye sordu. Fank "Zamanı geldiğinde anlayacaksınız. O zaman çok anlaşılır görünecek. Brass Kalesi halkı nasıl?" dedi.

Hawkmoon "Tepedeki köylüleri mi kastediyorsun? Bazıları bizi kendi boyutumıza taşıyan muazzam gongun vuruşları tarafından katledildi. Birkaç bina yıkıldı ama genel olarak hayatta kalmayı başardılar. Kalan Kamarg süvarileri hayatta."

D'Averc "Yaklaşık beş yüz adam," dedi. "Ordumuz."

Fank Fransız'a yan bir bakış atarak "Evet," dedi. "Evet, işimden geri kalmış olmalıyım."

Oladahn "Peki geri kaldığınız bu iş nedir, Efendi Fank?" diye sordu.

Fank duraksadı. Azarlıcasına "Orkneys'de bizler birbirimizin işlerini sorgulamayız dostum," dedi.

Oladahn başıyla onu selamlayarak "Hediyeler için teşekkürler. Merakım için özrümü kabul edin," dedi.

Fank "Özrünü kabul ediyorum," dedi.

Kont Brass "Ayrılmadan hepimiz adına bu hediyeler için teşekkür ediyorum Efendi Fank," dedi. "Peki son bir soru sormamızın sizin için bir sakıncası var mı?"

Fank "Sanırım hepiniz de fazla soru sormaya eğilimlisiniz ama bizler de Orkneys'de sıkı ağızlı olarak biliniriz. Sor sorunu dostum, eğer sorun fazlaca kişisel değilse elimden gelen en iyi şekilde cevaplayacağım," dedi.

Kont Brass “Kristal makinenin parçalanma noktasına nasıl geldiğini biliyor musun? Buna neyin sebep olduğunu?”

“Öğrendiğim kadarıyla Londra’da Zaman Sarayının Efendisi olan Lord Taragorm makinenizin nereden geldiğini öğrenir öğrenmez onu kırmanın bir yolunu buldu. Ona bu konuda yardımcı olabilecek bir sürü yazılı kaynağı var. Şüphesiz vuruşları başka boyutlara ulaşabilen ve kristali parçalayabilecek kadar yüksek perdeli sesi olan bir saat yaptı. Bunun makineyi size veren Soryandum halkının düşmanlarından geriye kalan tek saat olduğuna inanıyorum.”

Hawkmoon “Yani bizi geri getiren Kara İmparatorluktu. Ama o zaman neden bizi beklemiyorlardı?” diye sordu.

Orland Fank “Muhtemelen kendi memleketlerine ait bir kriz yüzündendir. Göreceğiz. İyi yolculuklar dostlarım. Kısa süre sonra tekrar karşılaşacağımızı hissediyorum.”

B € §

B € § € r k € k B i r
k a d i n k a h r a m a n

Kapılar Fank'in ardından kapandığında Bowgentle merdivenlerden indi, nazik yüz hatlarında tuhaf bir ifade vardı. Gözlerinde mesafeli bir bakış ve sert adımlarla yürüdü.

Kont Brass eski dostunu kolundan yakalamak için ilerleyerek düşünceli bir şekilde "Ne oldu Bowgentle, canın sıkılmış gibi görünüyorsun?" dedi.

Bowgentle kafasını salladı. "Canım sıkkın değil, karalıyım. Bir karar verdim. Bir kaleminden daha büyük bir silah kullanmayalı ya da zor bir felsefi probleminden daha ağır herhangi bir şeyle uğraşmayalı yıllar oldu. Artık Londra'ya karşı silah kuşanacağım. Kara İmparatorluğa doğru sefere çıktığınızda sizinle birlikte ben de at süreceğim."

Hawkmoon "Ama Bowgentle sen bir savaşçı değilsin. Nezaketin ve bilgeliğinle bizi rahatlatır, bize destek olursun. Tüm bunlar bize güç verir ve silahlı bir yoldaş kadar yararlıdır."

"Evet, ama bu son savaş olacak, kazanmak ya da kaybetmek pahasına," diye hatırlattı. "Eğer dönmezseniz artık bilgiğe ihtiyaç duyamayacaksınız. Ayrıca dönerseniz Kara İmparatorluğu yıkan adamlar olarak benim tavsiyeme çok az başvuracaksınız. Bu sebeple ben de silahlanacağım. Şuradaki aynalı miğferlerden biri bana uyacaktır biliyorum. Siyah sorguçlu olan."

Bowgentle miğfere doğru ilerleyip onu yerden kaldırırken kenara çekildi. Bowgentle miğferi yavaşça kafasının üzerinde indirdi. Ona kusursuz uymuştu. Miğferin üzerindeki yansımada Bowgentle'in gördüklerini gördüler, takdir dolu bir ifadeyle ona bakan kendi boyun eğmez yüzlerini.

D'Averc elini uzatıp ileri adım atan ilk kişi oldu. "Çok güzel Bowgentle. Sofistike bir akla sahip biriyle at sürmek memnuniyet verici bir değişiklik olacak!"

Hawkmooon kaşlarını çattı. “Kabul edildi. Eğer dileğin buysa bizimle at süreceğin için hepimiz mutlu olacağız Bowgentle. Ama diğer miğfer kimin için merak ediyorum?”

“Benim için.”

Ses alçak, sert ve tatlıydı. Hawkmooon yavaşça karısına bakmak için döndü.

“Hayır bu senin için değil Yisselda...”

“Bundan nasıl emin olabilirsin?”

“Şey...”

“Ona bir bak, beyaz sorguçlu miğfere. Diğerlerinden daha küçük değil mi? Bir çocuk ya da bir kadın için yapılmış gibi?”

Hawkmooon isteksizce “Evet,” diye cevapladı.

“Ben Kont Brass’ın kızı değil miyim?”

“Öylesin.”

“Sizler kadar iyi at süremez miyim?”

“Sürebilirsin.”

“Ve boğa güreşlerinde bir kız olarak savaşıp onurlandırılmadım mı? Kamarg koruyucuları tarafından balta, kılıç ve alev mızrağı konusunda yetiştirilmedim mi? Baba?”

Kont Brass kendine hakim bir şekilde “Bu doğru, Yisselda tüm bu konularda ustaydı ama bir savaşçı için gerekli olan tek şey ustalık değildir...”

“Güçlü değil miyim?”

Brass Kalesi lordu “Evet, bir kadın için yeterince...” diye cevapladı. “Bir şair senin için ipek kadar yumuşak ve güçlü demişti sanırım.” Yüzü kızaran Bowgentle’a acılı bir bakış attı.

Gözleri meydan okuma ve nükteyle parlayan Yisselda “Öyleyse bende eksik olan şey dayanıklılık mı?” diye sordu.

Hawkmooon “Hayır fazlasıyla dayanıklısın,” dedi.

“Cesaret mi? Cesur değil miyim?”

Kont Brass “Senden daha cesur hiç kimse yok evladım,” dedi.

“Öyleyse bir savaşçıda olup da bende olmayan ne var?”

Hawkmooon omuzlarını silkti. “Hiçbir şey Yisselda, sadece sen bir kadınsın ve – ve...”

“Ve kadınlar savaşmaz. Sadece yangın yerinde oturup soylarının tükenişi için ağıt yakarlar, öyle mi?”

“Ya da geri dönenleri karşılarlar...”

“Ya da geri dönenleri karşılarlar. Bu planlara uyacak kadar sabırlı değilim. Neden geride Brass Kalesi’nde kalayım? Beni kim koruyacak?”

“Koruma bırakacağız.”

“Birkaç koruma, savaşınızda yanınızda olmalarına ihtiyaç duyacağınız korumalar. Tüm adamları yanınızda isteyeceğinizi biliyorsunuz.”

Hawkmoon “Evet, bu doğru. Ama başka bir konu daha var Yis-selda. Çocuğumuzu taşıdığını unuttun mu?”

“Unutmadım. Çocuğumuzu taşıyorum. Evet, beraberimde onu da savaşa götüreceğim, çünkü yenilirse felaketten başka ona miras bırakacak hiçbir şeyimiz olmayacak, kazanırsak o zaman daha dünyaya gelmeden zaferin heyecanını öğrenmiş olacak. Ama eğer hepimiz savaşta katledilirse birlikte ölmüş olacağız. Ben Hawkmoon’un dul eşi olmayacağım ve Hawkmoon’un yetimini taşımayacağım. Tek başıma Brass Kalesi’nde güvende olmayacağım Dorian, seninle birlikte at süreceğim.” Beyaz sorguclu aynalı miğfere doğru ilerleyip onu yerden aldı. Kafasına yerleştirdi ve bir zafer ifadesiyle ellerini iki yana açtı.

“Bak, tam bana göre. Benim için yapıldığı çok açık. Altımız birlikte at süreceğiz, Kara İmparatorluğun kudretine karşı Kamarglılara liderlik edeceğiz – beş erkek ve bir de kadın kahraman, umarım!”

Hawkmoon karısını kucaklamak için ona doğru ilerlerken “Tamam,” diye mırıldandı. “Öyle olsun.”

a l t i
y e n i b i r m ü t t e f i k

Kurtlar ve Akbabalar Kıtadan dönüş yolları boyunca savaşmışlar ve şimdi de Londra'ya akın ediyorlardı. Sinekler, Fareler, Keçiler, Tazılar ve tüm diğer kana susamış Granbretan hayvanları da Londra'ya dönüyordu.

Kroidenli Meliadus şimdi kumanda merkezi olarak kullandığı yüksek bir kuleden onların gelişini seyrediyordu. Tüm kapılardan doluyor ve gelir gelmez kavgaya başlıyorlardı. Gruplardan biri onu şaşırttı, onları daha iyi görebilmek için gözlerini zorladı. Tarafsızlığı simgeleyen siyah beyaz çizgili bir sancak altında at süren büyük bir birliğin parçasıydı. Yanlarında taşınan sancaklarını görmek daha kolay bir hale gelmişti.

Meliadus kaşlarını çattı.

Sancak Adaz Promp'undu, Tazı Birliğinin Büyük Kumandanı. Tarafsız sancak daha kimin tarafında savaşacağına karar vermediği anlamına mı geliyordu? Yoksa karmaşık bir hile tasarladığı anlamına mı geliyordu? Meliadus düşünceli bir şekilde dudaklarını buruşturdu. Adaz Promp kendi safında olsaydı saraya içeriden bir saldırı düzenleyebilirdi. Kurt miğferine uzandı ve metal başlığına vurdu.

Son birkaç gündür Londra savaşı çıkmaza girmiş, Taragorm'un aracının Brass Kalesini tekrar eski boyutuna döndürme konusunda başarıya ulaşmış ulaşmadığını bilmediği için Meliadus dalgınlaşmıştı. İç savaşa dayalı önceki neşesi kaybolmuş yerini bir sürü belirsizlikten kaynaklanan gerginliğe bırakmıştı.

Kapı açıldı. Meliadus otomatik bir şekilde miğferine uzanarak dönerken onu taktı.

"Ah, sen misin Flana? Ne istiyorsun?"

"Taragorm burada."

"Taragorm, ha? Bana söyleyecek olumlu bir şeyleri var mı?"

Flana'nın balıkçıl maskesinin ardından saat maskesi göründü.

Taragorm iğneleyici bir tarzda “Senin birkaç olumlu haberinin labileceğini ummuştum kardeşim,” dedi. “Sonuçta son birkaç günde pek büyük bir kazancımız olmadı.”

Meliadus zırlı elini pencereye doğru sallayarak huysuz bir şekilde “Destek kuvvetler geliyor. Şehre Kurtlar, Akbabalar ve hatta Gelincikler akın ediyor.”

“Evet, Huon için de destek kuvvetler geliyor ve görünüşe göre sayıları bizimkilerden çok daha fazla.”

Meliadus kendini savunurcasına “Kalan’ın yeni silahları kısa süre sonra hazır olacaktır. Bu bizi avantajlı duruma getirecektir.”

Taragorm alayla “Eğer işe yararlarsa. Sana katılmakla hata edip etmediğimi merak etmeye başlıyorum. Saldırmakta çok aceleci davranmış...”

“Kardeşim! Kavgaya etmemeliyiz, yoksa işimiz biter. Artık buna zaman yok!”

“Evet, seni bağışlayacağım. Huon kazanırsa hepimiz mahvoluruz.”

“Huon kazanmayacak.”

“Saraya saldırıp başarıya ulaşmamız için bir milyon tane adama ihtiyacımız var.”

“Bir milyon adamı bulacağız. Sadece biraz ilerleyebilirsek diğerleri de bizim tarafımıza geçeceklerdir.”

Taragorm bu cümleyi duymazdan gelerek Flana’ya döndü. “Bu utanç verici bir şey Flana. Senden çok güzel bir Kraliçe olurdu...”

Meliadus, Taragorm’a vurmamak için kendini zorlukla zaptederken vahşi bir şekilde “O hala çok güzel bir Kraliçe olabilir. Kötümserliğin ihanete varıyor Taragorm!” dedi.

“Yani beni ihanetimin yüzünden öldürecek misin kardeşim? Tüm bilgime rağmen. Bir tek ben Zamanın sırlarını biliyorum.”

Meliadus omuz silkti. “Elbette seni öldürmeyeceğim. Artık tartışmayı bırakıp sarayı ele geçirme konusuna konsantre olalım.”

Münakaşadan sıkılan Flana odadan ayrıldı.

Meliadus “Kalan’ı görmem gerekiyor. İşleri biraz ters gitti ve tüm ekipmanını acilen başka bir yere taşımak zorunda kaldı. Gel Taragorm onu birlikte ziyaret edelim.”

Tahtirevanlarını çağdırtılar, onlara tırmanıp Kalan'ın laboratuara dönuştürdüğü odalara doğru kulin loş koridorları ve dolambaçlı rampalarında köleleri tarafından taşındılar. Bir kapı açıldı ve pis kokulu bir sıcaklık vücutlarını sarmaladı. Meliadus maskesinin altından kokuyu duyabiliyordu. Tahtirevanından ayrıldığında öksürdü, Kalan'ın bulunduğı bölmeye girdi, kemikli vücudu beline kadar çıplak ve sadece kafasında maskesi olan Kalan durmuş kendisi için çalışan yılan maskeli bilim adamlarını denetliyordu.

Kalan sabırsızca onları selamladı. "Ne istiyorsunuz? Konuşacak vaktim yok!"

Meliadus kaynama seslerini bastırmaya çalışarak "Ne tür gelişmeler kaydettiğinizi merak ettik Baron," diye bağırdı.

"Güzel gelişmeler, umarım. İmkanlar komik bir şekilde ilkel. Silah neredeyse hazır."

Taragorm tüm gürültü, sıcaklık ve pis kokunun yayıldığı tüp ve tellerden oluşan karmaşık yığına bir göz attı. "Bu bir silah mı?"

"Olacak, olacak."

"Ne işe yarayacak?"

"Bana onu çatımıza monte edecek birkaç adam getirin, ben de size birkaç saat içinde ne işe yarayacağını göstereyim."

Meliadus onu başarıyla onayladı. "Çok güzel. Nelerin senin başarına bağlı olduğunun farkında mısın Kalan?"

"Evet bunun farkındayım. Sana katıldığım için kendimi lanetlemeye başlıyorum Meliadus ama artık senin tarafındayım ve yapabileceğim tek şey senin tarafında olmaya devam etmek. Lütfen artık gidin, silah hazır olduğunda size haber göndereceğim."

Meliadus ve Taragorm koridorlarda yürürken tahtirevanları arkalarında onları takip etti.

Taragorm buz gibi bir sesle "Umarım Kalan aklını kaybetmemiştir. Çünkü eğer kaybetmişse o şey bizi yok edebilir," dedi.

Meliadus kasvetli bir ifadeyle "Ya da hiçbir şeyi yok edemez," dedi.

"Şimdi kötümser olan kim kardeşim?"

Meliadus odasında döndüğünde bir ziyaretçisinin olduğunu gördü. İpek kaplı süslü zırh ve sırtan vahşi bir tazıyı simgeleyen parlak renklerle boyanmış maskesinin içinde şişman bir ziyaretçi.

Flana Mikosevaar bir başka odadan çıkarak “Baron Adaz Promp, sen ayrıldıktan hemen sonra geldi Meliadus,” dedi.

Meliadus resmi bir şekilde başıyla onu selamlayarak “Baron, o-nur duydum,” dedi.

Adaz Promp’un maskesinden yumuşak ses tonu yükseldi. “Mesele nedir Meliadus? Hedeflerin nelerdir?”

“Mesele, fetih planlarımız. Hedefimiz Granbretan tahtına daha akılcı bir kral getirmek. Bizim gibi deneyimli savaşçıların tavsiyelerine saygı gösterecek birini.”

Promp kıkırdarak “Senin tavsiyelerine demek istiyorsun!” dedi. “Huon’un değil de senin dedi olduğunu düşündüğümü itiraf etmeliyim lordum. Hawkmoon ve Brass Kalesine karşı güttüğün bu kan davası örneğin. Bunun sadece senin kişisel arzuların ve kininden kaynaklandığından şüphelenmiştim.”

“Buna artık inanmıyor musun?”

“Umursamıyorum. Onların Granbretan’a karşı en büyük tehlikeyi oluşturdukları ve her şeyden önce yok edilmeleri gerektiği fikrini paylaşmaya başlıyorum.”

“Neden fikrini değiştirdin, Adaz?” Meliadus hevesle öne eğildi. “Neden? Benim bilmediğim bir şeyler mi biliyorsun?”

Adaz Promp dümdüz bir ses tonuyla yavaşça “Bir ya da birkaç şüphe. Oradan buradan duyulan işaretler.”

“Ne tür işaretler?”

“İmparatorumuzun çağrısı üzerine Scandia’dan dönerken kuzey denizlerinde rastladığımız bir gemi. Fransa’dan bir dedikodu. Başka bir şey yok.”

“Gemiye ne olmuş? O ne gemisiydi?”

“Nehirde demir atmış olanlara benzer kık kısmında o tuhaf mekanizması olan yelkensis bir gemi, sadece çok daha büyüğü. Hırpalanmış olan gemi sürükleniyordu ve güvertesinde ikisi de yaralı iki adam vardı. Biz onları kendi gemimize alamadan önce öldüler.”

“Shenegar Trott’un gemisi. Amarehk’ten.”

“Evet, bize anlattıkları da bu.”

“Ama bunun Hawkmoon’la ne ilgisi var?”

“Görünüşe göre Amarehk’te Hawkmoon’la karşılaşmışlar ve Dnark adlı şehirde kanlı bir savaşta Hawkmoon tarafından yaralanmışlar. Bu adamlara göre – kudurmuş gibiydiler – mücadelenin sebebi Rünlü Asa’nın ta kendisiymiş.”

“Ve münakaşayı Hawkmoon kazanmış.”

“Kesinlikle öyle. Bize anlatıldığına göre onlar iki bin kişiymiş – bunlar Trott’un adamları – karşılarında ise Hawkmoon da dahil sadece dört kişi varmış.”

“Ve Hawkmoon kazanmış!”

“Evet, saçma sapan hikayesini anlatacak kadar yaşayan adamın anlattığına göre doğaüstü savaşçılar ona yardım etmiş. Gerçekle hayal birbirine karışmış gibi görünüyor ama Hawkmoon’un kendi kuvvetlerinden çok daha büyük olan bir gücü alt ettiği ve Shenegar Trott’u kendi elleriyle öldürdüğü açık. Ayrıca bizim hakkında çok az şey bildiğimiz bazı bilimsel güçlere de sahip görünüyor. En son elimizden kaçmayı başardıklarında bunu da ispatladılar. Bu da beni Londra’ya gelirken senin Kurtlarından birinden duyduğumuz ikinci hikayeye getiriyor.”

“Nedir?”

“Brass Kalesinin tekrar ortaya çıktığını, Hawkmoon ve diğerlerinin Kamarg’ın kuzeyindeki bir şehri aldıklarını ve orayı işgal etmiş olan tüm adamlarımızı yok ettiklerini duymuş. Bu bir dedikodu ve buna inanmak güç. Hawkmoon bu kadar kısa sürede böylesi bir orduyu nereden bulmuş olabilir?”

Meliadus düşüncelere dalarak “Savaş günlerinde bu tip dedikoduların çıkması yaygındır ama bu mümkün. Hawkmoon’un Huon’un düşündüğünden daha büyük bir tehlike olduğuna mı inanıyorsun?” dedi.

“Bu bir fikir ama akıllıca bir fikir. Beni harekete geçiren başka şeyler de var Meliadus. Bu kavgayı ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi olur diye düşünüyorum. Çünkü eğer Hawkmoon’un – muhtemelen Amarehk’ten topladığı – bir ordusu varsa onu bir an önce temizlememiz gerekiyor. Seninleyim Meliadus, önümüzdeki günlerde yarım milyon Tazıyı senin emrine verebilirim.”

“Benim kumanda ettiklerimle sarayı almaya yetecek kadar adamın var mı?”

“Topçuların desteğiyle bu mümkün,”

“Buna da sahip olmalısın.”

Meliadus Promp’un elini sıktı. “Ah, Baron Adaz, ertesi gün zaferce ulaşacağımıza inanıyorum!”

Prompt “Ama içimizden kaçının bunu görecektir kadar yaşayacağını merak ediyorum,” dedi. “Sarayı almak birkaç bin hayata mal olacak –hatta birkaç yüz bin hayata.”

“Buna değecektir Baron. İnan bana.”

Huon’a karşı zafer ihtimaliyle Meliadus neşesine yeniden kavuşmuş, ama asıl Hawkmoon’un kontrolünü yakında yeniden kazanabileceği için zevkten dört köşe olmuştu – özellikle de Kalan söz verdiği şekilde Kara Mücevher’i aktif hale getirmenin bir yolunu bulabilirse.

y e d i
h u o n s a r a y ı s a v a ş ı

Meliadus mekanizmayı merkezin çatısına monte ederlerken onları seyretti. Caddelerden uzakta bir yerde kavganın şiddetle devam ettiği sarayın yakınındaydılar. Promp Tazılarını henüz getirmemişti, saray kapılarına açık bir saldırı düzenlemeden önce Kalan'ın makinesinin neler yapabileceğini bir görmek istiyordu. Dev bina her tür saldırıya dayanabilecek, hatta dünyanın sonuna kadar ayakta kalabilecekmiş gibi görünüyordu. Alçalan gökyüzüne doğru ihtişamlı kademelerle göğe yükseliyordu. Altın ışıqla tuhaf bir şekilde parıltıyan ve üzerinde Grabretan'ın eski zaferlerini tasvir eden milyonlarca rengin çarpıştığı grotesk kabartmalarla kaplı dört dev kulesiyle, dokuz metre kalınlığındaki dev çelik kapılarla korunan saray aşağıdaki savaşa hazır asker gruplarını kibirli bir ifadeyle seyrediyor gibi görünüyordu.

Meliadus bile ona bakarken bir an umutsuzluğa kapıldı, sonra dikkatini Kalan'ın silahına çevirdi. Tel ve tüplerden oluşan karmaşık kütleden dev bir borazana benzeyen koca bir baca çıkıyordu, bu da Peygamberdevesi, Domuz ve Sinek Birliklerinin askerleriyle dolu olan sarayın surlarına çevrilmişti. Şhrin dışında diğer Birliklerin askerleri Meliadus'un kuvvetlerine arkadan saldırmaya hazırlanıyordu, Meliadus zamanın kritik olduğunu ve saray kapılarında bir zafer kazanırsa diğerlerinin kendi safına geçeceklerini biliyordu.

Kalan "Silah hazır," dedi.

Meliadus "O zaman kullan onu," diye homurdandı. "Sarayın surlarındaki birlikler üzerinde kullan."

Kalan başıyla onayladı ve Yılanları silahı hazırladılar. Kalan ileri adım atıp eliyle dev bir kolu kavradı. Sanki dua edermiş gibi maskeli yüzünü korkunç gökyüzüne çevirdi, sonra kolu aşağı çekti.

Makine titredi. Makineden duman yükseldi. Mekanizma guruldaydı, titredi, kükredi, bacasından nabız gibi atan ve yoğun bir ısı yayan dev yeşil bir balon çıktı. Tuhaf şey silahın ağzından çıkarak yavaşça surlara doğru hareket etmeye başladı.

Meliadus büyülenmişçesine onun sürüklenmesini, surlara ulaşmasını ve savaşçıların bir kısmını bertaraf etmesini seyretti. Savaşçılar sıcak yeşil şeyin içinde kıvranırken attıkları çığlıkları duyarak memnun oldu, adamlar bir süre sonra tamamen ortadan kayboldular. Sıcak yeşil balon insan avlarını iştahla çiğniyormuşçasına sesler çıkararak surlara doğru yuvarlanmaya başladı, aniden patlayıp yeşil sıvısı surlardan aşağı yoğun küçük dereler oluşturana kadar yoluna devam etti.

Meliadus öfkeyle “Patladı. Silah hiçbir işe yaramıyor!” diye bağırdı.

Kalan “Sabırlı ol Meliadus,” diye bağırdı. Adamları silahı birkaç derece farklılıkla yeniden ayarlıyorlardı. “Seyret!” diyerek kolu tekrar çekti, makine bir kez daha sarsıldı, tısladı ve ağzında yavaşça dev yeşil bir balon daha oluşturdu. Balon sura doğru sürüklendi, bir başka grup adamın üzerinden yuvarlandı ve yoluna devam etti. Bu seferki daha uzun dayanarak surların üzerinde neredeyse hiç savaşçı bırakmayıp sonunda patlayana kadar yoluna devam etti.

Kalan “Artık balonları surların içine göndereceğiz,” diyerek kıkırdadı ve kolu tekrar çekti. Bu kez beklemedi. Silahın ağzından kaynayan dev bir yeşil balon çıktığında ilk gönderdiği balon surların arkasına ve oradan da sarayın iç avlusuna sürükleninceye kadar yeni balonlar oluşturmaya devam etti. Gözü dönmüş bir şekilde çalışıyordu, makine titreyip tıslayarak dayanılmaz bir ısı yayarken o kendini tamamen işe vermişti.

Kalan heyecanla “Bu karışım her şeyi aşındırarak yok edecek!” diye bağırdı. “Her şeyi!” bir an ileriye işaret etmek için duraksadı. “Bak surlara ne yapıyor!”

Viskoz sıvı taşı yiyerek kendine yol açıyordu. Aşağıdaki caddeye fazlasıyla süslü kayalar düşüyor, saldırganları gerilemeye zorluyordu. Karışım kızgın yağın buzu eritmesi gibi kayaları eritiyor, sarayı koruyan surlarda keskin kenarlı dev gedikler açıyordu.

Meliadus “Ama bizim adamlarımız nasıl içeri girecek? Bu şey yediğinin ne olduğuna aldırmayacak!” diye şikayet etti.

Kalan “Korkmana gerek yok,” diye kıkırdadı. “Karışımın sadece birkaç dakikalık gücü var.” Kolu tekrar çekerek surların ardına yeşil bir ısı balonu daha gönderdi. Buna devam ettikçe kapıların yanındaki

surlar tamamen yıkıldı ve molozdan kalkan duman yatıştığında Meliadus artık saraya giriş yolunun açıldığını gördü. Neşelenmişti.

Kalan'ın makinesinden ani bir inilti sesi duyuldu, Kalan makinenin gelişmiş kontrollerini kurcalamaya ve adamlarına acil direktifler vererek makinenin bir o parçasına bir bu parçasına doğru sıçramaya başladı.

Taragorm çatıda belirdi ve Meliadus'u selamladı. "Görüyorum ki Kalan'ı küçümsemişim," dedi. Yılan bilim adamına doğru ilerleyerek "Tebrikler Kalan," dedi.

Kalan kollarını sallıyor memnuniyetle bağırıyordu. "Görüyorsun Taragorm! Bak! İşte, neden sen de denemiyorsun. Sadece bu kolu çekeyorsun," dedi.

Taragorm kolu iki eliyle birden kavradı ve kafasındaki saat maskesi, yuvarlanan ölüm küreleriyle geri çekilmeye zorlanan Huon'un birliklerinin açıkça görülebildiği surlara bakmak için döndü. Ama sonra aniden saraydaki alev topu kükredi. Huon'un adamları sonunda kendi alev toplarını sarayın içine yerleştirmeyi başarmışlardı. Ateş toplarının bir kısmı kafalarının üzerinden bir kısmı da aşağıdaki duvarları zararsız bir şekilde yalayıp geçiyordu. Kalan zaferle kıkırdadı. "O şeyler benim silahıma karşı işe yaramaz. Onları hedef al Taragorm. Bir balon gönder – *şuraya*!" parmağıyla silahların yerleştirdiği pencereleri gösteriyordu.

Taragorm kendini makineye kaptırmış gibi görünüyordu, yeni aldıkları oyuncakla oynayan çocuklara benzeyen iki bilim adamını seyretmek Meliadus'u eğlendirdi. Kendini o anda müsamahakar hissetti. Kalan'ın silahının savaşı kendi lehine çevirdiği açıktı. Adaz Promp'a katılıp birliklerle saraya girmenin zamanı gelmişti.

Onu kulenin içine taşıyan merdivenleri indi, tahtirevanını çağırttı. Tahtirevana çıkınca rahatça arkasına yaslandı, zaferin kesin olduğunu şimdiden hissediyordu.

Sonra başının üstünden gelen ve tüm kuleyi sarsan bir patlama sesi duydu. Tahtirevanından sıçrayarak indi ve geldiği yolu tekrar koşmaya başladı. Çatıya yaklaştığında yoğun bir sıcaklıkla geri çekilmeye zorlandı, maskesi hasar görmüş olan ve etrafını saran dumandan kurtulmaya çalışan Kalan'ı gördü. Kalan "Geri çekil!" diye bağırdı. "Makine patladı. Ben girişe yakın bir yerdeydim yoksa ben de ölmüş ola-

caktım. Benim karışımıımı tüm kuleye yayıyor. Kaç yoksa bu şey hepimizi yiyerek yok edecek.”

Meliadus “Taragorm! Taragorm’a ne oldu?” diye sordu.

Kalan “Ondan geriye hiçbir şey kalmamış olmalı. Çabuk mümkün olduğunca çabuk kuleden ayrılmamız lazım. Acele et Meliadus!” dedi.

“Taragorm öldü mü? Bu kadar çabuk mu?” Meliadus yokuşlu yollarda ilerleyen Kalan’ı takip etti. “Huon alt edildikten sonra onun bana sorun çıkaracağını biliyordum. Onunla nasıl uğraşacağımı düşünüyordum. Ama artık problemim çözüldü! Zavallı kardeşim!”

Meliadus koşarken kahkahalara boğuldu.

S € k i z

f l a n a s a v a ş ı
d i k k a t l e i z l i y o r

Flana Mikosevaar kendi güvenli kulesinden, son zamanlarda Meliadus'un kumanda merkezi olarak kullandığı kulenin yan yattıktan sonra şehrin alçak seviyelerine çarparak yıkılmasını ve sarayın gedik açılan surlarından içeri askerlerin akın edişini seyretti.

Bir an için kule yıkıldığında Meliadus'un yok edildiğini düşündü ama şu anda savaşçıları yöneten sancağını görebiliyordu. Yanında Adaz Promp'un sancağını da görüyor. Kurt ve Tazının, geleneksel rakiplerin birlikte Kral Huon'a saldırdıklarını biliyordu.

İç geçirdi. Savaş gürültüleri yoğunlaşmıştı ve bu seslerden kaçış yolu bulamıyordu. Savaşçılar yeşil balonların yiyerek geniş delikler açtığı dev kapılardan sarayın iç avlusuna üşüşürken alev topu onlara ateş açıyor ama saldırganların sayısını azaltmada yetersiz kalıyordu. Topçu birlikleri işe yaramıyordu. Toplar uzun bir kuşatma düşünülerek yerleştirilmişti ama artık mevcut pozisyonlarını değiştirmek için yeterli zaman yoktu. Yıkılmış kapılardan birkaç alev mızrağı ateş açıyordu ama artık büyük topalar ateşlenmiyordu.

Flana, D'Averc'in gelip gelmeyeceğini düşünürken savaşın görüntüsü gibi gürültüsü de azalıyor gibiydi. Adaz Promp'un haberleri umutlarını yeniden canlandırmıştı, çünkü eğer Hawkmoon hayattaysa D'Averc'in de hayatta olması olasıydı.

Ama D'Averc'i görebilecek miydi? Yoksa Granbretan'ın kudretine direnen hafif bir çarpışmada ölecek miydi? Ölmese bile D'Averc'in kaderinde sürekli avlanacak bir haydut olmak vardı, çünkü hiç kimse Kara İmparatorlukla savaşmayı ve başarılı olmayı umut edemezdi. Hawkmoon, D'Averc ve diğerlerinin uzaklarda gerçekleşecek bir savaşta öleceklerini varsaydı. Öldürülmeden önce kıyıya ulaşmış olabilirlerdi ama ona yaklaşımları mümkün değildi. Çünkü arada deniz

vardı ve Denizin Üstündeki Gümüş Köprü'den Kamarglı gerillalar geçemezdi.

Flana kendi yaşamına son vermeyi düşündü ama o an için buna değmez gibi görünüyordu. Tüm umutlar tükendiğinde kendini öldürebilirdi ama bunu daha önce yapmasının bir anlamı yoktu. Hem ayrıca kraliçe olursa güçlü olacaktı. Meliadus'un küçük de olsa D'Averc'i kayırma ihtimali vardı, çünkü Fransız bir hain olarak görülse de Meliadus'un ona karşı olan nefreti çok büyük değildi.

Şiddetli bir sesin yükseldiğini duydu ve tekrar saraya doğru baktı. Meliadus ve Adaz Promp Huon Kalesine doğru at sürüyorlardı. Zafferan net bir şekilde görülüyordu.

kral huon'un öldürülmesi

Baron Meliadus siyah süvari atını süratle sarayın yankılı koridorlarında sürdü. Buraya her seferinde boyun eğişle ya da gözle görülebilir bir boyun eğişle defalarca gelmişti. Şimdi ise hırlayan kurt maskesinin vizörü gurur doluydu, bir zamanlar kendilerinden korkmaya zorlandığı Peygamberdevesi Korumalara doğru ilerlerken savaş çılgılığı atarak kükrüyordu. Huon'un hizmetinde kullandığı siyah renkli palasıyla onlara saldırdı. Atını geriletti ve işgal edilmiş toprakları defalarca çiğnemiş olan toynaklarıyla sinek maskelerine vurup uzun boyunların kırılmasını sağladı.

Meliadus güldü. Meliadus kükredi. Meliadus korumalardan geriye kalanların toplandığı taht odasına doğru atını dört nala sürdü. Adamların koridorun sonunda bir alev topunu kaldırmaya çalıştıklarını gördü. Arkasındaki bir düzine Kurtla bir an dahi duraksamadan doğruca topa saldırdı. Altı tane baş boyunlarından ayrılarak havada uçtu, birkaç saniye sonra tüm topçular öldürülmüştü. Kara kurt miğferlerinin etrafında alev mızraklı adamlar çılgık atıyordu ama Meliadus onları görmezden geldi. Gözleri savaş çılgınlığıyla kızarmış olan atı düşmana doğru ileri atılıyordu.

Meliadus Peygamberdevesi Korumaları geriletıyor, atını onların üzerine sürüyordu. Korumalar onun doğaüstü güçleri olduğundan emin olarak öldüler.

Ama Kroidenli Meliadus'u içinde kafası karışmış birkaç koruma olan taht odasının dev kapılarından içeri süren vahşi enerjisi ve savaş coşkusuydu. Tüm adamlar kapıların savunmasında kullanılmıştı. Mızraklı Peygamberdevesi Korumalar temkinli adımlarla ona doğru ilerlerken Meliadus kahkahayla güldü ve daha korumalar harekete geçmeden atını üstlerine sürerek daha önce sürünerek yaklaştığı Taht Küresine doğru atını dört nala sürdü.

Siyah küre titrek bir ışıkla parladı ve yavaşça ölümsüz İmparator-Kral görünür hale geldi. Küçük embriyon şekli deforme olmuş bir

balık gibi kıvrılıyor, etrafını kuşatan ve ona hayat veren kaptı ileri geri hareket ediyordu. Savunmasızdı. Yardıma muhtaçtı. Böylesi bir ihanete karşı kendisini korumasının gerekeceğine asla inanmamıştı. Hatta iki bin yıllık bilgeliğine rağmen o bile bir Granbretan asilzadesinin hükümdarına karşı harekete geçebileceğini akıl edememişti.

“Meliadus...” Altın seste korku vardı. “Meliadus, sen çıldırmışsın. Dinle İmparator – Kralın seninle konuşuyor. Sana buradan ayrılmanı, birliklerini geri çekmeni, bana sadakat yemini etmeni emrediyorum Meliadus!”

Bir zamanlar alaycı olan kara gözler şimdi hayvani bir korkuyla doluydu. Kıvrık dili bir yılanınki gibi çırpınıyor, zayıf ve işe yaramaz kol ve bacakları birbirine çarpıyordu.

“Meliadus!”

Meliadus zafer kahkahalarıyla titrerken geniş ağızlı savaş kılıcını çekerek Taht Küresine sapladı. Pala küreye girerken vücuduna bir şok dalgasının yayıldığını hissetti. Beyaz bir patlama oldu, korkunç bir çığlığın ardından yere düşen küre parçalarının sesi duyuldu ve küreyi dolduran sıvı Meliadus’un vücuduna sıçradı.

Öldürdüğü İmparator – Kralın küçük çarpık şeklini görme umuduyla gözlerini kırıştırdı. Derin bir karalıktan başka hiçbir şey görmedi.

Kahkaha sesleri korku dolu çığlıklara dönüştü.

“Huon’un dişi adına! KÖR OLDUM!”

O

n

kahramanlar yola çıkıyor

Oladahn garnizona son bir kez bakmak için eyerde arkasına dönerek “Kale güzel yanıyor,” dedi. içinde Fare birliklerinden oluşan bir piyade kuvveti vardı ama artık şehir halkından bir çok kadın, erkek ve çocuğu katlettiği darağacında şehir halkı tarafından çarمیha gerilmiş yavaş yavaş öldürülen kumandan hariç hiç biri yaşamıyordu.

Hawkmooon, Yisselda, Kont Brass, D'Averc, Oladahn ve Bowgentle'in başını çektiği beş yüz Kamarglı alev mızrağı şehirden ayrılırken altı aynalı miğfer ilerdeki ufka doğru baktı.

Kamarg'tan ayrıldıktan sonra ilk çarpışmaları tam bir zaferle sonuçlanmıştı. Yarım saatten az bir sürede duruma kendileri de şaşırarak tüm garnizonu temizlemişlerdi.

Hafif bir neşeyle ve hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden, öldürecek daha çok Granbretanlı olduğunu duydukları bir sonraki şehre doğru ilerlerken Hawkmooon yoldaşlarına yol gösterdi.

Ama sonra onlara doğru dört nala at süren bir sürücü gördüğünde atını dizginledi ve gelenin Orland Fank olduğunu fark etti, savaş baltası kaslı sırtında zıplıyordu.

“Selamlar, dostlar! Sizin için haberlerim var, bir açıklama. Hayvanlar birbirlerine girdiler. Granbretan'da iç savaş var. Londra, Kral Huon'a karşı silahlanan Baron Meliadus'un kapıştığı ana savaş meydanı. Şu ana kadar binlerce ölü var.”

Hawkmooon aynalı miğferini kaldırıp ipek bir mendille alnını silerek “Yani burada bu kadar az sayıda asker olmasının sebebi bu,” dedi. Geçen aylar boyunca nadiren zırh giymişti ve hala zırhın verdiği rahatsızlığa alışamamıştı. “Hepsi Kral Huon'u savunmak için çağrılmış olmalı.”

“Ya da Meliadus'la birlikte savaşmak için. Bu bizim lehimize, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Sesi her zamankinden heyecanlı olan Kont Brass sertçe “Katılıyorum, çünkü birbirlerini öldürüyor ve savaşçı sayılarımızın oranını

bizim lehimize olacak şekilde biraz değiştiriyorlar. Onlar savaşırken biz Gümüş Köprü’ye doğru hızla hareket edip onu geçerek Granbretan kıyılarına ulaşacağız! Şans bizden yana Efendi Fank,” dedi.

Fank hafifçe “Şans, ya da talih, ya da kader adına ne dersiniz,” dedi.

Yisselda “Öyleyse en iyisi süratle denize gitmemiz değil mi?” diye sordu.

Hawkmoon “Evet, süratle, onların karmaşasını kendi yararımıza kullanmak için,” dedi.

Fank başıyla onaylayarak “Akları uygun bir fikir, ben de akıllı bir adam olarak sanırım sizinle at süreceğim,” dedi.

“Aramıza hoş geldiniz, Efendi Fank.”

O n B i r B i r s ü r ü h a b e r

Kalan elindeki aletlerle üzerine eğilmiş görmeyen gözlerini inceleyen nefesini tutan Meliadus sedyede yattı. Sesi acı ve öfkenin bir karışımıydı. “Ne oldu Kalan? Ben neden kör oldum?” diye homurdandı.

Kalan “Sadece patlama sırasında yayılan ışığın yoğunluğu yüzünden. Bir ya da birkaç gün içinde yeniden görmeye başlayacaksın,” dedi.

“Bir ya da birkaç gün mü! Gözlerime ihtiyacım var. Kazançlarımı sağlamlaştırmalıyım. Bana karşı herhangi bir entrika düzenlenmediğinden emin olmalıyım. Artık diğer baronları Flana’ya karşı sadakat yemini etmeleri için ikna etmeli ve Hawkmoon’un ne yapmaya çalıştığını öğrenmeliyim. Planlarım, planlarımin hepsi mahvolacak!”

Kalan “Baronların çoğu senin davayı desteklemeye karar verdiler. Yapabilecekleri çok az şey var. Sadece Jerek Narkenseen ve Sinekleri ciddi bir tehdit oluşturuyor ve Brenal Farnu da ondan yana – ama Farnu’nun birliğinden geriye hiçbir şey kalmadı. Farelerin çoğu savaşta öldü. Adaz Promp da şu anda Fare ve Sinekleri şehirden sürüyor,” dedi.

Meliadus düşünceli bir şekilde aniden “Fare kalmadı mı? Toplamda kaç kişinin öldüğünü düşünüyorsun Kalan?”

“Granbretan’ın savaşçılarının yaklaşık yarısı.”

“Yarısı mı? Savaşçılarımızın yarısını yok mu ettim? Gücümüzün yarısını?”

“Kazandığın zafer buna değmez mi?”

Meliadus’un görmeyen yüzü tavana baktı. “Evet, sanırım...”

Sedyede doğruldu. “Ama ölenlerin hesabını vermeliyim Kalan. Bunu Granbretan’ı ve dünyayı Hawkmoon ve Brass Kalesinin aptal halkından kurtarmak için yaptım. Başarılı olmalıyım Kalan yoksa Kara İmparatorluğun gücünü bu derece azaltmış olmamı haklı göstere-mem!”

Kalan zayıf bir gülümsemeyle “Bu konuda bir korkun olmasın, çünkü yeni bir makine üzerinde çalışıyorum.”

“Yeni bir silah mı?”

“Eski bir silah, yeniden çalışması için uğraşıyorum.”

“Nedir?”

Kalan kıkırdadı. “Kara Mücevheri yapan makine Baron Meliadus. Kısa süre sonra beynini yemeye başladığında Hawkmoon Kara Mücevherin gücünü yeniden hissedecek.”

Meliadus’un dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Ah, Kalan. Sonunda!”

Kalan Meliadus’un sırtını tekrar sedyeye bastırarak baronun görmeyen gözlerine merhem sürmeye başladı. “Şimdi dinlen ve intikamını hayal et eski dostum. İkimiz birlikte tadını çıkaracağız.”

Kalan aniden başını kaldırdı. Küçük odaya bir haberci girmişti. “Ne oldu? Ne haber var?”

Haberci nefes nefeseydi. “Anakaradan geliyorum ekselansları. Hawkmoon ve adamlarıyla ilgili haberlerim var.”

“Onlara ne olmuş?” diyen Meliadus alt tabakadan birine maske-siz görünmeye aldırarak sedyede tekrar doğruldu, merhem yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Hawkmoon’a ne olmuş?”

“Gümüş Köprü’ye doğru ilerliyorlar Lordum.”

Meliadus hayretler içinde “Granbretan’ı fethetmeyi mi düşünüyorlar? Kaç adamları var? Ordularının büyüklüğü ne kadar?”

“Beş yüz atlıları var Lordum.”

Meliadus gülmeye başladı.

o n l k i

yeni kraliçe

Kalan Meliadus'u uğursuz kürenin yerini alan tahta götürdü. Tahtta mücevher kaplı balıkçıl maskesi ve başında tacıyla resmi hükümdar kıyafeti içindeki Flana Mikosevaar oturuyordu. Önünde de kendisine sadık asiller diz çökmüştü.

Meliadus kabaca kükreyen sesiyle dev salonda gururlanarak "Yeni kraliçenize bakın. Kraliçe Flana'nın emrinde hayal edemeyeceğiniz kadar kudretli olacaksınız. Kraliçe Flana'nın hükümrانlığında yeni bir çağ açılacak, kahkahalar atan bir çılgınlığın ve Granbretan'ın değer verdiği çağlayan bir memnuniyetin çağı. Dünya oyuncağımız olacak!"

Seremoni tüm asiller sırayla Kraliçe Flana'ya bağlılık yemini ederken devam etti. Uzun süre sonra tören bittiğinde Baron Meliadus tekrar konuştu. "Granbretan Ordularının Savaş Şefi Adaz Promp nerede?"

Promp konuştu. "Buradayım Lordum ve bahsettiğiniz onur için müteşekkirim." Bu Meliadus'un Promp'un ödülünden, kendisi hariç tüm diğer kumandanlara kumanda edeceğinden ilk bahsediydi.

"İsyanların nasıl gittiğini rapor edebilir misin Adaz Promp?"

"Geriye çok azı kaldı Lordum. Ezilmeyen sinekler dağıldı ve Büyük Kumandanları Jerek Narkenseen öldü. Onu kendi ellerimle öldürdüm. Brenal Farnu ve geriye kalan birkaç fare Sussex'te bir delikte saklanıyorlar ama kısa süre sonra temizlenecekler. Diğerlerinin tamamı Kraliçe Flana'ya sadakat yemini ederek birleştiler."

"Çok güzel Adaz Promp, memnun oldum. Peki Hawkmoo'nun gülünç kuvvetleri ne alemde? Hala bize doğru yaklaşıyorlar mı?"

"Gözcü ormitopterimiz öyle olduğunu söylüyor Lordum. Kısa süre sonra Gümüş Köprüyü geçmeye hazır olacaklar."

Meliadus kıkırdadı. "Bırakın geçsinler. En azından yarı yola kadar gelmelerine izin verin, sonra onları siler süpürürüz. Kalan makine ne alemde?"

“Neredeyse hazır Lordum.”

“Güzel. O zaman Deau – Vere’e gidip Hawkmoon ve adamlarını karşılamaya hazırlanmalıyız. Gelin kumandanlarım, gelin.”

Meliadus Kalan’ın yardımıyla merdivenlerden aşağı inerek dev kapılara gelene kadar salon boyunca ilerledi. Kapılar artık Peygamber-devesi korumalarca değil Kurt ve Akbaba askerlerince korunuyordu. Meliadus onları görüp böylece zaferinin tadına daha da derinden varmadığı için üzüntü duydu.

Kapılar Meliadus’un arkasından kapandıktan sonra Flana donmuş gibi tahtta oturarak D'Averc'i düşündü. Onunla ilgili olarak Meliadus ile konuşmaya çalışmıştı ama Meliadus onu duymamıştı. Öldürülüp öldürülmeyeceğini merak ediyordu.

Kendi payına nelerin düştüğünü de merak ediyordu. Shenegar Trott sayılmazsa Granbretan soyluları arasında bir tek o bazıları efsanelerle dolu olan, bazılarıysa Trajik Bin Yılın öncesine ait tarihi işaret eden eski metinleri okumuştı. Kendisinin ya da Meliadus’un başına ne gelirse gelsin çöküşünün son evrelerine yaklaşan bir hükümdarlığın başında olduğuna inanıyordu. Yayılma savaşları, iç çekişmeler; tüm bunlar ölüm sancıları çeken bir ulusun işaretleriydi ve ölüm iki yüz, beş yüz ya da bin yıl sonra bile gelse o Kara İmparatorluğun artık yıkılmaya mahkum olduğunu biliyordu.

Yerini daha iyi bir şeylerin alması için dua etti.

o n ü ç ne GÖRÜYORSUN?

Meliadus habercisinin atının dizginlerini çekiştirdi. “Benden ayrılmamalısın evlat. Ne gördüğünü bana söylemelisin ben de ona göre savaş planımı yapmalıyım.”

“Size anlatacağım Lordum.”

“Güzel. Tüm askerler toplandı mı?”

“Toplandı Lordum. İşaretinizi bekliyorlar.”

“Peki o Hawkmoon iti göründü mü?”

“Gümüş Köprüden bize doğru yaklaşan bir grup görülmüş. Eğer kaçmazlarsa doğruca askerlerimizin üzerine gelecekler.”

Meliadus homurdandı. “Kaçmayacaklar, Hawkmoon artık kaçmayacak. Onları artık görebiliyor musun?”

“Gümüş gibi parlayan bir şey görüyorum, işarete benziyor – bir – iki – üç – dört – beş – altı. Güneş yüzünden böyle parlıyorlar. Altı gümüş ayna. Bu ne anlama geliyor merak ediyorum?”

“Cılalı mızraklara çarpan güneş belki?”

“Sanmıyorum, Lordum.”

“Neyse kısa süre sonra öğreneceğiz.”

“Evet Lordum.”

“Başka ne var?”

“Şimdi büyük bir süvari birliğinin başında altı atlı görüyorum. Her atlı parıltılı gümüşlerle taçlanmış. Vay, böylesine parlayan şey miğferleri Lordum!”

“Öyleyse iyi cıalanmış olmalılar?”

“Miğferleri yüzlerini kapatıyor. Ben, ben onlara zorlukla bakabiliyorum, çok parlaklar.”

“Tuhaf. Yine de şüphesiz silahlarımızın altında çabucak kırılacaklardır. Askerlere Hawkmoon’u canlı istediğimi ama diğerlerini öldürebileceklerini söyledin mi?”

“Söyledim Lordum.”

“Güzel.”

“Onlara diğerk söylediginizi de söyledim, Hawkmoon kafasını kaşıyarak tuhaf davranmaya başlarsa hemen size bildirmelerini.”

Meliadus “Mükemmel,” diyerek kıkırdadı. “Mükemmel, her durumda intikamımı alacağım.”

“Neredeyse köprünün ucuna yaklaştılar Lordum. Bizi gördüler ama durmuyorlar.”

Meliadus “O zaman ateşe hazırlanmaları için askerlere işaret ver. Borunu çal haberci.”

“Emredersiniz Lordum.”

“Hazırlanıyorlar mı haberci?”

“Hazırlanıyorlar Lordum.”

“Peki şimdi ne oluyor? Ordular karşılaştı mı?”

“Birbirlerine girdiler Lordum.”

“Peki ne oluyor?”

“Emin, emin değilim Lordum. O parlayan miğferler ve bazı görüntüde tuhaf kızıl bir ışık var. Hawkmoon’un ordusunda ilk düşündüğümüzden daha çok sayıda adam var gibi görünüyor. Piyadeler ve süvariler var. Huon’un dişleri – özür dilerim Lordum – Flana’nın göğüsleri adına! Bugüne kadar gördüğüm en tuhaf savaşçılar!”

“Neye benziyorlar?”

“Barbarlara, ilkel ve öfkeli barbarlara! Birliklerimizin içine dalarak kızgın kömürün tereyağını erittiği gibi onları eritiyorlar!”

“Ne? Bu mümkün değil! Bizim beş bin askerimiz var, onların ise sadece beş yüz. Tüm raporlar bu rakamı doğruluyor.”

“Sayılan beş yüzden fazla Lordum. Çok daha fazla.”

“Yani tüm gözcüler yalan mı söyledi? Yoksa hepimiz birden deliriyor muyuz? Bu barbar savaşçılar Amarehk’ten Hawkmoon ile birlikte gelmiş olmalılar. Şimdi ne olacak? Şimdi ne olacak? Kuvvetlerimiz toparlanıyor mu?”

“Hayır Lordum.”

“Öyleyse ne yapıyorlar?”

“Kaçıyorlar Lordum.”

“Geri mi çekiliyorlar? Bu mümkün değil!”

“Hızla geri çekiliyor gibi görünüyorlar Lordum. Yani hayatta kalanlar.”

“Ne demek istiyorsun? Beş bin askerimizden geriye kaç kişi kaldı?”

“Yaklaşık beş yüz piyade ve yüz kadar da dağınık süvari sanırım Lordum.”

“Ornitopterimin pilotuna aracını hazırlamasını söyle haberci.”

“Emredersiniz Lordum.”

“Pilot uçmaya hazır mı haberci?”

“Hazır Lordum.”

“Hawkmoon ve çetesi ne alemde? Gümüş miğferli adamlara ne oldu?”

“Kuvvetlerimizden geriye kalanları kovalıyorlar Lordum.”

“İhanete uğradım haberci.”

“Söylediğiniz gibi Lordum. Bir sürü ölü var. Ama artık barbar savaşçılar piyadeleri doğruyorlar. Sadece süvariler kaçıyor.”

“Buna inanamıyorum. Bu körlüğe lanet olsun! Rüya görüyordumşum gibi hissediyorum!”

“Sizi ornitopterinize götüreyim Lordum.”

“Teşekkürler haberci. Pilot, Londra’ya gidiyoruz. Çabuk. Yeni planlar düşünmeliyim!”

Ornitopter solgun mavi gökyüzüne yükseldiğinde Meliadus gözlerinin önünden parlak gümüş ışığının geçtiğini hissetti, gözlerini kırp-tı aşağı baktı. Artık görebiliyordu. Habercinin bahsettiği altı parlak miğferi, Hawkmoon’un kuvvetini yok edeceklerini bildiği katledilmiş lejyonlarını, canlarını kurtarmak için vahşice kaçışan süvarilerinden geriye kalanları görüyordu. Ve kafasında en çok nefret ettiği düşmanı-na ait olduğunu hatırladığı uzaktan gelen kahkahayı duydu.

Yumruğunu salladı. “Hawkmoon! Hawkmoon!”

Gümüş miğferlerden biri yukarı bakmak için dönünce parıladı.

“Ne tür hilelere başvurduğun fark etmez Hawkmoon, bu gece ölmüş olacaksın. Öleceğini biliyorum. Biliyorum!”

Tekrar baktı, Hawkmoon güldükçe o hırslanıyordu. Askerlerini telef eden barbarlara baktı. Ortadan kaybolmuşlardı.

Bu bir kabustu, diye düşündü. Ya da haberci Hawkmoon’la birlik olmuştu? Ya da Hawkmoon’un barbarları onun gözleri için görünmezdi?

Meliadus yüzünü ovuşturdu. Belki de körlükten henüz kurtulmuş olması görüşünü hala tuhaf bir şekilde bozuyordu. Belki de barbarlar savaş alanının başka bir tarafındaydılar.

Ama hayır görünürde barbar falan yoktu.

Çarpan metal kanatların gürültüsünü bastırmaya çalışarak “Acele et pilot,” diye bağırdı. “Acele et, mümkün olan en kısa zamanda Londra’ya dönmemiz gerekiyor!”

Meliadus Hawkmoon’u yenmenin düşündüğü kadar kolay olmayacağını düşünmeye başladı. Ama sonra Kalan’la Kara Mücevher makinesini hatırladı ve gülümsedi.

o n d ö r t güç geri dönüyor

Sadece on iki adamlarının öldüğü ve yirmi adamın hafif yaralandığı zaferleriyle hafifçe korkuya kapılıp hareketsiz kalan altılı, aynalı miğferlerini çıkarıp geri çekilen atlıların ardından baktılar.

Kont Brass gülümseyerek “Şafak Lejyonunu beklemiyorlardı!” dedi. “Hazırlıksızdılar, korktular ve zorlukla karşı koyabildiler. Ama Londra’ya ulaştığımızda daha hazırlıklı olacaklar.”

Hawkmoon “Evet, Meliadus bir dahaki sefer savaş alanına çok daha fazla savaşçı yerleştirecektir,” dedi. boğazındaki Kızıl Tılsıma dokunarak sarı saçlarını sallayan Yisselda’ya baktı.

“Çok iyi savaşınız Lordum. Yüz adama bedeldiniz,” dedi.

Gülümseyerek “Çünkü bu tılsım bana elli adam kuvvetini veriyor, senin aşkın da bir elli adam daha ediyor,” dedi.

Kadın hafifçe gülümsedi. “Flört ederken hiç bu şekilde gururumu okşamamıştın.”

“Belki bunun sebebi artık kendime gelip seni eskisinden çok daha fazla sevmeye başlamış olmamdır.”

D'Averc boğazını temizledi. “Bu ölülerden bir veya iki mil uzakta kamp kursak iyi olur.”

Bowgentle “Ben yaralılarla ilgileneceğim,” diyerek atını çevirdi ve Kamarglı süvarilerin kümelenip atlarının yanında çöküp kendi aralarında konuştukları yere doğru ilerledi.

Kont Brass “İyi iş çıkardınız gençler,” diye seslendi. “Eski günlerdeki gibi, ha? Avrupa’da savaştığımız zamanlardaki gibi! Şimdi Avrupa’yı kurtarmak için savaşıyoruz.”

Hawkmoon konuşmaya başladı ama sonra korkunç bir çığlık attı. Elindeki miğfer düşerken, gözleri acı ve korkuyla dolan Hawkmoon iki eliyle kafasını tutmaya başladı. Olduğu yerde sallandı, Oladahn ya kalamasa az daha düşüyordu.

Oladahn korkuyla “Ne oldu Dük Dorian?” diye sordu.

Yisselda çabucak yaklaşıarak Oladahn'ın onu tutmasına yardım ederek "Neden ağlıyorsun aşkım?" diye sordu.

Hawkmoon kenetlenmiş dişlerinin ve solgun dudaklarının arasından birkaç kelime etmeyi zorlukla başardı. "Mücevher... Kara Mücevher yine beynimin içini kemiriyor! Güç geri döndü!" Sallanıp onu tutan kollara yığıldı, yüzü korkunç bir şekilde beyazlamış, kolları gevşekçe yanlarına sarmıştı. Elleri başından ayrılırken onun doğruyu söylediğini gördüler. Kara Mücevher hayatla kaynıyordu. Hain parlaklığını yeniden kazanmıştı.

Yisselda korkuyla "Oladahn, o öldü mü?" diye bağırdı.

Küçük adam kafasını salladı. "Hayır, yaşıyor. Ama ne kadar yaşayacağını söyleyemem. Bowgentle! Bay Bowgentle! Çabuk buraya gelin."

Bowgentle koşarak gelip Hawkmoon'u kollarına aldı. Köln Dükünü bu şekilde ilk görüşü değildi. Kafasını salladı. "Geçici bir çare bulmaya çalışabilirim ama burada Brass Kalesindeki malzemelere sahip değilim."

Daha sonra Kont Brass ve D'Averc'in de kendilerine katılmasıyla Yisselda ve Oladahn korkuyla Bwgentle'in çalışmasını seyrettiler. Sonunda Hawkmoon gözlerini açarak hareket etti.

"Mücevher," dedi. "Tekrar beynimi yemeye başladığını hayal ettim."

Bowgentle "Kısa sürede ona engel olmanın bir yolunu bulamazsak yiyecek de," diye mırıldandı. "Güç şu an için gitti ama ne zaman tekrar geleceğini ve ne kadar güçlü olacağını bilmiyoruz."

Hawkmoon ayağa kalktı. Solgundu ve zorlukla ayakta duruyordu. "O zaman hala vakit varken Londra'ya doğru yolumuza devam etmeliyiz. Hala vaktimiz varsa," dedi.

"Evet, hala vaktimiz varsa."

O n B e ş londra kapıları

Süvarilerinin başını çeken altı atlı tepede belirdiğinde Londra kapılarının dışına asker birlikleri yerleştirilmişti.

Acıdan hasta olan Hawkmoon Kızıl Tılsıma dokundu. Onu hayatta tutan ve Kara Mücevherin gücüyle savaşmasına yardım eden tek şey buydu. Kalan, şehirde bir yerlerde Mücevhere hayat veren maki-neyi çalıştırıyordu. Kalan'a ulaşmak için şehri almak, başlarında Meliadus'la onları bekleyen asker kalabalığını alt etmek zorundaydı.

Hawkmoon duraksamadı. Hayatının her saniyesi kıymetli olduğu için Hawkmoon tereddüt etmedi. Şafak Kılıcını çekti ve toplanma emrini verdi.

Kamarg süvarileri yavaşça tepede toplanılar ve normal sayılarının kat kat üstünde bir kuvvetle aşağı doğru irtına gibi esmeye başladılar.

Granbretan birliklerinin alev mızrakları ateşlendi. Kamarglılar karşılık verdiler. Hawkmoon doğru zamanı hesaplayıp kılıç tutan kolunu havaya kaldırdı. “*Şafak Lejyonu!* Şafak Lejyonuna toplanmasını emrediyorum!” diye haykırdı. Ama sonra kafatasını dolduran acıyla bağırdı ve alnında Mücevherin sıcaklığını hissetti. Yısselda yanında “İyi misin aşkım?” diye soracak zamanı zorlukla buldu ama Hawkmoon sorusuna cevap veremedi.

Daha sonra savaşa daldılar. Hawkmoon'un gözleri acıyla bulan-
dığından düşmanını zorlukla görebiliyordu, Şafak Lejyonunun çağrısı-
na cevap verip vermediğini dahi ilk anda söyleyemezdi. Ama artık o-
radaydılar, pembe ışıltıları gökyüzünü dolduruyordu. Kara Mücevher-
le savaşırken Kızıl Tılsımın kuvvetini hissetti ve kendi gücünü yavaş
yavaş toplamaya başladı. Ama bu ne kadar sürecekti?

Artık korkudan çılgına dönmüş atların ortasındaydı, pençelerini
uzatmış kuşlara benzeyen uzun saplı mızraklar taşıyan Akbaba miğ-
ferli savaşçıların saldırılarını karşılıyordu. Bir hamleyi engelledi ve
karşı hamlede bulundu, muhteşem kılıcı savaşçının zırhını delerek

göğsüne girdi. Başka bir düşmanın boynunu nişan alarak eyerinde sallandı, başının üzerinden ısıklık çalan bir mızraktan eğilerek kurtuldu ve mızrağın sahibini kasıklarından yaraladı.

Savaş gürültülüydü, dövüş hararetli ve çılgıncaydı. Havada korku kokusu vardı, Hawkmoon kısa süre sonra bunun şimdiye kadar katıldığı en kötü savaş olduğuna karar verdi, çünkü Şafak Lejyonunun ortaya çıkmasıyla şok olan savaşçıların sinirleri bozulmuş, kumandanlarını terk ederek saflarından ayrılmaya başlamışlardı.

Hawkmoon bunun kötü bir savaş olacağını ve sonunda çok az kişinin hayatta kalacağını biliyordu. Kafatasındaki acı tekrar artmaya başladığından savaşın sonunu göremeyeceğini düşünmeye başladı.

Oladahn yoldaşlarının gözlerinden uzakta, yalnız ve Domuz piyadelerinin düzinelerce savaş baltası tarafından şerefsizce parçalanarak öldürüldü.

Ama Kont Brass şöyle öldü:

Üç baronla savaştı. Adaz Promp, Mygel Holst ve Saka Gerden (Boğa Birliğinin hayatta kalan tek üyesi). Kontu miğferinden değil, iri vücudu ve pirinç zırhından tanımışlardı. Üçü birlikte onu doğramak için kaldırdıkları kılıçlarıyla – Tazı, Keçi ve Boğa – ona doğru at sürmüşlerdi.

Kont, küheylanını öldürüp onu yaya bırakan son düşmanını haklayıp başını kaldırıncı üç baronun kendisine doğru at sürdüğünü görmüş, geniş kılıcını iki eliyle kavrayarak atlar kendisine ulaştığında hamle etmiş, bacaklarını kesmiş böylece üç baronun da atlarının başlarına doğru dengelerini kaybederek çamurlu savaş alanına yıkılmalarını sağlamıştı. Düşmanları düşünce Kont Brass, Adaz Promp'u arkasından haklayarak çok şerefsiz bir şekilde öldürmüş, daha önce bir kez elinden kurtulan Keçi Baronu Mygel Holst merhamet etmesi için yalvarırken onun da kafasını gövdesinden ayırmış ve böylece geriye ilgilenilmesi gereken bir tek Boğa, yani Saka Gerden kalmıştı. Baron Saka'nın ayağa kalkacak kadar zamanı kalmıştı ve Kont Brass'ın aynalı miğferi gözlerini kör ederken defalarca kafasını sallayarak temiz bir dövüş için pozisyon almaya çalışmıştı. Kont Brass bunu görünce gümüş miğferini çıkarıp bir kenara atmış, tüm gururu ve öfkesiyle gür saçlarını ortaya çıkarırmıştı. Kont "İki kişiyi adaletsiz bir şekilde hakla-

hakladım

dım bu sebeple sana beni öldürme şansını vermek adaletli olur,” diye homurdandı.

Saka Gerden Birliğinin öfkeli Boğaları gibi saldırdı ve Kont Brass yana sıçrayarak onun hamlesinden kurtuldu, kılıcını savurarak Saka Gerden’in miğferini ve aynı zamanda Saka Gerden’in kafatasını parçaladı. Baron düştüğünde kont gülümsedi, o anda bir keçi atlısı tarafından kontun boynuna mızrak saplandı. Kont Brass yine de dönme-yi başararak saldırganının elinden mızrağı kurtardı, kılıcıyla keçinin boynunu kesti böylece aldığı kadar güzel bir darbeyle karşılık vermiş oldu. Kont Brass böyle öldü.

Orland Fank olay anını gördü. Savaştan önce ekipten ayrılmış savaş başladıktan sonra ekibe yeniden katılarak düşmana savaş baltasıyla hatırı sayılır miktarda hasar vermişti. Kont Brass’ın nasıl öldüğünü gördü. Olay üç liderinin yokluğunda Kara İmparatorluk güçlerinin tekrar kapılara doğru toplanmaya başlarken kapıların ardında kara zırhı, kara Kurt miğferi ve kara kılıcıyla her zamankinden korkutucu görünen Baron Meliadus’un geri çekilmelerine engel olduğu anda gerçekleşmişti.

Ama daha sonra Baron Meliadus bile Granbretan hayvanlarının karşısına çıkarak hayatta kalan birkaç süvarileri ve ağıt yakan tuhaf Şafak Lejyonuna liderlik eden Hawkmoon, Yisselda, D’Averc, Bowgentle ve Orland Fank karşısında gerilemek zorunda kalmıştı.

Kamarg kahramanları şehre girmeden önce kapıları kapatmaya yetecek kadar zamanları yoktu ve Baron Meliadus Hawkmoon’un gücünü o ana kadar daima doğru tahmin etmiş olduğunu ama sadece o an, o da kendine fazla güvendiğinden, yanlış hesap yaptığını fark etti. Mümkün olduğunca çok destek kuvveti ve Kalan’ın Kara Mücevherin gücünü artırmasını sağlamaktan başka bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu.

Sonra kalbi yerinden oynayacakmış gibi oldu. Hawkmoon’un e- yerinde sallandığını, ellerinin gümüş miğferine gittiğini, tuhaf bereli ve kareli pantolonlu adamın onu yakaladığını, sonra da Hawkmoon’un eyerine iştirilmiş kumaş rulosunu almak için arkasına doğru uzandığını gördü.

Fank Hawkmoon’a “Beni dinlemeye çalış dostum, yapabilir misin? Rünlü Asa’yı kullanmanın vakti geldi. Sancağını açmanın zamanı

geldi. Yap şunu Hawkmoon, yoksa bir dakika daha yaşayamayacaksın!”

Hawkmoon kafesteki bir fare gibi gücün beynini kemirdiğini hissetti, ama Fank ona verdiğinde Rünlü Asa’yı tuttu, sol eliyle havaya kaldırdı ve etrafındaki havanın ışık ve dalgayla dolduğunu hissetmeye başladı.

Fank bağırdı: “Rünlü Asa! Rünlü Asa! Biz Rünlü Asa adına savaşıyoruz!” Feci halde cesaretleri kırılan Granbretanlılar korku içinde gerilerken Fank güldü, düşmanın çokluğuna rağmen Hawkmoon şimdiden zaferi hissediyordu.

Ama Baron Meliadus işgale hazır değildi. Adamlarına bağırdı. “Bu hiçbir şey! Bu sadece bir eşya! Size zarar veremez! Sizi aptallar, öldürün onları.”

Sonra Kamarg kahramanları, eyerinde sallanarak bir eliyle Rünlü Asa’yı havada tutan Hawkmoon’la Londra’nın kapılarından geçerek içinde onları durduracak hala bir milyon adam olan şehre girdiler.

Bir elinde Şafak Kılıcı diğeri Rünlü Asa olan Hawkmoon atını dizleriyle kontrol ederek sanki rüyadaymışçasına doğaüstü lejyonu na kumanda ediyordu.

Domuz ve Keçi piyadeleri direnerek onları eyerlerinden indirmeye çalışırken zorlukla hareket ediyorlardı. Bir düzine hayvan aynalı miğferi olan savaşçılardan birini atından düşürürken Hawkmoon savaşçının zayıf bir şekilde direndiğini gördü ve onun Yisselda olmasından korktu. Enerjiyle dolarak dönüp yoldaşına ulaşmaya çalıştı ama başka bir aynalı miğferli atlının çoktan oraya ulaşmış olduğunu gördü ve Yisselda’nın tehlikede olmadığını hatta Bowgentle ve Yisselda’nın diğerinin yardımına koştuklarını fark etti.

Bir hiç uğruna. Bowgentle ortadan kayboldu; Domuz, Keçi ve Tazıların silahları sonunda biri kanlı miğferi tutup havaya kaldırana kadar onun vücuduna doğru inip kalkmaya devam etti. Miğferi havaya kaldıran el sadece bir an havada kaldı, çünkü Yisselda kolu bileğinden kesti ve koldan kan fışkırmaya başladı.

Beynini dağılayan yeni bir acı dalgası. Kalan gücü artırıyordu. Hawkmoon nefesini tuttu, görüşü bulanıklaştı ama kendini etrafında ısıltı çalan silahlardan korumayı ve Rünlü Asa’yı tutmaya devam etmeyi başardı.

Görüşü bir an açıldığında D'Averc'in atını Granbretanlıların üzerine sürdüğünü, kılıcını havada döndürerek kendine yol açtığını gördü. Sonra Hawkmoon D'Averc'in nereye gittiğini fark etti. Saraya gidiyordu, sevdiği kadına, Flana'ya ulaşmaya çalışıyordu.

İşte D'Averc böyle öldü:

D'Averc, Meliadus aldıktan sonra hala yarı enkaz halinde olan saraya ulaşmayı bir şekilde başardı. Surdaki gedikten içeri atıyla girdi ve dış merdivenlerde atından inerek kapıdaki korumalara doğru koştu. Korumaların alev mızrakları vardı. Onunsa sadece bir kılıcı. Alevler saçlarını yalayıp geçtiğinde Kalan'ın balonlarından akan sıvının açtığı bir hendeğe sığınmak için yuvarlandı ve orada bir alev mızrağı bularak korumalar daha ne olduğunu anlamadan hapsini mızrakla avladı.

D'Averc yukarı sıçradı. Yüksek tavanlı koridorlarda koşmaya başladı, botlarının çıkardığı ses yankılanıyordu. Sonunda taht odasının kapısına gelinceye kadar koşmaya devam etti, orada bir grup koruma onu görüp mızraklarını ona doğrulttular ama o kendi mızrağını kullanarak hepsini öldürdü, sadece omzundan hafif bir yara almıştı. Kapıları itekleyerek araladı ve taht odasına bir bakış attı. Kürsü bir mil uzaktaydı, ama Flana'nın orada oturmadığını gördü. Salon boştu.

D'Averc uzaktaki tahta doğru koşmaya başladı.

Koşarken bağırarak kadının adını söylüyordu. "Flana! Flana!"

Flana tahtında oturmuş hayallere dalmıştı, küçük bir figürün yaklaştığını gördü. Devasa salonda binlerce kez yankılanan adını duydu. "Flana! Flana! Flana!"

Sesi tanıdı ama hala uykuda olduğunu düşündü.

Figür daha da yakına geldi, parlatılmış gümüş ya da ayna gibi parlayan bir miğferi vardı. Ama bu vücut, bu vücut tanıdık değil miydi?

Kendinden emin olmayarak "Huillam?" diye mırıldandı. "Huillam D'Averc?"

"Flana!" Adam maskesini kafasından sökerek fırlattı ve miğfer mermer zemine çarparak çatırdadı. "Flana!"

"Huillam!" Ayağa kalkıp merdivenlerden inerek adama doğru ilerlemeye başladı.

Adam neşeyle gülerek kollarını açtı.

Ama kolları bir daha asla ona dokunmadı, çünkü yüksekteki balkonlardan birinden bir alev topu şimşek gibi çakarak D'Averc'in yüzünü yakmış, acıyla kıvranan adam dizlerinin üzerine çökmüş, sonra da sırtından vurulup kadın vücudunu sarsan korkunç hıçkırıklara boğulurken o, kadının ayakları dibine devrilerek ölmüştü.

Balkondan bir korumanın onaylayan sesi duyuldu "Artık güvendesiniz Kraliçe."

o n a l t ı son savaş

Kara İmparatorluk güçleri hala labirente benzer şehrin fare deliklerinde saklanıyorlardı, Hawkmoon çaresizlik içinde Şafak Lejyonu-
nun zayıflamakta olduğunu fark etti. Artık bir savaşçı öldürüldüğünde yerini yenisi almıyordu. Etrafını saran hava Rünlü Asa'nın hem acı hem tatlı kokusuyla doluydu ve tuhaf şekiller dans ediyordu.

Sonra Hawkmoon Meliadus'u gördüğünde beynini yeni bir acı dalgası kemirdi ve atından düştü.

Meliadus siyah atından indi ve Hawkmoon'a doğru yavaşça yürüdü. Rünlü Asa elinden düşmüş, Şafak Kılıcını tutan eli gevşemişti.

Hawkmoon inleyerek kıpırdandı. Etrafında savaş hala devam ediyordu ama artık onunla bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Enerjinin kendisini terk ettiğini, acısının arttığını hissetti ve gözlerini açarak Meliadus'un yaklaşmakta olduğunu gördü, miğferi sanki zaferle hırıliyordu. Hawkmoon'un boğazı kupkuruydu, hareket etmeye ve cadde-
nin kaldırım taşlarında duran Rünlü Asa'ya ulaşmaya çalıştı.

Meliadus yumuşak bir sesle "Ah, Hawkmoon sonunda. Görüyorum ki acı içindesin. Görüyorum ki zayıfsın. Hayal kırıklığına uğradığım tek konu senin son yenilğini ve Yisselda'nın benim olduğunu görecektir kadar yaşayamayacak olman," dedi. Meliadus sanki merhametle düşünceli bir şekilde konuşuyordu. "Kalkamıyor musun Hawkmoon? O gümüş maskenin ardında Mücevher beynini mi yiyor? Seni tüketmesine izin mi vermeliyim yoksa bu mutluluğu kendime mi saklamalıyım? Cevap verebilir misin Hawkmoon? Merhamet dilenmek ister misin?"

Hawkmoon sarsılarak Rünlü Asa'ya doğru atıldı. Eli ona ulaşır onu kavradı. Hemen o anda güç vücuduna doğru akmaya başlamış gibiydi, çok fazla değildi ama doğrulmasına ve sallanarak ayakta durmasına yetecek kadar çoktu. Vücudu eğilmişti. Nefes alışverişleri hızlı hıçkırıklara dönüşmüştü. Baron onun işini bitirmek için kılıcını kaldırdığında tam olarak seçemediğı Meliadus'a baktı.

Hawkmoon kendi kılıcını kaldırmayı denedi ama başaramadı.

Meliadus tereddüt etti. “Yani dövüşemiyorsun. Senin için üzül-düm Hawkmoon.” İleri uzandı. “O küçük asayı bana ver Hawkmoon. İntikam yeminimi onun üzerine etmişim. Artık intikamımı aldım sa-yılır. Onu tutmama izin ver Hawkmoon.”

Hawkmoon kafasını sallayıp sendeleyerek geriye doğru iki adım attı, vücudundaki güçsüzlük yüzünden konuşamıyordu.

“Hawkmoon, onu bana ver.”

Köln Dükü zorlukla “Ona sahip olmamalısın...” dedi.

Meliadus savaş palasını kaldırdı. “Öyleyse önce seni öldüre-ceğim.” Rünlü Asa aniden daha parlak bir ışıkla nabız gibi atmaya başla-dı, Hawkmoon’un maskesi görüntüsünü yansıtırken Meliadus gözleri-ni kocaman açarak kendine baktı. Bu Meliadus’u ürküttü. Tereddüt et-ti.

Hawkmoon Rünlü Asa’dan daha fazla enerji alıp Tek bir kılıç darbesine yetecek kadar gücünün olduğunu, bu darbeyle önünde diki-len ve kendi görüntüsüyle hipnotize olan hasmını öldürmesi gerektiği-nin bilinciyle kılıcını kaldırdı.

Hawkmoon Şafak Kılıcını savurdu, kılıç omuz kemiğine çarpıp kalbine doğru ilerlerken Meliadus acı içinde korkunç bir çığlık attı. A-cı içindeki son nefesiyle ağzından şu sözler döküldü:

“Rünlü Asa’ya lanet olsun! Granbretan’a yıkım getirdi!”

Sadece birkaç Kamarg savaşçısına karşılık Kara İmparatorluk as-kerlerinin çoğu hayatta kaldığı için Hawkmoon artık kendisinin, Yis-selda’nın ve Orland Fank’in öleceğini bilerek yıkıldı.

o n y e d i
üzgün kraliçe

Hawkmooon Vitalli Baron Kalan'ın maskesine bakarak korkuyla uyandı. Doğrularak el yordamıyla bir silah arandı.

Kalan omuz silkerek gölgeler içinde bekleyen insanlara döndü. "Size yapabileceğimi söylemiştim. Beyni yenilendi, enerjisi yenilendi, tüm aptal kişiliği yenilendi ve artık Kraliçe Flana izninizle beni rahatsız ederek yapmaktan alıkoyduğunuz şeyi yapmaya devam etmeyi diliyorum."

Hawkmooon balıkçıl maskesini tanıdı. Başını öne eğdi ve Kalan yan odaya doğru seğirterek kapıyı dikkatle kapattı. Şekiller ileri çıktı ve Hawkmooon neşeyle onlardan birinin Yisselda olduğunu gördü. Onu kollarına alarak kucakladı ve yumuşak yanağından öptü.

"Ah, Kalan'ın bizi kandıracağından korkmuştum. Askerlerine savaşı durdurmalarını emrettikten sonra Kraliçe Flana seni buldu. Orland Fank ve ben son hayatta kalanlarız, senin öldüğünü düşünmüştük. Ama Kalan seni tekrar yaşama döndürdü, Mücevheri kafatasından çıkardı ve makineyi söktü, artık hiç kimse Kara Mücevher'in gücünden korkmayacak."

Hawkmooon "Onu ne tür bir işten alıkoydunuz Kraliçe Flana? Neden bu kadar üzgündü?" diye sordu.

Flana donuk bir ses tonuyla "Kendini öldürmek üzereydi. Eğer istediğimi yerine getirmezse onu sonsuza dek canlı tutmakla tehdit ettim."

Hawkmooon şaşkın "D'Averc? D'Averc nerede?" diye sordu.

Üzgün Kraliçe aynı donuk ses tonuyla "Öldü," dedi. "Taht odasında fazlaca şevkli bir koruma tarafından öldürüldü."

Hawkmooon'un neşesi kasvete dönüştü. "Yani diğerlerinin hepsi öldü, Kont Brass, Oladahn, Bowgentle?"

Orland Fank "Evet, ama muhteşem bir ideal uğruna öldüler ve milyonlarca insanı kölelikten kurtardılar. Bugüne kadar Avrupa sade-

ce savaşlarıyla biliniyordu. İnsanlar savaşların nelere mal olduğunu gördüklerine göre artık belki de barış isteyecekler.”

Hawkmoon “Kont Brass Avrupa’da barışı her şeyden çok istiyordu. Hayatta olup bunu görebilmesini dilerdim.”

Yisselda “Belki de torunu görecek,” dedi.

Flana “Ben Kraliçe olduğum müddetçe Granbretan’dan korkmanıza gerek yok. Londra’dan ayrılıp kendi şehrim olan Kanberry’yi başkent yapmak niyetindeyim. Londra’nın neredeyse tüm dünyanınkinin üstünde olan zenginliği Avrupa’nın diğer şehirlerinin yeniden yapılanmasında, çiftlikler kurmada, yaptığımız kötülüğün elimizden geldiğinde düzeltilmeye çalışılmasında kullanılacak,” dedi. Maskesini geriye iterek büyük, üzgün ve güzel kafasını ortaya çıkardı. “Ve maske giyme kuralını kaldıracam.”

Orland Fank şüpheli görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. “Granbretan’ın kötü gücü sonsuza dek kırıldı ve Rünlü Asa’nın görevi de tamamlandı.” Kolunun altındaki bohçaya vurdu. “Şafak Kılıcını, Kızıl Tılsım’ı ve Rünlü Asa’yı alıp güvende olacakları bir yere götüreceğim ama bir gün onlara ihtiyaç duyarsan, karşılıklı olarak birbirinize katılmanız gerekirse dostum Hawkmoon tekrar bir araya geleceksiniz söz veriyorum.”

“Öyle bir günün gelmemesini dilerim Orland Fank.”

Fank iç geçirdi. “Dünya değişmez Dorian Hawkmoon. Sadece arada sırada denge değişir ve eğer bir doğrultuda değişiklik çok fazla olursa Rünlü Asa dengeyi yeniden sağlama girişiminde bulunur. Belki aşırılıkların devri bir ya da birkaç asırlığına geçmiştir? Bilmiyorum.”

Hawkmoon güldü. “Ama sen her şeyi bilmelisin; biliyorsun.”

Fank gülümsedi. “Ben değil dostum ama hizmet ettiğim Rünlü Asa bilir.”

“Oğlun – Jehamia Cohnahlias...”

“Ah, Rünlü ASA’nın bile bilemeyeceği sırlar var.” Fank uzun burnunu kaşıdı ve onlara burnunun üstünden baktı. “Artık kalanlarınıza elveda diyeceğim. İyi dövüştünüz, adalet için dövüştünüz.”

O odadan ayrılırken Hawkmoon arkasından seslendi. “Adalet mi? Böyle bir şey var mı?”

Fank “Küçük miktarlarda adalet sağlanabilir ama bunun için bile; çok çalışmak, iyi dövüşmek çok büyük bilgelik gerekir.”

Hawkmoon başıyla onu onayladı “Evet, belki de haklısın,” dedi.

Fank güldü. “Haklı olduğumu biliyorum.” Artık gitmişti. Sesi son kez Hawkmoon’a ulaştı. “Adalet kanun değildir, normal insanların söylediği gibi emir değildir; çeşitlidir, dengenin sağlanmasıdır. Bunu unutma, Bay Ezeli Şampiyon!”

Hawkmoon kolunu Yisselda’nın omzuna attı. “Evet, unutmaya-
cağım,” diye mırıldandı. “Artık Brass Kalesine dönerek derelerin ye-
niden akmasını sağlayacak; sazlık ve lagünleri yeniden yaratacak; bo-
ğa, at ve flamingoları geri getireceğiz. Orayı bir kez daha bizim Ka-
marg’ımız yapacağız.”

Kraliçe Flana “Kara İmparatorluğun gücü orayı bir daha asla teh-
dit etmeyecek,” diyerek gülümsedi.

Hawkmoon başıyla onu onayladı. “Bundan eminim. Ama Brass Kalesine başka bir kötülük yaklaşırsa ne kadar güçlü olursa olsun ya da ne şekilde gelirse gelsin buna hazır olacağım. Dünya hala vahşi. Fank’ın bahsettiği adalet daha yeni sağlandı. Biraz daha fazla adalet sağlamaya çalışmalıyız. Elveda Flana.”

Flana onların gidişini seyretti, ağlıyordu.